

EMIL DUMEA

**POSTUL MARE**

-reflecții

Iași 2019



## Prezentare

”Cuvântul tău e făclie pentru pașii mei și luminează pentru cărările mele” (Ps 119, 105). În paginile care urmează mi-am propus să prezint reflecții pe marginea textelor evanghelice din timpul Postului Mare al acestui an, 2019. Sunt considerații care pleacă de la ambientul biblic cu referiri și aplicații la lumea concretă în care trăim.

Intenția mea a fost aceea de a-mi hrăni zilnic sufletul cu ceva din bogăția pe care o conțin fragmentele evanghelice prezentate. În cea mai mare parte, reflecțiile se încadrează în contextul general exegetic și spiritual prezent în Biserica Catolică. Pornind de la evanghelie, am încercat să prezint considerații de natură spirituală și de trăire creștină pentru viața obișnuită de fiecare zi.

Aceste pagini au și un caracter personal, dar dacă vor fi considerate utile altor persoane, m-aș bucura nespus de mult. Din acest motiv, le-am publicat inițial pe pagina mea de Facebook. Viața și trăirile mele sunt ale mele, dar întrucât Domnul îmi cere să-i predic cuvântul, în aceste pagini am încercat să îndeplinesc această poruncă a lui Dumnezeu.

Cu siguranță, aceste pagini nu sunt perfecte și redau doar frânturi din bogăția inepuizabilă a evangheliilor. Ca atare, apelez la îngăduința cititorului pentru ceea ce în aceste reflecții ar fi putut fi mai bun și nu este.

## **Miercurea cenușii**

### **POMANA, POSTUL ȘI RUGĂCIUNEA**

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Aveți grijă să nu săvârșiți faptele voastre bune înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea răsplată înaintea Tatălui vostru din ceruri! Așadar, când dai de pomană, nu trâmbița înaintea ta așa cum fac ipocriții în sinagogi și în piețe, ca să fie lăudați de oameni! Adevăr vă spun: și-au primit răsplata. Tu însă, când dai de pomană, să nu știe stânga ta ce face dreapta ta, pentru ca pomana ta să fie în ascuns și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti! Iar când vă rugați, nu faceți ca ipocriții, pentru că lor le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile străzilor ca să se arate oamenilor! Adevăr vă spun: și-au primit răsplata. Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti! Când postești, nu fiți triști ca ipocriții, căci ei își schimonosesc fețele ca să arate oamenilor că postesc! Adevăr vă spun: și-au primit răsplata. Dar tu, când postești, unge-ți capul și spală-ți fața, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău, care este în ascuns! Și Tatăl tău, care vede în ascuns, te va răsplăti".

*Evangelhia după sfântul Matei 6,1-6.16-18*

- Amintește-ți, omule, că ești țărână și în ea te vei întoarce; de aceea, convertește-te și crede în această evanghelie!

- Ce va rămâne din noi după moarte? Un pumn de țărână într-un cimitir în care vom fi uitați și va dispărea chiar și crucea pe care era scris numele nostru? În timp ce ne străduim din toate puterile să ne construim case mari, să ne cumpărăm mașini, haine, încălțăminte, să ne umplem frigiderele și conturile din bănci; în tot acest timp ar fi bine să ne oprim și să reflectăm asupra

destinului întregii noastre trude. Totul va deveni o suflare de vânt și un pumn de țărână?

După noi va rămâne doar binele pe care l-am făcut sau efectele răului. De aceea:

a.-Pomana. Dă celor care nu au tot ceea ce nu-ți este necesar și dă din toată inima. De fapt, pomana adevărată nu înseamnă în primul rând să oferi ceva, ci să te oferi pe tine prin bucata de pâine pe care o dai celui flămând. În faptele de caritate nu sunt în primul rând lucrurile noastre, ci suntem noi înșine. Și în cea mai mică faptă bună este o parte din inima noastră. De fapt, întreaga noastră viață capătă sens, frumusețe și culoare atunci când ne oferim celorlalți cu tot ceea ce avem. Viața în sine este un act de dăruire, de oferire generoasă și fără a aștepta ca alții să te laude sau să te recompenseze pentru faptele tale bune. Și încă un aspect important: Cel al cărui stomac nu este plin și strigă după hrană, doar acela poate auzi strigătul celor înfometați. Cei ghiftuiți nu știu ce-i foamea și sărăcia și din această cauză sunt surzi la strigătul celor înfometați.

b.-Postul. Vedem în jurul nostru mulți obezi și persoane supraponderale. Oare ce ne-a apucat de nu ne mai săturăm? Supermarket-urile sunt suprasaturate cu produse alimentare, iar oamenii tot nemulțumiți sunt. Suferim de un fel de bulimie, dar nu atât a stomacului, cât mai mult a spiritului nostru. Oricât de mult am avea, tot nu ne ajunge. Sărăcia inimii și minții noastre încercăm să o compensăm cu bogății și lucruri materiale. Dar această cale nu duce nicăieri și nu ne face mai fericiți.

Postul trebuie să fie în primul rând unul interior, al minții și inimii noastre. De exemplu, nu este atât de important să nu mușcăm din carne; este mult mai important să nu mușcăm din semenul nostru, nici măcar cu gândul. Dacă în tradiția noastră creștină am dezvoltat un post al renunțării la carne, ouă, lactate și pește, cred că în timpurile actuale este absolut necesară renunțarea măcar parțială la lumea virtuală și la tehnică, care ne înstrăinează nu numai de semenii noștri, dar ne înstrăinează și de

eul nostru interior. Un astfel de post ar trebui să fie inclus pe agenda noastră de fiecare zi.

c.-Rugăciunea. Pentru om, rugăciunea reprezintă ceea ce este apa pentru pești și aerul pentru păsări. Rugăciunea inimii (isihasmul, de exemplu) reface legătura noastră ca și creaturi cu Cel care ne-a creat. Rugăciunea tăcută și smerită reface ambientul vital al comuniunii noastre cu lumea spirituală și ne eliberează de stres și tensiuni interioare. Rugăciunea ne conduce spre o stare de viață superioară în care ne simțim liberi și deasupra mizeriilor și imoralităților în care se scaldă mulți dintre semenii noștri. Rugăciunea este o terapie care ne vindecă rănilor interioare, chiar și pe cele fizice, căci starea de sănătate a trupului este direct proporțională cu starea de sănătate a sufletului nostru.

Vă doresc și îmi doresc un timp de pregătire pentru sărbătoarea Învierii, timp binecuvântat prin pomană, post și rugăciune!

## **Postul Mare - Joi**

### **POARTĂ-ȚI CRUCEA=FII FERICIT!**

În acel timp, Isus le-a zis discipolilor săi: "Fiul Omului trebuie să sufere multe, să fie respins de bătrâni, de arhierii și de cărturari, să fie ucis și a treia zi să învie". Apoi le spunea tuturor: "Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze! Căci cine vrea să-și salveze viața o va pierde, cine însă își va pierde viața pentru mine, acela o va salva. Așadar, ce-i folosește omului dacă a câștigat lumea întreagă, dar se pierde sau se ruinează pe sine?"

*Evangelia după sfântul Luca 9,22-25*

- Suferința face parte din viața fiecărui om și nu cred că există vreunul care să nu fi suferit deloc. Oare vrea creștinismul să mai

adauge o altă suferință la cele existente deja? Sau trebuie să ne resemnăm în fața durerii și să nu mai încercăm cu toate forțele noastre să o scoatem din viața noastră și a semenilor noștri? Oare trebuie să dispară medicii de pe fața pământului? Sau cum trebuie înțeleasă această evanghelie?

- Isus Cristos nu ne îndeamnă la resemnare în fața durerii, ci să-l imităm în dăruirea lui totală față de planul pe care Tatăl îl avea cu el. Cu fiecare dintre noi, Dumnezeu are un plan bun, pozitiv, de împlinire a ființei noastre, un plan pe care trebuie să-l cunoaștem și să-l urmăm, ceea ce nu se poate fără efort, sacrificii și renunțări la comoditate și egoism. Aceasta înseamnă să ne purtăm crucea și să-l urmăm pe El. Purtarea crucii înseamnă urmarea acelui glas interior care ne spune mereu fă binele și fugi de rău. Renunțarea la noi înșine înseamnă să aspirăm mereu spre mai mult, spre mai sus și să nu considerăm niciodată că am ajuns la perfecțiune; mereu va fi ceva de remediat și îmbunătățit în viața noastră.

- Eu nu cred că Isus Cristos și-a așteptat crucea încă din copilărie, că a căutat-o, că el a dorit să sufere, că a dorit suferința de dragul suferinței. Nu cred așa ceva, deși am auzit astfel de exprimări. Cred că dacă ar fi putut să se elibereze de ea, ar fi făcut-o fără nicio ezitare. Dacă citim cu atenție evangheliile, vedem acest lucru. Cred însă că crucea lui a apărut iar el și-a asumat-o în întregime atunci când a trebuit să spună fără echivoc cine era El și care este planul lui Dumnezeu Tatăl cu El, Fiul lui. În acel moment crucial din viața lui, Cristos nu a făcut compromisuri și a fost clar și fidel în totalitate față de voința Tatălui. Așa și-a arătat iubirea totală față de Dumnezeu Tatăl și față de noi oamenii.

- Pentru noi, a ne duce crucea înseamnă să fim fermi și decisi în misiunea pe care o avem. A-și purta crucea pentru un părinte înseamnă a rămâne fidel familiei sale și obligațiilor pe care și le-a asumat. A ne purta crucea înseamnă a spune totdeauna adevărul și a trăi în adevăr, chiar dacă ne costă, uneori foarte

mult. A ne purta crucea înseamnă a avea coloană vertebrală și a nu ceda niciodată în fața ispitelor sau comodităților care te fac egoist și rău.

- Putem câștiga lumea întreagă și să ne pierdem sufletul, să ne ruinăm pe noi înșine. Suntem într-o cursă continuă de înavuțire, dar nu suntem mai fericiți și poate am uitat că golul din inima noastră nu poate fi umplut cu lucruri. Comunicăm cu ceilalți mult mai mult și mai ușor, dar asta nu înseamnă că am umplut golurile interioare dintre noi. Știm să zâmbim protocolar, dar inima noastră adesea este rece și străină pentru inima semenilor noștri. Am ajuns și pe lună, dar nu mai știm să deschidem ușa vecinului de casă sau apartament. Ne scriem numele pe situri de socializare, dar nu putem răspunde la marea întrebare a existenței: Cine sunt eu și ce înseamnă această viață pe care o trăiesc acum, aici? Încotro mă îndrept? Dacă nu știm să răspundem la aceste întrebări, suntem niște rătăciți și riscăm să ne pierdem cu totul propria identitate și să nu mai știm care-i drumul spre fericire.

- Deci, astăzi ne luăm crucea și mergem pe drumul fericirii noastre?

## **Postul Mare - Vineri**

### **LA MASA MIRELUI**

În acel timp, s-au apropiat de Isus discipolii lui Ioan și i-au spus: "De ce noi și fariseii postim mult, iar discipolii tăi nu postesc?" Isus le-a spus: "Pot oare nuntașii să plângă atât timp cât mirele este cu ei? Dar vor veni zile când mirele va fi luat de la ei și atunci vor posti".

*Evangelhia după sfântul Matei 9,14-15*



- Dumnezeu ne iubește atât de mult încât s-a făcut asemenea nouă în toate, în afară de păcat. Unirea lui cu noi este ca a mirelui cu mireasa. El este atât de aproape de mine, încât îmi cunoaște fiecare gând și simte fiecare bătaie a inimii mele. Se bucură cu mine și plânge cu mine. Din legământul lui de iubire cu umanitatea izvorăște iubirea mirilor și se formează familiile pe toată fața pământului.

- Poate suntem obișnuiți să vedem viața creștină ca îndeplinirea unei lecții pe care ne-o predau preoții. Sau poate o vedem mai mult în rugăciuni și posturi. În această evanghelie Isus ne spune că viața noastră este ca un banchet de nuntă, unde el este mirele iar noi mireasa. Sublim! Dumnezeiesc! Doar Dumnezeu putea să spună așa ceva. La această masă El este pâinea care ne satură și ne ține în viață. Fiul lui Dumnezeu, mirele nostru, pâinea noastră! Mă întreb dacă Dumnezeu putea găsi imagini mai grăitoare prin care să ne arate cât de mult ne iubește. Aici ne aflăm în fața unui mister de viață și iubire pe care nu-l vom pricepe niciodată în toată profunzimea și măreția lui.

- Ne-am propus în acest timp să postim, adică să mâncăm mai puțin și să ne abținem de la consumul de carne și alte produse animaliere. Dar iată că Isus ne spune că atâta timp cât este cu noi, nu-i cazul să postim. Deci, mai ținem sau nu postul? Cred că este bine să postim, căci comuniunea noastră cu Mirele dumnezeiesc nu este perfectă și avem nevoie să ne purificăm ființa, iar postul este foarte recomandat pentru așa ceva. Și dacă nu ne vom potoli foamea cu carne, lactate, ouă sau pește, să-i cerem lui Isus Cristos să ne-o potolească cu învățătura și prezența lui.

- Ce frumos este când suntem împreună la aceeași masă și înainte să mâncăm îi mulțumim lui Dumnezeu pentru roadele pământului și ale muncii noastre. Ce frumos este atunci când casa, dar mai ales inima noastră este deschisă pentru ceilalți; când nu mâncăm singuri, iar masa este un semn al comuniunii și

solidarității cu cei care au mai puțin decât noi. Atunci Dumnezeu este și el prezent, ne binecuvântează și rămâne cu noi.

Și, revenind la importanța postului, chiar și atunci când mâncăm putem să postim, adică să renunțăm la televizor, la telefonul mobil și la internet. Tare bine ar fi ca atunci când suntem la masă să ne privim în ochi, să discutăm între noi, să ne împărțim nu numai bucatele de pe masă, dar mai ales inimile noastre.

## **Postul Mare - Sâmbătă**

### **RIDICĂ-TE! URMEAZĂ-MĂ!**

În acel timp, Isus a văzut un vameș cu numele de Levi, care stătea la postul lui de vamă, și i-a spus: "Urmează-mă!" Părăsind toate, s-a ridicat și l-a urmat. Iar Levi a făcut pentru el un mare ospăț în casa lui. Se afla acolo o mare mulțime de vameși și alții care ședea cu ei la masă. Fariseii și cărturarii lor murmurau împotriva discipolilor lui, zicând: "De ce mâncați și beți împreună cu vameșii și păcătoșii?" Dar Isus, răspunzându-le, a zis: "Nu cei sănătoși au nevoie de medic, ci bolnavii; nu am venit să-i chem pe cei drepecți, ci pe cei păcătoși la convertire".

*Evangelia după sfântul Luca 5,27-32*

- Doar în lumina evangheliei lui Cristos vom putea vedea umbra pe care o facem pe pământ. Adevăratul nostru chip îl vedem atunci când ne privim în oglinda lui Dumnezeu; când îl lăsăm pe El să ne spună ce și cum suntem și nu invers. Pentru a putea vedea umbra (răul) din noi este nevoie să acceptăm întâi de toate un adevăr fundamental valabil pentru orice om: Suntem păcătoși, bolnavi sufletește și avem nevoie de un medic. Acesta este primul pas spre vindecare. Uneori ne ajută și un psiholog, dar și prin acela tot Dumnezeu vorbește.

- Mă întreb adesea, de exemplu, de ce încercăm în fel și chip să apărem mai buni decât suntem? De ce sunt atâția politicieni care

una spun și alta fac? De ce ne îmbrăcăm frumos, ne fardăm, ne rujăm și parfumăm iar în inima și gândurile noastre suntem răi și urâți? De ce nu-i vedem și pe preoți, episcopi, pe călugări și călugărițe stând la rând să se spovedească, împreună cu mirenii, laicii? Așa face papa Francisc. Umbrele, adică relele din viața noastră (inclusiv a mea proprie și personală) vor începe să dispară când vom fi capabili să recunoaștem adevărul nostru chip și vom apela la medicul sufletelor noastre. Doar procedând astfel, din păcătoși (vameșul Levi) vom fi făcuți dreți de către Dumnezeu (evangelistul Matei).

- Când Isus l-a chemat pe Levi, acesta, lăsând totul, s-a ridicat și l-a urmat imediat. Chemarea mea de părinte înseamnă să las imediat orice egoism sau comoditate personală și cu toată inima să-mi îndeplinesc zilnic obligațiile mele familiale. Chemarea mea de student înseamnă să las imediat confortul patului meu din cămin, prietenii de distracție, smartphone-ul și să fiu mereu prezent și atent în sălile de curs și seminarii. Și tot așa, fiecare avem o chemare proprie la care este bine să răspundem prompt, din toată inima și cu toate puterile și capacitățile noastre. Așa ne schimbăm zilnic în mai bine; devenim mai autentici, mai plini de Dumnezeu pe care îl răspândim în lume, ca oameni ai luminii.

- Religia noastră nu este atât o sumă de învățături de memorat, cât mai mult o persoană de cunoscut, iubit și imitat (Isus Cristos). Religia noastră este o viață de comuniune și iubire totală (mai puternică decât a celor mai mari îndrăgostiți) cu Cel care ne iubește până la moartea pe cruce. A crede înseamnă a ști și a crede ce scrie în Biblie și în Catehism, dar mai mult înseamnă a-ți pune zilnic toată încrederea în Dumnezeu, care vede în noi nu atât păcătosul (Levi), ci sfântul, omul drept, bun și credincios care putem deveni (Matei).

- Dumnezeu vrea să stea la masa noastră, unde vine și ne oferă gratis propriul meniu, adică pe El însuși (Euharestia). Cu El la masă, foamea și setea noastră de fericire sunt potolite. Hrana lui (adică El) nu doar ne hrănește, dar ne vindecă de bolile pe care ar fi bine să nu le mai acoperim cu tot felul de farduri.

- Fă, o, Doamne, să răspund și astăzi cu entuziasm și bucurie la chemarea ta de a te urma, adică de a te vedea și primi în pâinea care se frânge pe altar, dar și în semenii mei, mai ales în cei care se frâng sub povara durerilor de tot felul.

## **Duminica I din Postul Mare - C**

### **ISPITIRILE POT FI ÎNVINSE**

În acel timp, Isus, plin de Duhul Sfânt, s-a întors de la Iordan și a fost dus de Duh în pustiu timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de diavol. Nu a mâncat în zilele acelea și, când ele s-au sfârșit, i-a fost foame. Atunci diavolul i-a zis: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, spune acestei pietre să devină pâine". Însă Isus i-a răspuns: "Este scris: «Nu numai cu pâine va trăi omul»". Ducându-l mai sus, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumii și diavolul i-a spus: "Îți voi da toată autoritatea și gloria lor, pentru că mie mi-a fost dată și o dau cui vreau. Deci, dacă tu mă vei adora, a ta va fi toată". Răspunzând, Isus i-a spus: "Este scris: «Pe Domnul Dumnezeuul tău îl vei adora și numai lui îi vei sluji»". L-a dus apoi în Ierusalim și l-a așezat pe coama templului și i-a spus: "Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te jos de aici, căci este scris: «Le va porunci îngerilor săi în privința ta ca să te păzească» și: «Te vor ține pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră»". Însă Isus, răspunzându-i, i-a zis: "S-a spus: «Nu-l vei ispiți pe Domnul Dumnezeuul tău!»" Și, după ce a terminat toată ispitirea, diavolul s-a îndepărtat de la el pentru un anumit timp.

*Evangelia după sfântul Luca 4,1-13*

1. In cultul catolic, istoria ispitirilor lui Isus este prezentă în prima duminică din Postul Mare. Isus Cristos este dus de Duh în pustiu. Viața lui publică începe cu o retragere în singurătatea și

duritatea pustiului timp de patruzeci de zile. Această cifră este în legătură cu cei patruzeci de ani de peregrinări și rătăcire prin pustiu a poporului israelit. A fost un timp de încercări și ispitiri cărora israeliții nu le-au făcut față totdeauna. În pustiu, poporul ales a înțeles mai bine cine este Dumnezeu și cine sunt ei, oamenii aleși de Yahve. În solitudine îndelungată și grea, mulți oameni ai lui Dumnezeu, sfinți eremiți, înțelepți, preoți și episcopi au înțeles care-i menirea lor, devenind faruri de lumină pentru alții.

Isus însuși trece prin încercarea grea a pustiului; aici se luptă cu tentațiile diavolului, adică își însușește toate isпитirile oamenilor. El, care a luat pe umerii lui toate păcatele noastre, a experimentat și toate ispitirile noastre și puterea lor de seducție. Așa cum s-a întâmplat deja cu primul om: ”Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut ochilor și că pomul era de dorit, ca unul care dă înțelepciune și a luat din rodul lui și a mâncat și a dat și bărbatului care era cu ea și a mâncat și el” (Gen 3, 6).

Cristos postea deja de multe zile iar trupul lui era slăbit din cauza foamei; acum, diavolul vrea să profite de această slăbiciune și să-l determine să accepte că este bine să termine acest post înainte de termen. Nereușind, îi întinde o altă cursă: să accepte stăpânirea lumii întregi, cu o condiție: să i se închine lui. Isus îl respinge a doua oară. Diavolul vine cu o nouă propunere, aceea de a pune la încercare providența Tatălui; ispitire respinsă din nou. Renunțarea lui Isus Cristos nu este doar la hrana trupului, ci mai ales renunțarea la tentațiile care l-ar fi îndepărtat de Tatăl ceresc și de planul lui cu El, Fiul său. Duritatea vieții în pustiu și a acestor ispitiri ne arată experiențele dure pe care Isus le-a făcut, iar răspunsurile la tentațiile diavolului pot fi considerate un fel de profesii de credință existențială.

2. Ispitirile se insinuează în fragilitatea ființei noastre; fac parte din viața fiecăruia, alături de harul lui Dumnezeu. Cine nu este tentat în fața unui meniu apetisant? Cine nu este inclinat să-și

arate personalitatea (puterea) în fața altora; eventual, să-i domine? Cine nu este tentat să-l pună pe Dumnezeu în serviciul lui și nu invers? Toți! Însuși Fiul lui Dumnezeu este ispitit; și chiar dacă acum diavolului nu i-a reușit planul, evanghelistul ne spune că s-a îndepărtat de Cristos pentru un anumit timp, adică cu intenția clară de a reveni. A revenit ispititorul în grădina măslinilor și atunci când Cristos era pe cruce. A încercat și atunci să-l determine să fugă de suferință și să nu îndeplinească planul pe care Tatăl îl avea cu El. Iar pe cruce, în momentele de suferință extremă, a încercat să-l ducă la disperare și la pierderea încrederii în Dumnezeu Tatăl. În ispitirile lui Cristos sunt cuprinse ispitirile noastre, iar noi vom reuși să le învingem, dacă ne putem încrederea nu atât în puterile noastre, ci în Cristos, care le-a învins pe toate. Cum? Privind mereu spre Tatăl și încrezându-ne total în El și în cuvântul lui. Timpul Postului Mare este necesar pentru a redescoperi puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viața noastră slabă și păcătoasă: ”Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Mt 4, 4).

## **Săptămâna I din Postul Mare - Luni**

### **DUMNEZEU SE IDENTIFICĂ ȘI CU PUȘCĂRIAȘII**

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Când va veni Fiul Omului în gloria lui, împreună cu toți îngerii, atunci se va așeza pe tronul gloriei sale. Și se vor aduna înaintea lui toate neamurile, iar el îi va despărți pe unii de alții așa cum păstorul desparte oile de capre: va pune oile la dreapta sa, iar caprele la stânga. Atunci regele va spune celor de la dreapta sa: «Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția care a fost pregătită pentru voi de la crearea lumii! Căci am fost flămând, și mi-ați dat să mănânc, am fost însetat, și mi-ați dat să beau, am fost străin, și m-ați primit, gol, și m-ați îmbrăcat, bolnav, și m-ați

vizitat, am fost în închisoare, și ai venit la mine!» Atunci îi vor răspunde cei drepti, zicând: «Doamne, când te-am văzut flămând, și te-am hrănit, sau însetat, și ți-am dat să bei? Când te-am văzut străin, și te-am primit, sau gol, și te-am îmbrăcat? Când te-am văzut bolnav sau în închisoare, și am venit la tine?» Iar regele, răspunzând, le va spune: «Adevăr vă spun: tot ce ai făcut unuia dintre frații mei cei mai mici, mie mi-ai făcut». Atunci le va spune celor de la stânga: «Plecați de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic pregătit pentru diavol și îngerii lui! Căci am fost flămând, și nu mi-ați dat să mănânc, am fost însetat, și nu mi-ați dat să beau, am fost străin, și nu m-ați primit, gol, și nu m-ați îmbrăcat, bolnav și în închisoare, și nu m-ați vizitat». Atunci ei îi vor răspunde, zicând: «Doamne, când te-am văzut flămând sau însetat sau străin sau gol, sau bolnav sau în închisoare, și nu ți-am slujit?» Iar el le va răspunde: «Adevăr vă spun: tot ce nu ai făcut unuia dintre aceștia, cei mai mici, mie nu mi-ați făcut». Și vor merge aceștia în chinul veșnic, iar cei drepti, în viața cea veșnică".

*Evanghelia după sfântul Matei 25, 31-46*

- Această evanghelie îmi dă multă bătaie de cap. Mai ales acele cuvinte prin care Isus Cristos se identifică cu cei ajunși în închisoare. Dumnezeu este atât de sensibil față de suferințele oamenilor încât se identifică și cu cei mai mari răufăcători. Căci, să o spunem pe cea dreaptă: Chiar dacă primii care ar trebui să fie în pușcărie sunt mulți din Parlament sau ocupă alte funcții înalte în stat, totuși, în pușcării nu sunt cei care nu au încălcat legea, ci cei care au săvârșit tot felul de delictе. Deci, și cu aceștia se identifică Dumnezeu? Adică, și pe aceștia trebuie să-i iubim și să le facem bine? Ceea ce ne surprinde cel mai mult în această evanghelie este faptul că în fața lui Dumnezeu nu contează cât de mult a greșit cineva și câte rele a făcut. Ceea ce contează pentru El este ca și aceștia să fie iubiți; și acestora să le facem bine. Adică, un adevărat urmaș al lui Cristos strânge

mâna celui care îl lovește și-l îmbrățișează pe cel care are în mână arma cu care vrea să-l ucidă.

- Dacă înțeleg bine esențialul din această evanghelie, atunci ar trebui să cred că ceea ce este mai important în religia creștină nu este nici chiar cultul și lauda pe care o aducem lui Dumnezeu în biserici, nici rugăciunile pe care i le adresăm zilnic. Cultul creștin trebuie adus în primul rând unui Dumnezeu care se identifică cu pușcăriașii, cu bolnavii, cu flămânzii și înfometații, cu străinii și cu cei goi, cu cei care nu au nici măcar o zdreanță cu care să-și acopere trupul? Dumnezeu se identifică cu toți aceia pe care lumea îi marginalizează, îi închide după gratii sau îi scoate la marginea societății. Iar acest Dumnezeu, spre stupoarea multora, nu se identifică cu o lume pe care noi o construim și care și-a făcut un idol din eficiența economică și din profit. Acesta să fie motivul principal pentru care bisericile se golesc și mulți nici măcar nu se mai botează?

- Evanghelia aceasta este revoluționară și ne pune pe jar. Dumnezeu nu ne-a obligat să-i ridicăm catedrale mărețe, însă ne spune clar și răspicat că dacă vrem să ne mântuim sufletele trebuie neapărat să-l recunoaștem și să-l slujim în toți cei pe care îi enumeră și, în general, în orice om care suferă. Deci, dacă am mers la biserică, dacă acolo ne-am rugat din toată inima; dacă ne-am făcut rugăciunile zilnic, dar nu l-am slujit concret în cei care suferă, la judecată ne va așeza la stânga lui, adică ne va trimite în iad.

- A nu se înțelege că bisericile nu-i sunt plăcute Domnului; a nu se înțelege că lauda pe care i-o aducem în cult și rugăciunile noastre nu sunt bune. Toate acestea sunt bune, chiar necesare și ne ajută să-l slujim și mai bine. Ceea ce trebuie neapărat să înțelegem este faptul că Dumnezeu este solidar până la moartea pe cruce cu orice om care suferă iar credința noastră înseamnă slujirea lui în toți oamenii, mai ales în cei care au mai multă nevoie de iubire, adică cei suferinzi.



## **Săptămâna I din Postul Mare - Marți**

### **RUGĂCIUNEA ARE LEGĂTURĂ CU VIAȚA NOASTRĂ?**

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: "Când vă rugați, nu spuneți multe, ca păgânii care cred că vor fi ascultați pentru vorbăria lor! Așadar, să nu vă asemănați cu ei, căci Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte ca să-i cereți! Voi deci așa să vă rugați: «Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-se numele tău! Vie împărăția ta! Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ! Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșiților noștri! Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne mântuiește de Cel Rău!» Căci dacă voi iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru ceresc vă va ierta, însă, dacă nu-i veți ierta pe oameni, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelile voastre".

*Evangelia după sfântul Matei 6,7-15*

Sunt multe de spus despre rugăciunea cea mai importantă a tuturor creștinilor. Să ne oprim atenția la două aspecte:

1. "Tatăl vostru știe de ce aveți nevoie înainte ca să-i cereți"

Nu-i așa că părinții, în special mama, știu de ce anume au nevoie copiii lor, chiar înainte ca aceștia să le-o ceară? Deci, în relația noastră cu Dumnezeu nu-i nevoie de multe cuvinte, căci El ne cunoaște chiar și gândurile noastre cele mai ascunse. Faptul că Dumnezeu ne cunoaște în întregime trebuie să ne umple de liniște interioară și de mulțumire, căci suntem pe mâini bune. Să ne eliberăm de frici și nesiguranțe, căci viața noastră este în mâinile atotputernice ale lui Dumnezeu. Cred că ne facem prea multe griji și ne luăm tot felul de măsuri de siguranță, când, de fapt, nimeni nu este sigur dacă mâine va fi viu sau mort. Cel mai bine ar fi ca la începutul fiecărei zile să ne aruncăm în brațele lui Dumnezeu, așa cum un copil se adăpostește în brațele părinților.

## 2. ”Facă-se voia ta, precum în cer, așa și pe pământ”

Dar suntem pregătiți să trăim conform voinței sale? Ne rugăm în fiecare zi să se îndeplinească voința lui, aici pe pământ, în viața noastră și a tuturor oamenilor. Dar oare știm ce vrea El de la noi? Suntem dispuși să-i îndeplinim cu adevărat voința, sau, de fapt, ne rugăm din rutină, mecanic? Cu gura spunem una, iar cu faptele facem cu totul altceva decât să îndeplinim voința lui. Oare chiar dorim cu adevărat ca aici, pe pământ, în viața noastră personală, voința lui să fie îndeplinită, așa cum o îndeplinesc îngerii și sfinții în ceruri?

Este cazul ca acum să ne analizăm viața cu toată sinceritatea și să vedem dacă această rugăciune fundamentală pe care o recităm zilnic nu reprezintă o simplă înșiruire de cuvinte învățate din fragedă copilărie, cuvinte al căror conținut cel mai adesea nu au nimic de-a face cu viața noastră concretă. Oare nu cumva în dorința de afirmare a propriei personalități se manifestă ego-ul nostru și nici măcar nu ne trece prin minte să ne întrebăm dacă planurile noastre se inspiră din planul pe care Dumnezeu îl are cu fiecare dintre noi?

Cred că noi putem fi mai buni, iar lumea aceasta mai dreaptă, dacă vom lua mai în serios faptul că Dumnezeu ne-a lăsat pe acest pământ cu un scop mare și nobil, acela de a transforma această lume într-o împărăție a lui, asemănătoare cu cea din ceruri.

- Astăzi, când ne vom ruga ”Tatăl nostru”, să reflectăm la toate acestea și să tragem concluziile necesare (cele adevărate, nu cele care gâdilă egoismul nostru).

## **Săptămâna I din Postul Mare - Miercuri**

### **DUMNEZEU NE VORBEȘTE**

În acel timp, pe când mulțimea se îngrămădea în jurul lui, Isus a început să le spună: "Această generație este o generație rea; caută un semn, dar nu i se va da alt semn decât semnul lui Iona. Căci așa cum Iona a devenit un semn pentru niniviteni, tot așa va fi Fiul Omului pentru această generație. Regina din Sud se va ridica la judecată cu oamenii acestei generații și-i va condamna, pentru că ea a venit de la marginile pământului ca să asculte înțelepciunea lui Solomon și, iată, aici este unul mai mare decât Solomon! Oamenii din Ninive se vor ridica la judecată cu generația aceasta și o vor condamna, pentru că ei s-au convertit la predica lui Iona și, iată, aici este unul mai mare decât Iona".

*Evangelia după sfântul Luca 11, 29-32*

- Contemporanii lui Isus știau că el este fiul lemnarului, adică unul ca și ei; acesta este motivul pentru care nu puteau să creadă că El este Mesia, trimisul lui Dumnezeu. Pentru ca să creadă în învățătura lui, cereau un semn, o minune care să le confirme că, într-adevăr, el este Mesia. Evreii cereau un semn pentru ca să creadă. Lor nu le ajungea învățătura lui Cristos; doreau semne care să le îndepărteze neîncrederea și necredința lor. Ei se asemănau cu toți acei creștini care pentru a crede vor miracole; care caută statui ce lăcrimează și icoane făcătoare de minuni.

- Isus Cristos este Cuvântul întrupat al Tatălui, iar credința noastră se naște din ascultarea cuvântului său și nu din semne și miracole. Cel mult, acestea pot confirma și întări credința, dar nu sunt cele care fac să se nască credința în sufletele noastre. Este dureros faptul că nu de puține ori cei care nu prea cred în Dumnezeu sunt cei care se cred mai aproape de El. În schimb, ca și regina venită din Sudul îndepărtat pentru a asculta

înțelepciunea lui Solomon, sunt cei de departe care cred mai repede și mai ușor în cuvântul lui Dumnezeu. Noi, europenii, care ne credem creștini cu vechime, creștinați de sfântul Andrei sau de alți apostoli, suntem cei care credem mai puțin sau chiar părăsim bisericile, transformându-le în magazine sau dărâmându-le. În schimb, se apropie de Domnul cei de departe, din îndepărtata Africă sau Asie. Așa era și în timpul cât Isus era pe pământ: Cei care erau aproape de Yahve și-i slujeau ziua și noaptea la templu au devenit dușmanii cei mai înverșunați ai lui Cristos. În schimb, s-au convertit cei care erau departe de templu, cei respinși de popor, păcătoșii publici. Și așa s-a întâmplat și în timpurile care au urmat: Urmașii dreptului și credinciosului Avram au continuat să-i întoarcă spatele lui Cristos. În schimb, au început să se convertească popoarele păgâne.

- Aud destui creștini care spun că nu trebuie să meargă la biserică, așa cum merg alții ca să-și etaleze vestimentația. Nu au nevoie de convertire, căci nu sunt ca cei care rod pragurile bisericilor pentru ca apoi să fie niște cleветitori și răutăcioși. Sunt destui creștini care își inventează o credință a lor proprie și își justifică în fel și chip comoditatea și lipsa lor de credință. Indiferent ce ar predica preotul în biserică, ei rămân fermi pe poziția lor, considerându-se drepti și mai buni ca alții. Și dacă privim mai cu atenție și în profunzime, vom descoperi o întreagă lume surdă la glasul celor care predică cuvântul lui Dumnezeu. Eventual, pentru a ieși din indiferența lor religioasă, ar vrea un semn, un miracol de la Medjugorje sau de la Lourdes; dar nici atunci nu s-ar converti. Miracole se petrec mereu, zilnic: schimbarea pâinii și vinului în trupul și sângele lui Cristos la Sfânta Liturghie. Dar, iată că nici acest miracol nu-i mișcă pe mulți din lăncezeala și necredința lor; la fel se petreceau lucrurile și în timpul cât Isus era pe pământ.

- În timpul Postului Mare trebuie să facem precum locuitorii din Ninive: să ne căim de păcatele noastre și să facem penitență pentru ele, căci l-am ofensat pe Dumnezeu. Nu l-am iubit nici pe el, nici pe semenii noștri. Fiindcă suntem prea mândri și nu știm să cerem iertare celor cărora le-am greșit, nu cerem iertare nici lui Dumnezeu pentru păcatele noastre. Acesta este timpul potrivit pentru a ne întoarce la Dumnezeu și spre semenii noștri. Acest timp este pentru a posti de la televizor, internet, tablete și smartphone-uri și pentru a-i privi în ochi și a-i asculta cu atenție pe cei cu care locuim în aceeași casă, mâncăm la aceeași masă și dormim în același pat. Nu știu dacă în acest timp trebuie neapărat să mâncăm mai puțină carne sau chiar deloc; cred însă că în acest timp ar trebui să înghițim mai puține știri și informații nefolositoare. Mulți suntem deja ghiftuiți și intoxicați cu răutățile din lume. Acum este timpul să ni le scoatem din mintea noastră și să dăm curs unui proces serios de detoxifiere a spiritului.

- Dumnezeul meu, tu ești stăpânul timpului și al istoriei, deși în fața ochilor mei nu-ți manifesti strălucirea chipului, nici măreția puterii tale. Eu, ca simplu muritor, nu aș putea suporta splendoarea divinității tale. Păstrează-mi, te rog, auzul treaz, pentru a-ți putea auzi vocea ta părintească. Vreau să rămân copilul tău ascultător și nu un rebel rătăcitor departe de casa ta. Și fiindcă îmi vorbești zilnic, îți mulțumesc că rămâi Învățătorul meu, iar în lumina ta eu văd lumina, așa cum am văzut-o ieri și sper să o văd și mâine.

## **Săptămâna I din Postul Mare - Joi**

### **FĂ CA INIMA MEA SĂ BATĂ ÎN RITMUL INIMII TALE**

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide! Căci oricine cere primește; cine caută găsește; iar celui care bate i se va deschide.

Care om dintre voi, dacă fiul îi va cere pâine, îi va da o piatră? Sau, dacă va cere un pește, îi va da un șarpe? Așadar, dacă voi, răi cum sunteți, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da cele bune celor care i le cer? Deci tot ce vreți ca oamenii să facă pentru voi, faceți și voi pentru ei, căci aceasta este Legea și Profeții". *Evanghelia după sfântul Matei 7, 7-12*

- Din păcate, mulți cetățeni confundă statul cu un bancomat de la care vor să scoată cât mai mulți bani. Acest mod de a gândi și a se comporta se reflectă și în relația pe care unii creștini o au cu Dumnezeu. Îl consideră un fel de distribuitor în care introduci o anumită sumă, apeși pe un anume buton și primești produsul selectat. Poate nu ne dăm seama că un anume mod de a gândi și a ne comporta, inspirat din materialismul și consumismul contemporan, nu funcționează în relația cu Dumnezeu.

- În fragmentul evanghelic de astăzi, Isus Cristos ne spune că Dumnezeu este ca un tată, iar rugăciunea îndreptată către el trebuie să fie ca aceea a unui copil față de tatăl său, un tată care știe de ce are nevoie copilul lui înainte ca acesta să-i ceară. Când ne rugăm, cui ne adresăm? Unui atotputernic pe care trebuie să-l convingem de bunătatea și necesitatea cererilor noastre? De ce încercăm să-l înduplecăm sau să-l convingem cu rugăciunile noastre insistente? Oare nu vrea să ne ajute? Sau poate vrea să ne pună la încercare răbdarea și perseverența noastră. În pedagogia lui dumnezeiască, este posibil să fim puși la încercare, pentru ca prin răbdarea și insistențele noastre, credința să devină în noi mai matură și mai puternică.

- Ca și în rugăciunea Tatăl nostru, ceea ce trebuie să-i cerem mereu este îndeplinirea voinței sale. Iar voința sa este să fie prezent în noi și în viața noastră de fiecare zi. Ceea ce nu trebuie să lipsească din rugăciunile noastre este cererea insistentă ca Dumnezeu să fie și să rămână cu noi și în lumea în care trăim.

Căci cel mai mare dar pe care ni-l poate face este să ni se dăruiască El însuși nouă, celor care nu-l merităm. Și pentru ca să-l primim cu vrednicie, felul nostru de a fi în viața de fiecare zi trebuie să fie strâns unit cu rugăciunile noastre. Căci rugăciunile noastre nu-l schimbă pe Dumnezeu, dar cu siguranță ele trebuie să ne schimbe pe noi. Să ne schimbe în așa fel încât să facem altora tot ceea ce dorim ca ei să ne facă nouă.

- Dumnezeu meu, în ruga mea mă abandonez cu totul în brațele tale părintești. Fă cu mine ceea ce îți place, căci știu că nu-mi dorești altceva decât binele meu. Pentru că ești un Tată atât de bun, te iubesc și în schimbul iubirii tale fără margini îți ofer inima mea, așa cum este ea, mică, uneori capricioasă și egoistă, uneori veselă, alteori puțin abătută, uneori curajoasă, alteori fricoasă. Primește-mă la pieptul tău așa cum sunt; fă-mă să simt bătaile pline de iubire ale inimii tale și fă ca inima mea să bată în ritmul inimii tale!

## **Săptămâna I din Postul Mare - Vineri**

### **CREDINȚĂ ȘI FAPTE**

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: "Vă spun: dacă dreptatea voastră nu o va întrece cu mult pe cea a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra în împărăția cerurilor. Ați auzit că s-a spus celor din vechime: «Să nu ucizi!» Dacă cineva comite o crimă va fi condamnat la judecată. Dar eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi condamnat la judecată. Dacă cineva îi spune fratelui său «prostule!», va fi condamnat de Sinedriu. Dacă cineva îi spune «nebunule!», va fi condamnat la focul Gheenei. Așadar, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți amintești că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă acolo darul tău, în fața altarului, du-te, împacă-te mai întâi cu fratele tău și apoi, venind, oferă-ți darul! Pune-te de acord cu dușmanul tău repede, cât timp mai ești cu el pe drum, ca nu cumva dușmanul

să te dea pe mâna judecătorului, iar judecătorul gardianului și să fii aruncat în închisoare! Adevăr îți spun, nu vei ieși de acolo până când nu vei fi restituit ultimul ban".

*Evangelhia după sfântul Matei 5, 20-26*

- Viața este darul lui Dumnezeu; mai mult, este proprietatea lui. Nimănui nu-i este permis să ucidă un alt om, căci viața vine de la El, și doar El are dreptul să o ia. Isus Cristos ne amintește aici și alte forme de lezare a vieții altora, și anume atunci când în inima și gândurile noastre domnește ura sau disprețul, lovindu-l pe semenul nostru prin cuvinte rele și dușmănoase. Cuvintele pot răni mai rău decât un cuțit sau un glonț. Așa cum poți să-l lovești pe altul și cu privirea sau prin gesturile pe care le faci.

Dumnezeu ne cere să fim persoane integre, adică să nu ne prezentăm în fața lui în biserică cu inima plină de ură sau dispreț față de semenii noștri. Înainte de a aduce cult lui Dumnezeu, să fim în pace cu toți oamenii. Și dacă ne vine greu să iertăm sau să cerem iertare, să-l privim pe Cristos răstignit care, fără nicio vină, i-a iertat pe toți, inclusiv pe ucigașii lui. Ura, disprețul sau răzbunarea nu au ce căuta în inima unui creștin. Toți avem de învățat de la fiul lui Dumnezeu marea lecție a iertării. A fi om cu adevărat înseamnă a avea o inimă mare și generoasă care știe să-l asculte pe celălalt, să-l înțeleagă, să-l accepte așa cum este, să-l ierte și, dacă este cazul, să-i ceară iertare.

- Credința nu este o farsă sau un simplu spectacol pe care îl desfășurăm în fața Domnului, eventual ca să ne vadă alții. Dacă credința noastră nu ne schimbă radical viața, acea credință este falsă. Chiar și în rugăciunile pe care le spunem în intimitatea inimii sau camerei noastre, dacă ele nu pornesc dintr-o inimă împăcată cu semenii noștri, acele rugăciuni nu sunt plăcute lui Dumnezeu. Orice formă de cult adus Domnului trebuie să pornească dintr-o persoană reconciliată cu toți.



- Un rău pe care trebuie să-l combatem și să-l scoatem din noi este lipsa de coerență între viața concretă pe care o trăim și credința pe care spunem că o avem. Sunt situații în care ne vine greu să iertăm pe cineva care ne-a făcut un mare rău; așa cum nouă înșine ne poate fi foarte greu să cerem iertare pentru răul făcut altora. Dar trebuie să o facem, căci nu putem fi în pace cu Dumnezeu fără a fi în pace cu semenii noștri. Timpul Postului Mare să ne ajute să mergem la esențial, devenind coerenți între cuvintele pe care le pronunțăm și comportamentul concret pe care îl avem.

## **Săptămâna I din Postul Mare - Sâmbătă**

### **IUBIREA ESTE VOCAȚIA NOASTRĂ**

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: "Ați auzit că s-a spus: «Să-l iubești pe aproapele tău și să-l urăști pe dușmanul tău!» Eu însă vă spun: iubiți-i pe dușmanii voștri și rugați-vă pentru cei care vă persecută, ca să deveniți fiii Tatălui vostru care este în ceruri, care face să răsară soarele său peste cei răi și peste cei buni și să plouă peste cei drepți și peste cei nedrepți! Căci, dacă îi iubiți pe cei care vă iubesc, ce răsplată aveți? Oare nu fac același lucru și vameșii? Și dacă îi salutați numai pe frații voștri, ce faceți mai mult? Oare nu fac același lucru și păgânii? Așadar, fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru cerește desăvârșit!"

*Evanghelia după sfântul Matei 5, 43-48*

- Iubirea adevărată este atunci când nu cauți binele tău, ci al persoanei pe care o iubești. Și doar iubind în acest fel creștem în umanitate. Doar în dăruirea de noi înșine prin iubire ne împlinim vocația noastră de oameni creați după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. De fapt, iubirea reprezintă vocația sublimă a

omenirii, iar modelul perfect al acestei iubiri este în Fiul întrupat al lui Dumnezeu, Isus Cristos.

Dacă ne analizăm propria viață, vom constata că ne-a fost și ne este foarte greu să trăim fără iubire. Fără să iubim și să fim iubiți, viața noastră devine confuză și își pierde sensul. Fără iubire mergem pe o stradă care se înfundă, se termină și ne izbim de un zid dincolo de care nu știm ce este.

- Iubirea adevărată este mai mult decât putem noi oferi și primi, căci ea izvorăște din Dumnezeu. Ea este un dar ceresc; mai mult, iubirea reprezintă cel mai bun nume al lui Dumnezeu. Dacă noi existăm, aceasta se datorează faptului că El, Creatorul ne-a dat viață, adică ni s-a dat pe el însuși pentru ca noi să-l iubim și să ne iubim între noi cu aceeași iubire cu care el ne iubește: "Așadar, fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit!" (Mt 5, 48). Iar în această iubire intră chiar și dușmanii noștri, așa cum Isus Cristos i-a iubit și s-a rugat și pentru cei care l-au răstignit.

- Ce îl deosebește pe un adevărat creștin de ceilalți oameni? Calitatea iubirii sale. De câte ori nu am redus religia creștină la un modus vivendi acceptat printr-un consens general? De câte ori nu am transformat religia într-o conviețuire politicoasă și, de fapt, mediocră și ipocrită? În această evanghelie, Isus Cristos ne cheamă spre înălțimi pentru a nu contamina visul lui Dumnezeu cu mediocritatea noastră. El ne cheamă la iubirea dușmanilor noștri, a acelor care nici nu știu la ce le folosește iertarea și iubirea noastră. Dumnezeu ne cheamă la iubirea celor care în ochii noștri nu merită așa ceva; la iubirea celor care după legile omenești ar trebui exterminați. Iubirea creștină este cea a fiilor unui Tată care ne iubește fără măsură și ne dă puterea să facem și noi la fel. Să avem încredere și curaj căci el ne asigură: "eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii!" (Mt 28, 20).

## Săptămâna a II-a din Postul Mare - Duminică

### VORBEAU DESPRE PLECAREA LUI

În acel timp, Isus i-a luat cu sine pe Petru, pe Ioan și pe Iacob și s-a urcat pe munte ca să se roage. Și, în timp ce se ruga, înfățișarea feței lui s-a schimbat, iar îmbrăcămintea lui a devenit albă, strălucitoare. Și iată, doi bărbați vorbeau cu el: aceștia erau Moise și Ilie, care, apărând în glorie, vorbeau despre plecarea lui, ce avea să se împlinească în Ierusalim. Iar Petru și cei care erau cu el erau toropiți de somn; când s-au trezit au văzut gloria lui și pe cei doi bărbați care stăteau de vorbă cu el. Când aceștia s-au îndepărtat de el, Petru i-a spus lui Isus: "Învățătorule, e bine că suntem aici; să facem trei colibe, una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie!", neștiind, de fapt, ce zice. Pe când spunea acestea, a apărut un nor și i-a învăluit în umbră, iar ei s-au înspăimântat când au intrat în nor. Atunci a fost o voce din nor, spunând: "Acesta este Fiul meu cel ales; ascultați de el!" Îndată ce a încetat vocea, Isus se afla singur. Iar ei au tăcut și nu au spus nimănui în zilele acelea ce au văzut.

*Evangelia după sfântul Luca 9, 28b-36*

- Această evanghelie este singura care ni-l prezintă pe Isus transfigurat, schimbat la față și discutând cu două mari personaje ale Vechiului Testament, Moise și Ilie. Nu ni se relatează ce le spunea Isus lor, ci ceea ce profeteau aceștia despre Cristos: Va fi condamnat la moarte prin răstignire. Profeții profetesc așadar cel mai mare eveniment al istoriei mântuirii lumii. În centrul relatării evanghelice stă Fiul lui Dumnezeu răstignit, însă acum dramatismul păcatului și al suferinței divine ispășitoare este învăluit în gloria lui Cristos care își prezisese deja moartea. La evenimentul central al lumii participă Tatăl ceresc, confirmând alegerea Fiului ca sacrificiu mântuitor. Este prezent și Duhul Sfânt în norul care învăluie totul. Iar cei trei apostoli, Petru, Ioan și Iacob sunt imaginea Bisericii care se va naște din sacrificiul

Celui pe care îl au acum în fața lor. Transfigurarea lui Isus Cristos pe înălțimea muntelui reprezintă dezvăluirea misterului central al vieții Fiului lui Dumnezeu prezent în istoria lumii. Istoria dinainte privește spre El, care este centrul, iar spre El privește istoria viitoare prin cei trei apostoli. Ei reprezintă Biserica ce se simte bine în prezența Celui care o naște din sacrificiul lui și în care rămâne mereu prin Înviere. În trupul lui Isus Cristos transfigurat acum și răstignit pe Calvar se sigilează întreaga alianță de iubire și viață pe care Dumnezeu o încheie cu omenirea odată pentru totdeauna.

- Astăzi, Cristos ne ia cu el și ne urcă spre înălțimile cerului pentru a ne asocia vocației sale mântuitoare. Ne scoate din cotidianul nostru lumesc, introducându-ne prin Biserică în misterul său de mântuire a lumii și a fiecăruia dintre noi. Suntem luați de mână de Fiul lui Dumnezeu și conduși pe un drum curat și alb precum hainele sale, căci suntem spălați de păcat în sângele lui. Dacă am pricepe mai bine acest mister în care suntem învăluiți, am exclama ca și Petru: "Este bine că suntem aici". Este bine că facem parte din biserica lui, iar binele nostru provine din jertfa Fiului lui Dumnezeu și nu atât din faptele noastre. Pe acest Cristos trebuie să-l ascultăm; ne-o spune clar însuși Tatăl lui. Îndeplinind această voință a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul lui "va schimba trupul umilinței noastre, făcându-l asemănător cu trupul gloriei sale prin puterea cu care este în stare să-și supună toate" (Fil 3, 21).

- Această evanghelie ne face să ieșim din micimea egoismului nostru și să întrezărim cât de mari sunt orizonturile lumii lui Dumnezeu, o lume a cărei istorie gravitează în jurul Fiului său; o lume din care facem parte și pe care suntem chemați să o construim conform unui masterplan care îi aparține Tatălui ceresc, plan pe care El îl conduce în persoana Fiului lui mort și înviat, alfa și omega timpului și istoriei.

## **Săptămâna a II-a din Postul Mare - Luni**

### **EȘTI IUBIT FĂRĂ MĂSURĂ; IUBEȘTE LA FEL!**

În acel timp, Isus le-a spus discipolilor săi: "Fiți milostivi precum Tatăl vostru este milostiv! Nu judecați și nu veți fi judecați; nu condamnați și nu veți fi condamnați, iertați și veți fi iertați; dați și vi se va da; o măsură bună, îndesată, scuturată și cu vârf vi se va da în poală, căci cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura și vouă!"

*Evanghelia după sfântul Luca 6, 36-38*

- Evanghelia aceasta mă învață să mă uit la cel de lângă mine, văzându-i în primul rând calitățile și dorința lui de a-i fi bine, de a fi fericit; de aceea îmi zic că este inutil să-i caut greșelile și lipsurile. A avea un simț critic asupra realităților și a lumii în care trăim înseamnă a nu fi acru și înțepător cu oamenii, ci a vedea tot binele care este în fiecare om. Înseamnă a uda zilnic o floare pentru ca să crească și mai mare, și mai frumoasă; și nu a te plânde că este atât de mică și fragilă.

Nu ne folosește la nimic să încercăm a descifra răul în toate componentele lui. Mai degrabă să ne lăsăm cuprinși de tot binele pe care-l emană orice om. Tribunalele nu fac lumea mai bună și mai dreaptă. O atitudine plină de iubire și compasiune pentru cel slab sau căzut în noroi îl pot ajuta să se ridice și să-și curețe ființa de murdărie. Căci răul nu va fi învins niciodată prin legea talionului, ci prin cea a întoarcerii celuiilalt obraz. Și dacă lumea continuă să facă rele, este pentru că încă nu a înțeles lecția Celui de pe cruce.

- Iertarea divină este actul prin care Creatorul recrează omul clipă de clipă, anulând continuu efectele mortale ale păcatului. Dacă reflectez mai adânc, ajung să pricep că astăzi eu am văzut din nou lumina zilei doar fiindcă Dumnezeu mă iubește și-mi iartă din nou slaba mea credință și puțină mea iubire. Faptul

însuși că încă țin umbră acestui pământ reprezintă un act de clemență și iertare a Celui care mi-a dat viața și mi-o prelungește zilnic de multe decenii încoace. Dincolo de aspectul pur biologic al vieții, eu exist ca un act de îndurare a lui Dumnezeu. Sunt darul iubirii sale milostive, iar dacă El mă iubește fără măsură, trebuie să înțeleg că misiunea mea în lume este de a încerca să iubesc oamenii cu măsura cu care eu însumi sunt iubit, adică fără măsură.

- De nerespectarea poruncii iubirii, m-am acuzat mereu la spovadă. Deși atunci când am vorbit despre comportamentul altora, am încercat să mă informez înainte și să am o dreaptă cumpăneală a lucrurilor, la spovadă totdeauna am considerat că nu am avut suficientă înțelegere și iubire față de semenii mei. Totdeauna mă găsesc într-un deficit de iubire față de oameni; din toate punctele de vedere. Pentru mine, această evanghelie rămâne mereu de actualitate; dar pentru voi?

## **Săptămâna a II-a din Postul Mare - Marți**

### **SFÂNTUL IOSIF**

Iacob i-a dat naștere lui Iosif, soțul Mariei, din care s-a născut Isus, cel care se numește Cristos. Nașterea lui Isus Cristos însă a fost astfel: mama lui, Maria, fiind logodită cu Iosif, înainte ca ei să fi fost împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt. Iosif, soțul ei, fiind drept și nevoind s-o expună, a vrut să o lase în ascuns. Cugetând el la acestea, iată că un înger al Domnului i-a apărut în vis, spunându-i: "Iosif, fiul lui David, nu te teme să o iei pe Maria, soția ta, căci ceea ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt! Ea va naște un fiu și-i vei pune numele Isus, căci el va mântui poporul său de păcatele sale". Trezindu-se din somn, Iosif a făcut după cum i-a poruncit îngerul Domnului.

*Evanghelia după sfântul Matei 1,16.18-21.24a*

- Biserica soră ortodoxă celebrează memoria acestui sfânt în duminica după Crăciun. Ceea ce ne surprinde la Iosif este ascultarea față de voința lui Dumnezeu într-un moment atât de greu și de delicat al vieții lui. Se consideră un soț trădat și conform tradiției ar fi trebuit să divorțeze oficial de Maria, acuzând-o de adulter și expunând-o oprobiului public. Dar fiindcă avea o inimă mare și iubitoare ("fiind drept" ne spune evanghelia) se gândise să o lase în ascuns. Cine știe ce dramă trăia acest tânăr soț în adâncul inimii sale și cât de mult îl neliniștea situația în care se afla! Dar iată că în fața planului lui vine Dumnezeu cu un alt plan pe care i-l revelează în vis. În Biblie, visul reprezintă de multe ori calea prin care Domnul anunță oamenilor planurile lui pline de mister și neprevăzut. Așa se întâmplă și acum cu Iosif. În ochii lumii, Cel de Sus a stabilit ca el să fie tatăl lui Isus, dar în realitate copilul din sânul Mariei îl are ca tată pe însuși Dumnezeu. Și pentru ca aparența lui de tată să fie și mai clară în public, el îi va da nume acestui copil; îl va numi Isus. Dar și acest nume nu este ales de el, ci tot de Dumnezeu. Sfântul Iosif este modelul tuturor acelor care în viața lor se conformează voinței divine, indiferent cât de greu le este ca să o îndeplinească.

- În acest timp al Postului Mare, imitând exemplul acestui sfânt, să ne deschidem mai mult sufletul pentru a înțelege mai bine planul pe care Domnul îl are cu noi, cu viața noastră concretă de fiecare zi. Poate unii au atenția fixată pe renunțarea la orice aliment animalier. Oare chiar această abținere culinară să fie voința lui Dumnezeu cu noi? Nu-i deloc rău să ne exercităm voința și să ne purificăm ființa prin astfel de abținere. Dar dacă admitem prin credință că Dumnezeu este Tatăl nostru, ne întrebăm ce planuri are acest tată cu noi, fiii lui?

Ca și Iosif, și nouă ni se poate întâmpla să ne trezim în fața unor realități la care nu ne-am gândit niciodată și care ne dau peste cap toate planurile noastre. În fața unei trădări, a falimentului

unei iubiri, a ceea ce credeam noi despre alte persoane, în fața unui insucces major putem să cădem în descurajare și să ne închidem în noi înșine; putem să urzim planuri de revanșă și răzbunare sau putem să ne revoltăm contra lui Dumnezeu. Urmând legile dreptății omenești, poate ne gândim să ne târâm fratele, sora, rudele sau vecinii în tribunal, pentru a ni se face dreptate. Dacă așa gândim noi, dacă astfel de planuri avem, este bine să ne întrebăm dacă și Dumnezeu este de acord cu planul nostru, sau El are un altul mai bun pentru noi. În fața unei dureri care poate îi sfâșia inima, dreptul Iosif a găsit o altă soluție, scoasă din inima lui bună și înțeleaptă; dar iată că Dumnezeu intervine și-l asigură că tot ce se întâmplă într-un plan măreț al lui. În situațiile noastre dificile și dureroase este bine să-l întrebăm pe Dumnezeu ce vrea de la noi, căci sigur are un plan cu noi. Existența noastră în această lume nu este o pură întâmplare.

- Evangheliile nu ne redau niciun cuvânt al lui Iosif. Curiozitatea noastră ar vrea să știe ce vorbe a scos el în fața Mariei și a lui Isus; ce discuta cu locuitorii din Nazaret; care au fost ultimele lui cuvinte înainte de a trece la cele veșnice, etc. Dar, iată că nu cunoaștem nici măcar un cuvânt al său. Ceea ce însă ne spun textele sacre este suficient pentru a înțelege că acest om s-a conformat întru totul planului pe care Domnul îl avea cu el, cu Maria și mai ales cu Fiul său, care însă în ochii lumii trecea drept fiul lui.

De câte ori în viață nu suntem constrânși să acceptăm situații pe care nu le dorim; să ne conformăm la dispoziții pe care le iau alții în locul nostru; să acceptăm și ce nu-i pe placul nostru. Chiar dacă viața nu înseamnă resemnare oarbă la deciziile altora, sau plecare a grumazului în jug, viața are mersul ei sinuos și greu de priceput. Intervin situații pe care le credem rele, dar care mai târziu se revelează a fi salvatoare pentru noi. În înțelepciunea lui, Dumnezeu scrie drept pe rândurile noastre strâmbe. Oricum, ceea ce ar trebui să știm mai bine este că El



are totdeauna un plan bun cu noi și cu viața noastră. Ca și lui Iosif, atunci când ne este greu sau nu ne ies lucrurile așa cum vrem, Dumnezeu ne spune: "Nu te teme; acceptă planul meu!"

## **Săptămâna a II-a din Postul Mare - Miercuri**

### **SLUJIM SAU DOMINĂM?**

În acel timp, urcând Isus spre Ierusalim, i-a luat deoparte pe cei doisprezece discipoli și le-a spus pe drum: "Iată, noi urcăm la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat pe mâinile arhiereilor și ale cărturarilor, îl vor condamna la moarte, îl vor da pe mâinile păgânilor ca să fie batjocorit, biciuit și răstignit, dar în a treia zi va învia!" Atunci, s-a apropiat de el mama fiilor lui Zebedeu cu fiii ei, s-a prosternat înaintea lui ca să-i ceară ceva. El i-a zis: "Ce vrei?" I-a spus: "Poruncește ca acești doi fii ai mei să stea unul la dreapta și unul la stânga ta, în împărăția ta!" Atunci Isus, răspunzând, a zis: "Nu știți ce cereți. Puteți să beți potirul pe care am să-l beau eu?" I-au spus: "Putem". El le-a zis: "Potirul meu îl veți bea, însă a sta la dreapta și la stânga mea nu ține de mine să dau, ci este pentru cei cărora le-a fost pregătit de Tatăl meu". Când au auzit ceilalți zece, au fost cuprinși de indignare față de cei doi frați. Dar Isus, chemându-i, le-a zis: "Știți că cei care conduc neamurile le domină și cei mari își fac simțită puterea asupra lor. Între voi să nu fie așa. Dimpotrivă, cine vrea să devină mare între voi să fie sclavul vostru și cine vrea să fie primul între voi să fie servitorul vostru așa cum Fiul Omului nu a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți!"

*Evanghelia după sfântul Matei 20,17-28*

- Este greu de înțeles ce gândesc oamenii de astăzi și ce idei sau planuri le conduc viața. Reflectând la conținutul acestei evanghelii și la viața noastră proprie, deducem cu ușurință faptul

că modul nostru de a gândi și comporta este diferit de ceea ce ne învață aici Isus Cristos. Tendințele noastre naturale ne împing spre dominarea semenilor, spre stăpânirea lor și a tot ce există pe pământ. Dorim ca ceilalți să ne respecte personalitatea și poziția noastră socială; dorim ca lucrurile să meargă așa cum vrem noi, nu cum vor alții. În fața acestor tendințe sau înclinații ale firii noastre, înscrise într-un fel chiar în ADN-ul propriu, Cristos vine cu niște cuvinte programatice: ”cine vrea să devină mare între voi să fie sclavul vostru și cine vrea să fie primul între voi să fie servitorul vostru”. Învățătorul nostru are dreptate căci, într-adevăr, omul ajunge la plinătatea maturității și împlinirii sale atunci când se deschide și se dăruiește altora. Atunci când punem în slujba altora tot ceea ce avem mai bun în noi, atunci calitățile (talantii) noastre cresc și rodesc și mai mult. Și, de fapt, rodnicia vieții nu este rezultatul doar al generozității și altruismului nostru, ci reprezintă mai mult lucrarea lui Dumnezeu întrupat în noi. Isus Cristos reprezintă modelul prin excelență al nostru, al pământenilor. Din el, Fiul lui Dumnezeu întrupat în natura omenească, izvorăște izvorul care udă ogorul sufletului nostru pentru ca să dea rod, să slujească, să se dăruie, să se ofere fără rezerve. Capacitatea de a ne dăru, de a ne înțelege viața ca o slujire nu stă în puterile noastre ca oameni, ci este un dar divin, dar pe care este bine să-l cerem mereu în rugăciune.

- Poate că noi, chiar atunci când suntem în biserică, nu înțelegem logica lui Dumnezeu, sau o refuzăm sistematic. De ce există atâtea persoane care-și dispută întâietatea în a citi lecturile în biserică? De ce în comunitățile noastre există bisericuțe care vor să-și ridice capul deasupra altora, adesea criticând sau chiar dând deoparte posibili rivali? Există mici lupte pentru putere în comunitățile noastre creștine, dar nu numai între laici, ci și între călugări și preoți. Ca și cei doi apostoli, mulți vor să prezideze celebrările sacre, sau măcar să fie la stânga sau la dreapta celebrantului principal. Aceștia ar trebui să se lămurească de un

fapt: la stânga și la dreapta lui Cristos răstignit stau doi tâlhari și nu doi apostoli, căci aceștia din urmă l-au părăsit pe Mântuitorul în ceasul greu al încercării și s-au ascuns care pe unde a putut.

- Evanghelia de astăzi ne pune în fața unei întrebări existențiale: Prin felul nostru de a gândi și comporta, noi pe cine urmăm, pe cei doi apostoli sau pe Isus Cristos?

## **Săptămâna a II-a din Postul Mare - Joi**

### **NU SUNT EU BOGATUL?**

În acel timp, Isus le-a spus fariseilor: "Era un om bogat care se îmbrăca în purpură și mătăsuri fine și se bucura în fiecare zi cu mare fast; la poarta lui zăcea un sărac, al cărui nume era Lazăr, plin de bube: el ar fi dorit să se sature cu ceea ce cădea de pe masa bogatului. Ba mai mult, veneau și câinii să-i lingă bubele. A murit săracul și a fost dus de îngeri în sânul lui Abraham. A murit și bogatul și a fost îngropat. Pe când se chinuia în iad, și-a ridicat ochii și l-a văzut pe Abraham și pe Lazăr în sânul lui și, strigând, a zis: «Părinte Abraham, îndură-te de mine și trimite-l pe Lazăr ca să-mi înmoaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci mă chinui cumplit în flăcările acestea!» Însă Abraham i-a spus: «Fiule, adu-ți aminte că ai primit cele bune în timpul vieții tale, după cum Lazăr, cele rele! Acum însă el este aici mângâiat, tu însă suferi. Și, pe lângă toate acestea, între noi și voi este o mare prăpastie, încât cei care ar vrea să treacă de aici la voi să nu poată și nici de acolo la noi». El a zis: «Atunci te rog, părinte, să-l trimiți în casa tatălui meu, căci am cinci frați, ca să-i prevină, nu cumva să ajungă și ei în acest loc de chin!» Dar Abraham i-a spus: «Îl au pe Moise și pe Profeți: să asculte de ei!» El însă a zis: «Nu, părinte Abraham, dar dacă unul dintre morți ar veni la ei, s-ar converti». I-a răspuns: «Dacă

nu ascultă de Moise și Profeți, chiar dacă ar învia cineva din morți, nu se vor convinge»".

*Evanghelia după sfântul Luca 16,19-31*

- Evanghelia aceasta ne vorbește astăzi despre o societate care vrea o viață cât mai comodă, în care să fim înconjurați de bunuri, de cât mai multe lucruri. De exemplu, femeile ar putea să se întrebe dacă știu numărul exact al obiectelor de îmbrăcăminte sau al parfumurilor și cosmeticelor pe care le au. La fel cum bărbații ar putea să se întrebe dacă știu exact câte telefoane mobile au schimbat de la apariția acestora până în prezent. Dorim multe lucruri iar mass media are grijă să ne creieze mereu noi necesități (false), așa încât nu mai avem timp pentru viața și problemele altora. Nu ne interesează viața vecinului de apartament, la fel cum nu ne interesează nici ce se întâmplă în țara aceasta și încotro ne îndreptăm; de exemplu, când este vorba să mergem la vot, ne retragem din joc și ne închidem într-un ipocrit și păgubos absentism. Mulți am devenit absenți sau indiferenți pentru ceea ce se petrece în jur; ne interesează doar comoditatea și binele nostru personal. Sunt mulți Lazări în jurul nostru care suferă nu numai de foame sau de boli trupești; mult mai mare este numărul acelor care suferă din cauza indiferenței și egoismului nostru. Mult mai numeroase sunt astăzi bolile inimii, ale sufletului omului decât cele tratate de medicina clasică.

- Bogatul din evanghelie este prezent în cei care nu înțeleg că Dumnezeu ne-a creat pe toți egali și toți avem dreptul la toate bunurile pământului. Acest bogat îi reprezintă pe toți cei care nu-i iubesc și nu sunt solidari cu cei care au mai puțin decât ei. Legile omenești se bazează pe principiul "do un des" (îți dau ca să-mi dai). Legea lui Dumnezeu care ne va judeca și în baza căreia va fi pronunțat verdictul final se bazează pe alt principiu de care depinde fericirea sau nefericirea noastră veșnică (iadul există, iar evanghelia ne vorbește clar despre existența lui). Iubirea generoasă și solidaritatea continuă și activă cu toți cei

care suferă nu doar de foamea trupească, ci și de multe alte lipsuri interioare reprezintă drumul sigur spre fericirea noastră acum, dar mai ales după moarte.

- Dacă acum atenția noastră este îndreptată mai mult asupra bunurilor pe care le avem; dacă acum ne simțim mai bine în fotoliile și la mesele noastre copioase, iar viața săracilor nu ne interesează, riscăm să ne procurăm singuri focul veșnic al iadului. Dacă petrecem mai mult timp în casele noastre în care nu ne lipsește nimic și nu deschidem des ușa celor care au mai puțin decât noi, nici nu împărțim pâinea noastră cu ei; dacă așa ne trăim viața, ne construim singuri drumul spre iad, un iad care începe aici și acum cu fiecare gest egoist și narcisist pe care îl facem.

- Privesc orașul în care trăiesc și văd casele mari din noile cartiere la poarta cărora sunt parcate una sau mai multe mașini (nu Dacia). Privesc și vechile cartiere din perioada comunistă cu blocuri cenușii în care oamenii au un apartament modest numit cutie de chibrituri. În țara în care trăim s-au creat distanțe sau chiar prăpăstii între oameni; și toți acești oameni se numesc creștini. În țara în care trăim unii au salarii de 15 mii de lei sau mai mari, iar alții au salariul minim pe economie, sau pensii mizerabile care nu le ajung nici pentru medicamente. Am ridicat ziduri între noi; am creat prăpăstii între oameni. Cu civilizația postdecembristă de care ne mândrim am adus și iadul printre noi. Am devenit indiferenți și apatici pentru marile injustiții și nedreptăți sociale.

- Astăzi este cazul să ne întrebăm cu toată seriozitatea dacă nu ne regăsim cumva în figura bogatului din evanghelie și să tragem învățămintele de rigoare. Succes!

## Săptămâna a II-a din Postul Mare - Vineri

### CE FEL DE VITICULTORI SUNTEM?

În acel timp, Isus le-a zis arhiereilor și mai marilor-poporului: "Ascultați o altă parabolă! Era odată un stăpân care a plantat o vie, a înconjurat-o cu un gard, a săpat un teasc și a construit un turn. Apoi a dat-o în arendă unor viticultori și a plecat în călătorie. Când s-a apropiat timpul culesului, i-a trimis pe servitorii săi la viticultori ca să primească roadele sale. Dar viticultorii, prinzându-i pe servitorii săi, pe unul l-au lovit, pe altul l-au ucis, pe altul l-au bătut cu pietre. A trimis din nou alți servitori, mai numeroși decât primii, dar le-au făcut la fel. În cele din urmă l-a trimis pe fiul său la ei, zicându-și: «De fiul meu le va fi rușine». Însă viticultorii, când l-au văzut pe fiu, au zis între ei: «Acesta este moștenitorul. Haideți să-l ucidem ca să avem moștenirea lui!» Prinzându-l, l-au aruncat afară din vie și l-au ucis. Așadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face acelor viticultori?" I-au zis: "Pe acei răi îi va ucide fără milă, iar via o va da în arendă altor viticultori, care îi vor da roadele la timpul cuvenit". Isus le-a zis: "N-ați citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au disprețuit-o constructorii, aceasta a devenit piatră unghiulară; Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri»? De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite". Arhiereii și fariseii, auzind parabolele lui, și-au dat seama că vorbește despre ei și căutau să-l prindă, dar se temeau de mulțimi, pentru că ele îl considerau profet.

*Evangelhia după sfântul Matei 21,33-43.45-46*

- Ceea ce ne surprinde în această evanghelie este faptul că ascultătorii lui Isus nu-și dau seama că despre ei vorbește, adică despre infidelitățile și răutățile lor. Iar când, în sfârșit, înțeleg acest lucru, ura lor față de incomodul Isus crește și devin și mai hotărâți să-l elimine, să-l ucidă. Atitudinea mai marilor-

poporului este atitudinea celui pe care adevărul îl deranjează, îl irită și caută să se răzbune pe cel care i-a prezentat direct răutatea și greșeala lui. În civilizația pe care ne-o construim preferăm să ne hrănim din minciuni. Nu ne place adevărul; preferăm să fim mințiți frumos. Ne simțim mai confortabil trăind în falsitate decât în adevăr.

Iar dacă este vorba despre noi ca și creștini cu vechime, adică tocmai de la sfântul apostol Andrei, să ne întrebăm cum ne-am comportat față de cei pe care Dumnezeu ni i-a trimis să ne arate calea spre El? În perioada recentă comunistă i-am aruncat în închisori sau i-am luat în râs în fel și chip. Iar acum, cum ne comportăm? Dacă ne-au îndemnat să mergem să votăm familia așa cum a rânduit-o Dumnezeu, nici măcar un sfert dintre votanți nu s-au prezentat la vot. Și cum ne mai comportăm față de trimișii lui Dumnezeu? Duminica și în zilele de sărbătoare îi lăsăm să vorbească singuri în biserici, iar noi ne ocupăm cu alte treburi.

- Dar Dumnezeu, cum se comportă cu noi? Ne pedepsește pentru păcatele și necredința noastră? Nu! Dumnezeu Tatăl continuă să-l trimită în mijlocul nostru pe Fiul lui. Acesta rămâne cu noi chiar și atunci când suntem deciși să-l răstignim din nou. Ce ne surprinde în această parabolă evanghelică nu este doar răutatea viticultorilor, ci și iubirea fără margini a stăpânului viei. Oare nu ar trebui să ne minunăm de faptul că în lumea aceasta a noastră în care mulți dintre aleșii Domnului au fost martirizați începând cu diaconul Ștefan și până în prezent, Dumnezeu nu se răzbună pe noi, ci continuă să ne trimită mesageri ai săi? Mai mult, continuă să rămână El însuși cu noi, deși știe bine că oricând suntem capabili să-l răstignim.

- Privind la bătrânul continent în care locuiesc, mă prinde un sentiment de tristețe, căci am impresia că aici se împlinește acum profeția lui Cristos: ”Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și dată unui neam care va aduce roadele cuvenite”. Mă uit cum aici scade continuu numărul creștinilor și crește, în schimb, pe alte continente. Oare chiar atât de necredincioase și

rele au devenit popoarele Europei, încât să-și tragă ponoasele propriilor păcate?

- O altă învățătură pe care o putem scoate din această evangheliie este aceasta: Omul nu mai acceptă să fie apărătorul creației lui Dumnezeu, ci vrea să devină stăpânul ei. Pământul acesta (via Domnului) este casa noastră comună pe care Dumnezeu ne-a dat-o în chirie fără plată, pentru ca noi să o păstrăm curată, sănătoasă, așa cum am primit-o de la el. Dar iată că noi ne considerăm stăpâni peste această creație atât de frumoasă și facem din ea ce și cum ne place; adică despădurim dealuri și munți; otrăvim aerul și apa; aruncăm pe pământ și în ape tone de deșeuri și tot felul de mizerii; umplem de chimicale fructele, carnea, peștele, lapte, pâinea, legumele și zarzavaturile; modificăm genetic plante și animale și avem sinistru idee de a clona și omul. Fabricăm bombe și arme de tot felul. Noi, viticultorii arendați de Dumnezeu în via lui, ajungem să punem în pericol însăși viața pe pământ. Iar cine nu este de acord cu planurile și faptele noastre, îi închidem gura sau chiar îl eliminăm. Aceasta este versiunea contemporană, tragică, a parabolei pe care Isus Cristos a spus-o acum două mii de ani în urmă.

- Am primit în dar acest pământ atât de frumos și bun. L-am primit în dar pe însuși Fiul lui Dumnezeu. Cred că ar fi cazul să reflectăm mai profund la ceea ce ne spune Dumnezeu astăzi în această parabolă, care ar trebui să ne cutremure și să ne determine să ne schimbăm radical atitudinea pe care o avem față de El și față de creația lui. Această evangheliie nu vorbește doar despre infidelitatea și răutatea poporului evreu de odinioară, ci și despre păcatele și răutățile multor creștini de ieri și de astăzi; inclusiv despre mine și despre fiecare dintre noi.



## Săptămâna a II-a din Postul Mare - Sâmbătă

### ÎȚI RESPECT LIBERTATEA

În acel timp, toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau, spunând: "Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei". Atunci, le-a spus această parabolă: "Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine!» Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care l-a trimis la câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Ridicându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: 'Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău!»» Și, ridicându-se, a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare! Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!»» Și au început să se veselească. Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și dansuri. Atunci, chemându-l pe unul dintre servitori, l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l implora. El,

răspunzând, i-a zis tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am încălcat porunca ta! Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă bucur cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a devorat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine întotdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că acest frate al tău era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!»"

*Evangelhia după sfântul Luca 15,1-3.11-32*

- În sfârșit, fiului mai tânăr i-au venit mințile la cap și și-a dat seama de marea prostie pe care a făcut-o față de tatăl și familia lui. El este asemenea multor tineri care, inconștienți și dornici de afirmare și aventură, părăsesc cel mai scump loc pe care îl pot avea, casa părintească, și încep să rătăcească prin lume în căutarea unei fericiri care adesea se verifică a fi doar o iluzie. Confruntarea cu duritatea vieții l-a constrâns pe tânărul nostru să-și recunoască greșeala și să se întoarcă înapoi în familia în care tatăl îl aștepta cu o inimă plină de îngrijorare pentru soarta lui. Dacă ne analizăm bine viața, s-ar putea să ne regăsim în persoana fiului rătăcitor, departe de persoanele cele mai dragi pe care le putem avea, căci nimic în viață nu-i mai prețios decât familia.

- Dar ne mai paște pericolul unei alte rătăcirii nu de familia și casa în care ne-am născut și am crescut; există pericolul îndepărtării de marea familie umană și de casa noastră comună care este pământul pe care Dumnezeu ni l-a încredințat în administrare. Urmărindu-ne scopurile noastre egoiste, riscăm să ne înstrăinăm de semenii noștri și să ne batem joc de pământul pe care locuim. Și această lecție o putem trage din parabola aceasta.

- În atitudinea fratelui mai mare, indignat acum de faptul că tatăl pregătește un mare ospăț pentru fratele său întors acasă, sunt toți aceia care în loc să se bucure de întoarcerea cuiva de pe căile greșite, mai mult se întristează, afișând un aer de nemulțumire sau chiar de revoltă. Astfel de persoane nu cunosc importanța unui om. Ei nu vor să priceapă privirea lui Dumnezeu aplecată peste cel căzut. Ei nu înțeleg că pentru salvarea oamenilor, Fiului lui Dumnezeu și-a oferit viața pe cruce. Ei nu înțeleg că pentru un rătăcit, păstorul lasă cele 99 de oi în staul și pleacă în căutarea oii rătăcite. Iar când o găsește, o pune pe umeri și se bucură de ea mai mult decât de toate cele rămase în staul.

- Timpul postului mare ne redescoperă fața unui Dumnezeu plin de compasiune pentru slăbiciunile și căderile omului. Acum vedem fața unui tată care ne privește cu iubire pe fiecare. Iar dacă sufletul nostru este murdar și plin de păcate, El vrea să ni-l curețe în baia sângelui său. Ne vrea lângă el, chiar dacă am rătăcit departe de casă. Și atunci când rătăceam departe de el, nu a fost nicio zi și nicio clipă în care să nu se fi gândit la noi cu drag.

- Curios este faptul că atât de mult îl iubește Tatăl pe fiul mai mic încât nu-l împiedică să ia o decizie care poate să-i ruineze viața. Atât de mult ne iubește Dumnezeu, încât nu ne ia înapoi unul dintre cele mai mari daruri pe care ni le-a dat, libertatea. Când noi decidem să facem răul, Creatorul nu ne privează de liberul nostru arbitru. Din această atitudine a lui Dumnezeu este bine să înțelegem o lecție fundamentală de viață: Trebuie să respectăm libertatea celor de lângă noi chiar și atunci când greșesc, sau o folosesc direct contra noastră.

## Săptămâna a III-a din Postul Mare - Duminică

### SUNTEM RODNICI?

În acel timp, au venit la Isus unii care i-au povestit despre galileenii al căror sânge Pilat îl amestecase cu cel al jertfelor lor. El, răspunzând, le-a zis: "Vi se pare că acești galileeni au fost mai păcătoși decât toți ceilalți galileeni pentru că au suferit aceasta? Vă spun: nicidecum! Dar dacă nu vă convertiți, cu toții veți pieri la fel. Sau vi se pare că cei optsprezece peste care a căzut turnul din Siloe și i-a ucis erau mai vinovați decât toți ceilalți oameni care locuiau în Ierusalim? Vă spun: nicidecum! Dar dacă nu vă convertiți, cu toții veți pieri la fel". Apoi le-a spus această parabolă: "Un om a plantat un smochin în via sa și a venit să caute fructe în el, dar nu a găsit și i-a spus viticultorului: «Iată, sunt trei ani de când vin să caut fructe în smochinul acesta, dar nu găsesc. Taie-l! De ce să mai secătuiască pământul?» Acesta, răspunzând, i-a zis: «Stăpâne, mai lasă-l și anul acesta pentru ca să-l sap de jur împrejur și să-i pun gunoi la rădăcină! Poate va face fructe la anul. Dacă nu, îl vei tăia»".

*Evangelhia după sfântul Luca 13,1-9*

Evangelhia redă două cazuri tragice: al celor doi galileeni uciși de Pilat și al altor 18 oameni uciși de un turn care a căzut peste ei. Din aceste tragedii, Isus trage o învățătură: Păcatul reprezintă o gravă amenințare pentru fiecare dintre noi și dacă nu încetăm să păcătuim, ne așteaptă moartea veșnică. Pentru ca să înțelegem mai bine dramatismul stării de păcătoși, Învățătorul vine cu un exemplu, cel smochinului neroditor. Stăpânul copacului vrea să-l taie, ca să nu mai ocupe locul degeaba și să nu mai secătuiască pământul. Îngrijitorul copacului îl roagă însă pe stăpân să-i mai acorde copacului încă o șansă. El îl va săpa împrejurul tulpinei, îl va alimenta cu gunoi la rădăcină, cu speranța că va rodi. Iar dacă nici la anul nu va da roade, atunci stăpânul îl poate tăia.

Faptul că stăpânul vieții noastre ne acordă încă un timp de trăit în această lume reprezintă un har al lui pe care ni-l dă cu intenția clară ca noi să producem roade bune. Dar dacă rămânem în păcat și nu aducem roade, în acest caz ne așteaptă un sfârșit lamentabil, ca al celor uciși și ca al smochinului neroditor. Dumnezeu ne acordă din plin harul rodirii; depinde doar de libertatea noastră să colaborăm sau nu cu acest har.

Ce vină aveau cei 18 peste care a căzut turnul din Siloe și i-a ucis? Dar cei 3000 de morți în turnurile gemene din New York? În răspunsul său, Isus combate mentalitatea care afirmă că o nenorocire sau moartea reprezintă rezultatul păcatelor cuiva. Nenorocirile, boala sau moartea nu reprezintă rezultatul unei sentințe divine pronunțate într-un tribunal. Dumnezeu nu-și manifestă puterea prin a pedepsi păcatele oamenilor. Mila și răbdarea lui fără margini, nu trebuie să ne facă să neglijăm avertismentul care urmează: Dacă nu ne convertim și nu ne întoarcem la Dumnezeu, riscăm același sfârșit tragic ca cel al persoanelor din evanghelie. Dar nu numai individul trebuie să se întoarcă de pe căile păcatului, ci întreaga societate trebuie să se salveze de la distrugere. Trebuie să recunoaștem că întreaga societate este bolnavă spiritual și moral; toată societatea are nevoie de convertire. Iar dacă în lume sunt multe milioane de oameni care suferă de foame sau din cauza altor nenorociri, aceasta înseamnă că umanitatea în ansamblul ei are de suferit. Dumnezeu ne-a creat pentru a fi fericiți, iar pentru a nu risca un sfârșit tragic, ne îndeamnă ca începând de astăzi viața noastră să devină rodnică.

El este îndelung răbdător și pentru că ne vrea rodnici, nu seci și sterili, ne mai acordă harurile sale încă un an, și încă unul, cu speranța, repet, de a găsi roade în ramurile copacului vieții noastre.

## **Săptămâna a III-a din Postul Mare (Buna-vestire) - Luni**

### **FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU!**

În acel timp, îngerul Gabriel a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, al cărei nume era Nazaret, la o fecioară logodită cu un bărbat, al cărui nume era Iosif, din casa lui David. Iar numele fecioarei era Maria. Și, intrând la ea, i-a spus: "Bucură-te, o, plină de har, Domnul este cu tine!" Ea s-a tulburat la acest cuvânt și cugeta în sine ce fel de salut ar putea fi acesta. Însă îngerul i-a spus: "Nu te teme, Marie, pentru că ai aflat har la Dumnezeu! Vei zămisli și vei naște un fiu și-l vei numi Isus. Acesta va fi mare: va fi numit Fiul Celui Preaînalt și Domnul Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său; și va domni peste casa lui Iacob pe veci, iar domnia lui nu va avea sfârșit". Maria a spus către înger: "Cum va fi aceasta, din moment ce nu cunosc bărbat?" Răspunzând, îngerul i-a spus: "Duhul Sfânt va veni asupra ta și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, sfântul care se va naște va fi numit Fiul lui Dumnezeu. Iată, Elisabeta, ruda ta, a zămislit și ea un fiu la bătrânețe; și aceasta este luna a șasea pentru ea, care era numită sterilă, pentru că la Dumnezeu nimic nu este imposibil! Atunci, Maria a spus: "Iată slujitoarea Domnului: fie mie după cuvântul tău!" Și îngerul a plecat de la ea.

*Evangelhia după sfântul Luca I, 26-38*

- Misterul întrupării Fiului lui Dumnezeu începe într-un sat fără importanță din Palestina, Nazaret. Aici locuia o fată simplă și care purta un nume comun, Maria. Pe această tânără fecioară, îngerul o salută "Bucură-te, o plină de har!" și apoi îi revelează planul lui Dumnezeu cu ea: Va deveni mama Fiului său. Mariei i se cere să își exprime consimțământul la un plan divin care avea să schimbe istoria lumii. Dumnezeu nu-i forțează libertatea răspunsului. Iar fecioara plină de har acceptă să se împlinească în trupul ei ceea ce Dumnezeu a plănuț. "Da"-ul Mariei

înlocuiește în mod fericit neascultarea primilor oameni, Adam și Eva. Din acea clipă, ea, în deplină libertate, devine strâns legată de Fiul Tatălui care este conceput în sânul ei. Din clipa în care și-a dat adeziunea la planul Celui Preaînalt, Maria a devenit mama tuturor acelor care sunt una în Cristos (Gal 3, 28).

- Tânăra fecioară mamă din Nazaret devine exemplu și sursă de inspirație și curaj pentru toți cei care liberi și conștienți iau decizii importante pentru întreaga lor viață. Maria este modelul acelor care își încredințează întreaga viață în mâinile Creatorului și fac din fiecare zi o ofrandă pusă pe altarul dăruirii complete de ei înșiși. Ea devine modelul celor care cu mintea lor nu înțeleg toate detaliile vieții, dar cred că Cel în care și-au pus speranța le va conduce pașii și nu-i va lăsa să rățăcească de la drumul cel bun.

- Te preamăresc pe tine, Creatorul cerului și al pământului, că te-ai revelat celor mici și neînsemnați! Te binecuvântează, Doamne, pentru că dintr-un sătuc necunoscut al fiilor lui Israel ai privit cu o dragoste deosebită spre o tânără fecioară. Pe ea ai ales-o ca mamă a Fiului tău. Ea a devenit binecuvântată între femei; pe ea o vor lăuda toate generațiile până la sfârșitul timpurilor. Îți mulțumesc, Dumnezeu meu, că prin Maria ai încheiat o alianță cu noi oamenii. Prin ea, fecioara mamă preacurată, Fiul tău a devenit om între noi oamenii. Fără meritul nostru, ai privit spre noi, poporul tău, cu o privire plină de iubire. Și deși suntem atât de mici și neînsemnați pe fața pământului, în Maria te-ai întrupat în firea noastră muritoare. Așa ne-ai unit în jurul Fiului tău; ne-ai făcut frați cu El și fii ai mamei noastre cerești. Iar prin Duhul tău sfânt ne menții uniți într-un mare popor chemat să preamărească minunățiile tale, așa cum a făcut-o și mama Fiului tău.

## **Săptămâna a III-a din Postul Mare - Marți**

### **PÂNĂ LA ȘAPTEZECI DE ORI ȘAPTE**

În acel timp, Petru, apropiindu-se de Isus, i-a zis: "Doamne, de câte ori să-l iert pe fratele meu care greșește împotriva mea? De șapte ori?" Isus i-a spus: "Nu-ți spun până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori șapte. De aceea, împărăția cerurilor este asemănată cu un rege care a vrut să încheie conturile cu servitorii săi. Când a început să ceară conturile, i-a fost prezentat unul care îi datora zece mii de talanți. Întrucât nu putea să-i restituie, stăpânul a poruncit să fie vânduți el, soția, copiii și tot ce avea și să achite datoria. Atunci, servitorul s-a prosternat în fața lui, zicându-i: «Stăpâne, ai răbdare cu mine și-ți voi restitui totul!» Stăpânului i s-a făcut milă de servitorul acela, l-a lăsat să plece și i-a iertat datoria. Dar ieșind, servitorul acela l-a găsit pe unul care era servitor împreună cu el și care îi datora o sută de dinari. Înșfăcându-l, îl strângea de gât, spunându-i: «Dă-mi ceea ce îmi ești dator!» Căzând în genunchi, cel care era servitor împreună cu el îl implora: «Ai răbdare cu mine și îți voi restitui!» Dar el nu a vrut; dimpotrivă, a mers și l-a aruncat în închisoare până când îi va fi plătit datoria. Văzând deci ceilalți servitori cele petrecute, s-au întristat foarte mult și, venind, i-au povestit stăpânului lor toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul lui, i-a zis: «Servitor rău, ți-am iertat toată datoria aceea pentru că m-ai rugat. Nu trebuia să te înduri și tu de cel care este servitor ca și tine așa cum eu m-am îndurat de tine?» Și, mîniindu-se, stăpânul l-a dat pe mîna călăilor până va fi plătit toată datoria. Tot așa vă va face și Tatăl meu ceresc dacă nu veți ierta fiecare fratelui său din inimă".

*Evangelia după sfântul Matei 18,21-35*

- Cineva îl supărase pe Petru; probabil îi făcuse o nedreptate, sau îl jignise și nu odată, ci de mai multe ori. Oricum, se pare că



necazul îi ajunsese la gât, din moment ce-l întreabă pe Cristos de câte ori să-l mai ierte?

- Suntem aici pe marele câmp al relațiilor noastre cu ceilalți oameni. Dacă avem timpul și răbdarea să privim retrospectiv în viața noastră, oare câte conflicte descoperim că am avut sau încă avem cu semenii noștri? Am putea număra de câte ori ne-a supărat cineva, sau de câte ori am supărat noi pe alții? De câte ori ne-am certat cu diferite persoane, dacă nu cu voce tare, cel puțin în gând? Sunt oameni care nu-și vorbesc ani la rândul, sau care mor și tot nu se împacă. Există vreo persoană din cauza căruia noi suferim? Ce atitudine avem față de ea? Și să ne punem întrebarea și invers: La câți oameni le-am provocat suferințe? La câți le-am cerut sincer iertare?

Să-l ierți pe fratele tău de șaptezeci de ori șapte! La evrei, cifra șapte reprezintă simbolul perfecțiunii. În învățătura lui Cristos, iertarea, iubirea trebuie să fie perfecte, adică fără limite. Și dacă cel pe care îl iert, mă supără din nou, iar trebuie să-l iert? Da, iar, mereu. În inima unui creștin nu-i loc pentru supărări sau resentimente. Psihologic vorbind, suntem conștienți cât rău provoacă întregii noastre ființe purtarea ranchiunii sau supărării? Să-l ierți pe semenul tău de șaptezeci de ori câte șapte reprezintă procesul invers al escaladării urii prezentat în cartea Genezei, versetul 24: "Căin va fi răzbunat de șapte ori, Lámeh, însă, de șaptezeci de ori câte șapte". De aceea, apostolul Paul ne îndeamnă: "Nu te lăsa învins de rău, ci învinge răul prin bine!" (Rm 12, 21).

- Parabola cu care Isus Cristos continuă să explice importanța iertării celor care ne greșesc ilustrează măsura fără măsură a iertării lui Dumnezeu. În fața lui, păcatele noastre au o greutate și o greutate enormă (un talant este echivalentul a 36 kg de aur), asemănătoare datoriei servitorului care îi datora stăpânului zece mii de talanți. Și totuși, servitorul (adică Petru, adică eu, adică oricare dintre noi) este iertat de toată datoria. Vom fi în stare să-l iertăm și pe cel mai mare dușman al nostru, dacă în inima

noastră simțim iertarea lui Dumnezeu, adică iubirea sa nemărginită. Puterea noastră de a ierta orice și pe oricine se alimentează din puterea iertării, adică a iubirii divine. Putem să-l iubim pe dușmanul nostru, dacă ne simțim iubiți de Dumnezeu. Iar în acest fragment evanghelic, Cristos ne explică destul de clar cât de mult ne iubește Tatăl. Iertarea, adică iubirea efectivă a celui ce-ți face rău, ne schimbă în primul rând pe noi; ne face mai buni, mai creștini și în același timp iertarea îmbunătățește relațiile noastre interumane și nu de puține ori transformă un adversar într-un prieten.

- Și ce se va întâmpla cu noi dacă nu vom ierta din toată inima oricui ne greșește? Să recitim cu atenție ce ne spune Cristos în finalul acestei evanghelii.

### **Săptămâna a III-a din Postul Mare - Miercuri**

#### **TOTUL ESTE HAR**

În acel timp, Isus îi învăța pe discipolii săi, zicând: "Să nu socotiți că am venit să desființez Legea sau Profeții! Nu am venit să desființez, ci să împlinesc. Căci, adevăr vă spun, mai înainte de a trece cerul și pământul, nicio iotă și nicio linioară nu va trece din Lege până ce nu se vor împlini toate. Așadar, cel care va încălca una dintre aceste porunci mai mici și-i va învăța astfel pe oameni va fi numit cel mai mic în împărăția cerurilor. Dar dacă cineva le va împlini și va învăța astfel, acesta va fi numit mare în împărăția cerurilor".

*Evanghelia după sfântul Matei 5,17-19*

- Deși mai marii poporului evreu l-au acuzat pe Isus Cristos că este un anarhic care nu respectă legea și tradiția neamului, în realitate, el nu este un revoluționar care vrea să distrugă tot ceea ce a fost înaintea lui. Deși Cristos reprezintă punctul central al istoriei, nu anulează legea iudaică a înaintașilor, ci o purifică de

imperfecțiunile și devierile ei. Astfel, Cristos afirmă că sâmbăta este făcută pentru om și nu invers. Contra interpretărilor înguste și naționaliste ale legii, el proclamă trăirea dragostei față de toți, samariteni, străini, păcătoși publici și leproși. Contra farizeilor și cărturarilor care nu vedeau decât litera legii, Isus condamnă formalismul și gândirea lor îngustă, sectară. Fără a nega legea și profeții, Cristos merge la esențial, revelând planul mântuitor al Tatălui, plan care se împlinește în persoana lui.

- În fața lui Dumnezeu și poruncile mici sunt mari și importante întrucât în ele este prezent însuși Isus Cristos. Prin harul lui noi împlinim și cele mai obișnuite activități zilnice. Există o rutină care ne marchează existența, din cauza căreia am putea crede că viața noastră este neînsemnată, chiar banală. O astfel de concepție despre viață este falsă și necreștină. Viața noastră își află sensul, valoarea și frumusețea în Dumnezeu care este prezent în noi și în ceea ce facem conduși de harul, lumina și mai ales de iubirea lui.

- Poate ne-am obișnuit să evaluăm importanța muncii noastre în funcție de salariul pe care-l primim. Poate considerăm importante doar persoanele cu o anumită poziție socială sau stare economică. Poate suntem tentați să ne apropiem doar de persoanele care ne sunt pe plac sau de la care avem vreun profit. Astfel de atitudini și altele asemănătoare sunt departe de ceea ce ne învață și vrea Dumnezeu de la noi. În fața lui toți suntem egali și pe toți ne iubește cu aceeași măsură, adică fără măsură. Cu cât ne lăsăm mai mult pătrunși de iubirea lui, cu atât chiar și cele mai banale fapte ale noastre devin valoroase întrucât sunt marcate de prezența lui Dumnezeu.

## **Săptămâna a III-a din Postul Mare - Joi**

### **ADUN CU DUMNEZEU SAU RISIPESC CU DIAVOLUL?**

În acel timp, Isus a scos un diavol și acesta era mut; îndată ce a ieșit diavolul, mutul a început să vorbească, iar mulțimile se mirau. Însă unii dintre ei spuneau: "Cu Beelzebul, căpetenia diavolilor, îi scoate pe diavoli". Alții, ispitindu-l, cereau de la el un semn din ceruri. Dar el, cunoscând gândurile lor, le-a spus: "Orice împărăție dezbinată în ea însăși se ruinează și se prăbușește casă peste casă. Deci, dacă Satana este dezbinat în el însuși, cum va dura împărăția lui? Voi ziceți că eu îi scot pe diavoli cu Beelzebul. Dar dacă eu îi scot pe diavoli cu Beelzebul, fiii voștri cu cine îi scot? Pentru aceasta ei vor fi judecătorii voștri. Însă dacă eu îi scot pe diavoli cu degetul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a ajuns la voi. Când un om puternic, bine înarmat, își păzește casa, ceea ce are el este în siguranță; dar dacă vine unul mai puternic decât el și îl învinge, îi ia armele în care se încredea și împarte prada. Cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu adună cu mine risipește".

*Evangelhia după sfântul Luca 11, 14-23*

- Despre diavoli, astăzi se vorbește și se predică puțin, iar elevilor, la ora de religie, nu trebuie să li se predea despre diavol, pentru a nu-i speria; așa sună indicațiile autorităților din învățământ.

- Dacă însă stăm bine și analizăm ce se petrece în lume, putem oare explica relele și ororile pe care oamenii le săvârșesc numai în baza rațiunii și libertății lor de acțiune? Și cei mai buni psihologi sau sociologi recunosc că de multe ori răul are rădăcini atât de profunde și misterioase încât ne depășesc nouă, oamenilor, puterea de a le înțelege. La fel cum, la nivel social, constatăm adesea că suntem antrenați în niște angrenaje (structuri ale păcatului) pe care nu le putem stăpâni, controla,

dirija. La scară planetară, implicând întreaga umanitate, acționează forțe, violențe și ideologii care par izvorâte direct din iad.

- Atitudinile și reacțiile oamenilor în fața răului sunt variate, simple sau complicate, cu șanse de succes sau sortite eșecului de la bun început. Atitudinea Fiului lui Dumnezeu în fața răului și a suferinței umane este clară, decisă și învingătoare, așa cum se verifică și în acest episod evanghelic. Dumnezeu readuce omul la starea bună și sănătoasă în care era atunci când l-a creat: mutul vorbește. Aici însă ne surprinde orbirea interioară a oamenilor care nu vor să vadă minunea; nu vor să accepte un adevăr atât de evident; nu vor să-l accepte pe Isus Cristos ca Dumnezeu. Este orbirea tuturor acelor care astăzi, de exemplu, nu cred în miracolele de la Lourdes. Când omul nu vrea să-l accepte pe Dumnezeu și puterea lui, refuză și cel mai elementar și evident adevăr. Omul se poate opune adevărului într-o manieră cu totul absurdă; asemeni bețivului care nu mai reușește să lege două propoziții, dar afirmă hotărât că el este un om demn, important și care merită toată atenția și respectul celorlalți.

- Diviziunea și învrăjbirea sunt lucrarea celui rău. Unitatea este un semn al lucrării lui Dumnezeu. Înainte de a ne întreba de ce partidele politice se asmut unele contra altora, putem să ne întrebăm dacă diviziunea noastră a creștinilor, împărțirea în atâtea biserici și confesiuni este lucrarea lui Dumnezeu sau a celui rău. Răul s-a răspândit capilar în societatea noastră: părinții nu se mai înțeleg cu fiii lor, sau se ignoră reciproc; soții se ceartă și divorțează; prietenii se trădează sau mimează doar prietenia; rușii nu se înțeleg cu americanii, chinezii cu japonezii etc.

- Isus Cristos vine la noi și cu degetul lui Dumnezeu reface pacea și armonia între oameni, alungându-l din inimile noastre pe cel care ne îndepărtează de Tatăl ceresc și de frații și surorile noastre.

- Eu colaborez cu Dumnezeu la refacerea armoniei dintre oameni? Sunt un om care luptă cu armele lui Dumnezeu pentru

a-i răspândi împărăția pe pământ? În inima mea este prezent Dumnezeuul păcii și al împăcării? Adun cu Dumnezeu sau risipesc cu diavolul?

## **Săptămâna a III-a din Postul Mare - Vineri**

### **IUBIRE TOTALĂ**

În acel timp, unul dintre cărturari s-a apropiat de Isus și l-a întrebat: "Care este prima dintre toate poruncile?" Isus i-a răspuns: "Prima este: «Ascultă Israele: Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta!» A doua este aceasta: «Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!» Nu este nicio altă poruncă mai mare decât acestea". Cărturarul i-a zis: "Bine, învățătorule, adevărat ai spus că el este unul singur și că nu este altul în afară de el și a-l iubi pe el din toată inima, din tot cugetul și din toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuși este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele". Isus, văzând că a răspuns inteligent, i-a spus: "Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu". Și nimeni nu îndrăznește să-l mai întrebe.

*Evangelhia după sfântul Marcu 12,28b-34*

- Cărturarul din evanghelie încearcă să discute cu Isus problema care-i preocupa pe rabinii aceluia timp: Care din cele 613 porunci ale Legii este mai importantă? Probabil, cărturarul se considera mai pregătit în ale Legii decât acest fiu al unui lemnar din Nazaret și dorea acum să aibă cu el un simplu exercițiu intelectual; eventual, să-l pună la încercare pentru a vedea cât de bine știe să se descurce. Cărturarul studiase legea destul de bine. Ceea ce îi rămânea acum de făcut, era să o trăiască, să o pună în practică în propria lui viață. Isus îi răspunde nu printr-o expunere solemnă și pompoasă a culturii religioase ebraice, ci

prin experiența concretă, zilnică a inimii sale. Din acest răspuns trebuie să tragem o învățătură fundamentală: Dacă știința noastră nu se transformă în acte concrete de fiecare zi, rămânem departe de Împărăția lui Dumnezeu.

- Fiecare evreu pios se roagă la începutul fiecărei zile prima poruncă a legii: ”Ascultă, Israel! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din toată puterea ta!” (Dt 6, 4-5) Așa l-a iubit Isus Cristos pe Tatăl, total și până la ultima suflare. Iar nouă, celor spălați în sângele lui, urmași și frați ai lui, ne revine aceeași poruncă: Să-l iubim pe Dumnezeu cu întreaga noastră ființă, cu toate forțele vitale pe care le avem, cu inteligența, sensibilitatea și toate capacitățile noastre. Nu mai reținem nimic pentru noi; oferim totul, ne oferim cu totul într-un act de iubire a Tatălui. Rugăciunea noastră zilnică este în esență un act de iubire a lui Dumnezeu. Isus recită apoi și a doua poruncă, citând textul din cartea Leviticului 19, 18: ”Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!” Esențialul învățăturii lui este sintetizat într-un cuvânt ”Iubire”. Aceasta este vestea cea bună pe care el a adus-o în lume: Dumnezeu este iubire, iar toți cei care cred în el sunt chemați să trăiască în iubire față de El și în iubire unii față de alții.

- Eu iubesc? Pe cine iubesc? Cât de mult iubesc? Pe cine nu iubesc? Și cine este aproapele meu? Și cum mă iubesc pe mine însumi? Ce îmi doresc cel mai mult mie însumi și cum se manifestă această iubire? Care sunt aspirațiile mele cele mai profunde? Ceea ce îmi doresc mie cel mai mult, același lucru trebuie să-l doresc și aproapelui meu. În fața rațiunii mele, aceasta pare prea de tot: Adică să-i doresc cu aceeași intensitate vecinului, prietenului, ba chiar și dușmanului meu să aibă o casă bună ca a mea, un salariu la fel de bun ca al meu, sănătate ca a mea, să mă gândesc la el cu aceleași sentimente de respect și apreciere pe care le am față de mine etc?

- Împărăția lui Dumnezeu pe care o crede, o predică, o celebrează în cult și o practică creștinul înseamnă iubire totală față de Dumnezeu și iubire totală față de semenii. Această împărăție la a cărei edificare suntem chemați cu toții reprezintă opusul egoismului înrădăcinat prin păcat în ființa noastră. Adevărata noastră viață înseamnă deschidere și dăruire totală față de Cel care ne-a creat și față de orice om.

### **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Sâmbătă**

### **SUNTEM FARISEI ȘI VAMEȘI ÎN EGALĂ MĂSURĂ?**

În acel timp, Isus a spus această parabolă unora care se credeau în sine drepti și-i disprețuiau pe alții: "Doi oameni au urcat la templu ca să se roage: unul era fariseu, iar celălalt, vameș. Fariseul, stând în picioare, se ruga în sine astfel: «Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni: hrăpăreți, nedrepti, adulteri, sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din ceea ce câștig». Vameșul, în schimb, stând departe, nici măcar nu îndrăzne să-și ridice ochii spre cer. Își bătea pieptul, zicând: «Dumnezeule, îndură-te de mine, păcătosul!» Vă spun că a coborât la casa lui îndreptățit mai degrabă acesta decât celălalt; căci oricine se înalță pe sine va fi umilit, iar cel care se umilește va fi înălțat".

*Evangelia după sfântul Luca 18,9-14*

- Parabola pune în prim plan două personaje tip, reprezentative pentru societatea Palestinei ocupată de romani. Fariseul este exponentul simbol al clasei conducătoare religioase a poporului evreu. Vameșul, în schimb, este paria societății; cel care nu se bucură de nicio considerație în ochii evreilor; el reprezintă simbolul corupției și decăderii morale și sociale. Prin însăși profesia sa, vameșul este un hoț, rod al societății creată de puterea dușmăna romană care a adus în rândul urmașilor lui Avraam toți idolii și practicile ei imorale. În ochii fariseului și al



tuturor evreilor care se credeau drepti, vameşul reprezintă un caz pierdut, un gunoi spre care trebuie să priveşti cu repulsie şi dispreţ. Citind bine societatea timpului său, Isus vrea să-i ofere o lecţie pe care o prezintă magistral în această parabolă.

- Din păcate, parabola rămâne actuală şi pentru timpurile noastre. Deşi societatea contemporană tinde să aplatizeze oamenii, depersonalizându-i şi transformându-i în simple numere egale în calculele celor care vor să-i domine, totuşi în firea noastră rămâne vie tendinţa de a ne crede superiori altora. Nouă, creştinilor, Isus Cristos ne spune ”cine vrea să devină mare între voi să fie sclavul vostru şi cine vrea să fie primul între voi să fie servitorul tuturor!” (Mc 10, 43-44), iar sfântul Paul ne îndeamnă să ne întrecem doar în a ne stima unii pe alţii (Cfr. Rom 12, 11). Stima de sine este absolut necesară pentru dezvoltarea personalităţii şi pentru a şti cum să-i stimăm pe ceilalţi, însă există pericolul alunecării din autostimă în mândrie şi simţ al superiorităţii. Iar nu de puţine ori cei cu funcţii de conducere cred că şi ca oameni sunt superiori celorlalţi, iar funcţia le dă dreptul să-şi manifeste superioritatea, impunându-o altora, uneori chiar în numele lui Dumnezeu.

- Justificarea sau îndreptăţirea noastră în faţa lui Dumnezeu nu vine din faptele noastre. Dreptatea noastră nu vine din faptul că noi ne declarăm drepti, ci Dumnezeu este cel care ne îndreptăţeşte; aşa cum în sfera civilă, dreptatea unui politician sau funcţionar public nu vine din faptul că el se declară drept, ci din faptul că ceilalţi (vocea legii sau vocea poporului) îl declară drept. Omul nu îşi este sieşi măsura lucrurilor. Măsura şi balanţa dreptăţii sunt în mâinile lui Dumnezeu. Parabola fariseului şi a vameşului ascunde în sine misterul îndreptăţirii omului, al purificării sale interioare care chiar dacă nu poate avea loc atunci când omul refuză să caute şi să face binele, îndreptăţirea lui rămâne esenţial lucrarea lui Dumnezeu.

Fariseul se considera drept pentru că îndeplinea prescripțiile legii. Cineva se poate considera bun creștin sau bun cetățean pentru că respectă poruncile lui Dumnezeu și legile civile. O viziune corectă și completă asupra omului creștin și (sau) cetățean vede dincolo de litera legii și merge la spiritul ei, spirit care este animat nu de voința umană, ci de harul divin. Dacă omul taie legătura cu transcendentul și cu Dumnezeu, în numele legii poate săvârși cele mai abominabile crime, considerându-se justificat în faptele sale; istoria trecută sau recentă ne poate fi o bună învățătoare în acest sens.

- Fiecare dintre noi se poate regăsi în unul din cele două personaje, deși cel mai adesea cred că ne regăsim în ambele personaje. Fariseul și vameșul nu sunt proprii doar poporului evreu de odinioară, ci sunt personaje simbolice prezente mereu în istoria umanității, iar această parabolă poate face parte foarte bine din antologia înțelepciunii universale. Aduși în contextul României contemporane, fariseii sunt toți acei creștini simpli care se consideră drepti și-i disprețuiesc pe politicieni, dar dacă ar fi în locul lor, ar fi cel puțin la fel de răi ca aceștia, căci în condiția lor actuală, atunci când pot ignora sau încalcă legile fără niciun scrupul. Câți dintre sătenii satului meu natal nu au ieșit cu podeșurile în spațiul public? Câți dintre ei cer bonul fiscal atunci când cumpără o pâine? Câți și-au construit casele având toate aprobările și actele necesare? Și exemplele pot continua.

- Mulți dintre noi ne îndeplinim zilnic și cu conștiințiozitate datoriile noastre creștinești; trebuie să fim însă atenți ca toate acestea să nu fie otrăvite de orgoliu și mândrie. La fel cum fiecare dintre noi avem multe calități sufletești sau trupești și suntem conștienți de ele. Ce bine ar fi ca toate să fie înveșmântate în modestie! Modestia nu le face publicitate, nu le publică imediat pe Facebook și nu așteaptă like-uri pentru ele. Omul de valoare strălucește prin simplitatea și naturalețea lui. Autosuficiența și conștiința prea dezvoltată pentru propriile

calități este o boală care poate ucide binele pe care îl facem. Așa cum poți să oferi un ajutor celui sărac, dar dacă tu îl faci să-și simtă sărăcia lui și dărnicia ta, s-ar putea întâmpla ca acesta să se simtă grav lezat în demnitatea lui și să-ți arunce în față ajutorul pe care i-l oferi. Binele trebuie făcut totdeauna cu multă discreție.

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Duminică**

### **TATĂL ESTE ÎN INIMA TA**

În acel timp, toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau, spunând: "Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei". Atunci, le-a spus această parabolă: "Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine!» Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care l-a trimis la câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Ridicându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: 'Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău!» Și, ridicându-se, a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuțit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare! Aduceți vițelul cel

îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!» Și au început să se veselească. Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și dansuri. Atunci, chemându-l pe unul dintre servitori, l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l implora. El, răspunzând, i-a zis tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am încălcat porunca ta! Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă bucur cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care și-a devorat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine întotdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că acest frate al tău era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!»"

*Evangelhia după sfântul Luca 15,1-3.11-32*

- A patra duminică din Postul Mare ne propune spre reflecție și învățătură cea mai mișcătoare parabolă spusă de Isus Cristos, cea a tatălui milostiv și a fiului risipitor întors acasă. Prezentarea celor doi fii are ca scop scoaterea în evidență a figurii tatălui lor. Deși în credința evreilor ca și a creștinilor, Dumnezeu Tatăl este în ceruri, nicăieri în Biblie el nu este mai prezent pe pământ, printre oameni ca aici. Latura mișcătoare și plină de iubire a inimii lui o vedem încă de la început, când la cerere, îi împarte fiului mai tânăr partea lui de moștenire. Actualizată, această moștenire înseamnă că fiecare dintre noi primim de la Creator existența cu tot ceea ce înseamnă ea: minte, sănătate, voință și toate cele ce decurg din ele, adică daruri care nu pot fi calculate în bani sau alte bunuri. Numai Dumnezeu ni le poate oferi; părinții doar ni le transmit, ei înșiși primindu-le de la părinții lor. Se poate întâmpla în viață ca să irosim toate aceste daruri și din cauza prostiei și a lipsei noastre de înțelepciune să ajungem într-

o stare mizerabilă, de plâns. În această condiție, degradarea ființei umane poate ajunge atât de greu de suportat încât declanșează în noi mecanismul autoapărării, al revenirii la realitate. Îl putem considera și pe acest mecanism profund interior ca un mare dar prin care Tatăl nu ne lasă să ne pierdem complet, să cădem pradă autodistrugerii.

Dar, în parabola noastră, nu decăderea fiului mai mic este în centru, ci milostivirea Tatălui care privea zilnic peste gard ca să vadă dacă nu-l zărește pe fiul său întorcându-se acasă de pe drumurile rătăcirii. Iar atunci când acesta, în sfârșit, apare, tatăl iese din curte alergând spre el, îl îmbrățișează, îl sărută și organizează o masă bogată pentru a sărbători revenirea lui acasă. Nu-i reproșează rătăcirile, la fel cum nu-i reproșează nici fiului mai mare gelozia și remarcile răutăcioase la adresa fratelui său. Pentru amândoi fiii săi are doar cuvinte pline de bunătate și milostivire, iar fiului mai mare îi reamintește faptul că, dacă nu-și dă seama cumva, el se bucură de tot ceea ce este în casa tatălui.

- În această parabolă, alături de inima plină de iubire și milostivire a Tatălui, ne mai surprinde un aspect mai greu de descifrat la prima vedere, și anume faptul că Isus Cristos, Fiul Tatălui, cel care narează această parabolă, nu iese în evidență; cumva dispare în spatele Tatălui, lăsându-i lui locul central. El, în persoana căruia s-a realizat reconcilierea omului cu Dumnezeu Tatăl, el se retrace într-o umilință totală și doar povestește cum Tatăl, din iubire îl iartă pe om și se împacă cu acesta printr-un preț enorm pe care îl plătește Fiul, vărsându-și sângele și murind pe o cruce. Ne surprinde acest mister profund al umilinței lui Dumnezeu Fiul care săvârșește lucrarea de mântuire a Tatălui, vorbește despre ea, dar nu se scoate în evidență pe El, ci pe Tatăl. El, care este Cuvântul mântuitor al Tatălui, vorbește, dar se ascunde în spatele cuvântului său. Aceasta poate reprezenta o lecție exemplară de cum trebuie să predice mântuirea predicatorul creștin. La fel cum poate reprezenta o lecție pentru fiecare creștin: să nu ne scoatem pe

noi în prim plan, ci pe Dumnezeu care ne strânge în brațele lui pline de iubire și compasiune.

- Condiția noastră umană reprezintă o continuă aducere aminte, adesea dureroasă, a ieșirii noastre din paradis și a peregrinării într-o lume care este și nu este a noastră. Aici suntem doar în tranzit spre destinația finală, spre casa în care avem domiciliu stabil, cerul. Vrând-nevrând, experimentăm condiția de fii rătăciți în căutarea drumul de întoarcere, drum pe care ni-l revelează prin cuvântul său, dar mai ales prin prezența persoanei sale, Fiul Tatălui, Isus Cristos. El este cel care trezește prin Duhul Sfânt conștiința demnității noastre și a necesității de întoarcere în noi înșine, adică în casa Tatălui. Într-un anume sens, casa lui suntem noi, iar cerul trebuie să începem a-l căuta în inima și conștiința noastră, acolo unde Creatorul și-a imprimat chipul. Căutarea cerului de deasupra începe cu căutarea cerului care continuă să strălucească chiar și atunci când am decăzut în cea mai cruntă mizerie. Privirea plină de iubire și milostivire a Tatălui nostru ne urmărește și atunci când ochii noștri nu văd în noi și în jurul nostru decât mizerie și decădere. Parabola aceasta ne amintește că speranța în Dumnezeu cel plin de milostivire nu trebuie să ne-o pierdem niciodată.

- În orgoliul nostru rănit, poate nu suntem capabili să recunoaștem și să ne acceptăm starea jalnică în care am ajuns; ca și pușcăriașii care afirmă că ei sunt în penitenciar pe nedrept, deși dosarul lor penal dovedește din plin răutatea faptelor lor. Este posibil să nu ne întoarcem de pe drumurile rătăcirii din cauza rușinii și a fricii de a nu fi muștrați de Tatăl. Parabola nu ne relatează niciun cuvânt de reproș pe care tatăl să-l fi adresat fiului risipitor, ceea ce nu înseamnă că el nu-și dădea seama de gravitatea faptelor lui. Întoarcerea în noi înșine și în casa lui Dumnezeu nu este însoțită de vreo penalizare din partea conștiinței noastre și cu atât mai puțin din partea lui Dumnezeu. Întoarcerea de pe drumurile rele și mai ales pășirea pe drumul cel bun au în ele o bucurie profundă; este bucuria inimii Tatălui care ne îmbrățișează și se bucură împreună cu noi, redându-ne

frumusețea și demnitatea de fii ai lui. Această parabolă reprezintă una dintre cele mai profunde lecții ale existenței omului în viața căruia strălucește iubirea Creatorului lui.

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Luni**

### **TU AI CUVINTELE VIEȚII VEȘNICE**

În acel timp, Isus a plecat din Samaria în Galileea. Isus însuși dăduse mărturie că niciun profet nu este cinstit în propria lui patrie. Dar, când a ajuns în Galileea, galileenii l-au primit bine, pentru că văzuseră toate câte făcuse la Ierusalim la sărbătoare, căci și ei fuseseră la sărbătoare. A venit deci din nou în Cana Galileii, unde prefăcuse apa în vin. Acolo era un funcționar regal al cărui fiu era bolnav în Cafarnaum. Când a auzit acesta că Isus a venit din Iudeea în Galileea, a venit la el și i-a cerut să coboare și să-i vindece fiul, căci era pe moarte. Atunci, Isus i-a zis: "Dacă nu vedeți semne și minuni, nu credeți!" Funcționarul regal i-a zis: "Doamne, coboară înainte de a muri copilul meu!" Isus i-a zis: "Mergi, fiul tău trăiește!" Omul a crezut în cuvântul pe care i l-a spus Isus și s-a dus. Și, iată, coborând, servitorii lui i-au ieșit înainte, spunându-i că fiul lui trăiește! I-a întrebat deci la ce oră a început să-i fie mai bine, iar ei i-au spus: "Ieri, la ceasul al șaptelea l-a lăsat febra". Tatăl și-a dat seama că în ceasul acela îi spusese Isus "fiul tău trăiește". Și a crezut el și toată casa lui. Acesta a fost al doilea semn pe care l-a făcut Isus când a venit din Iudeea în Galileea.

*Evangelia după sfântul Ioan 4,43-54*

- Galileenii îl simpatizează pe Isus Cristos, căci i-au văzut miracolul schimbării apei în vin și tot ce făcuse la Ierusalim. Ca și ei, și noi suntem credincioși care căutăm senzaționalul: preoți cu har, icoane făcătoare de minuni, locuri de pelerinaj etc. Vrem

semne și minuni pentru a crede; așa doreau și evreii ca să creadă în Cristos.

- Sunt credincioși care atunci când se roagă trăiesc o stare interioară de bine și pentru că se simt așa, spun că Dumnezeu este aproape de ei; ca și cum l-ar atinge cu mâna sau l-ar vedea cu ochii lor. Unii afirmă că chiar le-a apărut Mântuitorul, sau Sfânta Fecioară Maria și le-a vorbit. Pentru a crede, omul vrea certitudini care să intre în raza de acțiune a simțurilor lui. Dar, în mod obișnuit, credința noastră este pusă la încercare și purificată în noaptea credinței. Mulți se plâng că nu simt prezența lui Dumnezeu, oricât de mult l-ar căuta. Și chiar dacă ajung la un mare loc de pelerinaj, pentru ei Dumnezeu rămâne tot fără glas și nu-și face simțită prezența. Credința este ca un salt în necunoscut, ca un abandon în mâinile unui Dumnezeu pe care rațiunea noastră nu-l pricepe. Tututor celor care trăiesc o astfel de credință, Cristos le spune: "Fericiți cei care nu au văzut și au crezut" (In 20, 29).

- Sunt atâtea situații neplăcute în viață când alergăm la Dumnezeu, ca și funcționarul acesta. În general, ne aducem aminte de El când ne merge rău, iar credința multora seamănă cu un fel de cerșetorie. Dar cum la mulți astăzi le merge destul de bine (se trăiește mai bine ca pe vremea bunicilor), aceștia uită de Dumnezeu și trăiesc ca și cum El nu ar exista.

- În pofida necredinței multora, Dumnezeu este în continuare prezent și activ în istoria noastră. El continuă să vindece bolile noastre; rămâne medicul nostru sufletesc chiar și atunci când uităm de el sau ne considerăm perfect sănătoși. Însăși viața pe care o trăim este darul lui pe care ni-l oferă în fiecare clipă, fie că-i mulțumim pentru aceasta, fie că suntem nerecunoscători. Germenul vieții veșnice este mereu prezent în lumea noastră muritoare, la fel ca și aspirația noastră spre nemurire. Acestea sunt daruri pe care El ni le oferă tăcut și fără a-și face publicitate. Prezența lui Dumnezeu în noi și în lumea noastră este un mister pe care niciodată nu-l vom desluși pe deplin.



- Noi cum colaborăm cu El la îndepărtarea suferinței și a bolilor?  
În ce fel ne manifestăm ca oameni ai vieții?

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Marți**

### **IA-ȚI TARGA ȘI UMBLĂ!**

În acel timp, era o sărbătoare a iudeilor, iar Isus a urcat la Ierusalim. În Ierusalim, lângă Poarta Oilor, era o piscină numită în evreiește Betesda, care avea cinci porticuri. Sub acestea zăceau o mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, paralizați. Se afla acolo un om care era bolnav de treizeci și opt de ani. Văzându-l zăcând și știind că suferă de mult timp, Isus i-a zis: "Vrei să te faci sănătos?" Bolnavul i-a răspuns: "Doamne, nu am niciun om ca să mă facă să cobor în piscină când apa este agitată. Până când vin eu, coboară altul înaintea mea". Isus i-a zis: "Ridică-te, ia-ți targa și umblă!" Și, îndată, omul s-a vindecat, și-a luat targa și umbla. Dar ziua aceea era sâmbăta. Așadar, iudeii i-au spus celui vindecat: "Este sâmbătă și nu-ți este permis să-ți duci targa". Dar el le-a răspuns: "Cel care m-a vindecat, acela mi-a zis: «Ia-ți targa și umblă!»" Ei l-au întrebat: "Cine este omul care ți-a zis: «Ia-o și umblă!»?" Dar cel vindecat nu știa cine este, căci Isus se îndepărtase, iar în locul acela era o mare mulțime. După aceea, Isus l-a găsit în templu și i-a zis: "Iată, te-ai făcut sănătos! Să nu mai păcătuiești niciodată, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău!" Omul a plecat și le-a făcut cunoscut iudeilor că Isus este cel care l-a vindecat. De aceea, iudeii îl urmăreau pe Isus pentru că făcuse acestea sâmbăta.

*Evanghelia după sfântul Ioan 5,1-3.5-16*

- În piscina despre care ne vorbește acest fragment evanghelic erau spălate oile destinate sacrificiului sacru de la templu. Iar bolnavii care credeau în puterea ei miraculoasă atunci când era agitată (în acel moment intrau în ea), de fapt nu-și dădeau seama

că agitarea apei nu era semnul unui miracol, ci rezultatul introducerii prin fundul piscinei a unei cantități de apă proaspătă. Cu toate acestea, apa era considerată ca miraculoasă și nenumărați bolnavi se aruncau în ea cu speranța de a fi vindecați.

Pe Isus Cristos nu-l interesează acest aspect al apei, ci bolnavii de sub porticuri; în special îi atrage atenția unul care era cel mai neputincios dintre toți, pentru că nu avea niciun ajutor din partea nimănui. Pe acesta îl vindecă.

- Apa din piscina Betesda ne duce cu gândul la apa în care sunt botezați catecumenii și în care am fost botezați și noi. Iar într-un sens mai larg, putem să ne imaginăm o apă cu proprietăți miraculoase lângă care stau toți oamenii suferinzi din toate locurile și din toate timpurile. Apa reprezintă un element fundamental al vieții; de fapt, fără apă, viața este imposibilă.

- Avem nevoie de o apă care să ne purifice nu atât trupul, cât mai mult sufletul nostru. Ca și pe bolnavul din evanghelie, și pe noi ne întreabă Cristos: Vrei să te faci sănătos? Vrei să fii botezat? Și nu suntem botezați fără consimțământul nostru, sau al părinților și nașilor noștri. Intrarea în împărăția lui Dumnezeu este în primul rând inițiativa lui, dar cere în mod necesar acceptul nostru. Dumnezeu nu ne vindecă dacă noi nu dorim acest lucru și refuzăm lucrarea lui. Viața creștină reprezintă și un răspuns liber pe care îl dăm lui Isus Cristos. Astăzi, vreau să fiu vindecat? Vreau să primesc darul lui Dumnezeu?

- Ne surprinde singurătatea bolnavului din evanghelie: Nu avea pe nimeni care să-l ajute. Singurătatea reprezintă o tristă realitate a unei lumi care astăzi comunică prin tehnici și mijloace de neimaginat acum două mii de ani. Dar și acum, ca și atunci, sunt oameni singuri, a căror viață nu interesează pe nimeni. Astăzi trebuie să ne reamintim cuvintele lui Cristos: "Veniți, binecuvântații Tatălui meu, moșteniți împărăția care a fost pregătită pentru voi de la întemeierea lumii! Căci am fost ...bolnav am fost și m-ați vizitat (cfr Mt 25, 35-37).

- "Ia-ți targa și umblă!": Păcatul reprezintă o paralizie spirituală de care Dumnezeu ne vindecă și așa începe pentru noi o viață nouă. Vindecați, putem merge ușor și mărturisii pretudinii puterea Dumnezeului nostru. Uneori avem nevoie precum copiii, să fim ținuti de mână pentru a învăța să mergem. Pentru ca apoi să ni se întărească picioarele și să mergem fără a mai fi ținuti de mână. Este pedagogia lui Dumnezeu cu fiii săi, adică cu fiecare dintre noi. Și pentru a fi atenți să nu recădem în paralizie, Cristos ne îndeamnă: „Să nu mai păcătuiești niciodată!”

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Miercuri**

### **EU SUNT VIAȚA VOASTRĂ**

În acel timp, Isus le-a răspuns iudeilor: "Tatăl meu lucrează până acum; lucrez și eu!" Pentru aceasta, iudeii căutau și mai mult ca să-l ucidă, căci nu numai că distrugea sâmbăta, ci spunea că Dumnezeu era Tatăl său, făcându-se egal cu Dumnezeu. Așadar, Isus a răspuns și le-a zis: "Adevăr, adevăr vă spun: Fiul nu poate face nimic de la sine dacă nu-l vede pe Tatăl făcând, căci tot ce face el, face și Fiul la fel. Pentru că Tatăl îl iubește pe Fiul și îi arată toate câte le face și-i va arăta lucruri și mai mari decât acestea, ca să vă mirați. După cum Tatăl învie morții și le dă viață, la fel și Fiul dă viață celor cărora vrea să le dea. De fapt, Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata i-a dat-o Fiului, pentru ca toți să-l cinstească pe Fiul așa cum îl cinstesc pe Tatăl. Cine nu-l cinstește pe Fiul, nu-l cinstește pe Tatăl care l-a trimis. Adevăr, adevăr vă spun că cine ascultă cuvântul meu și crede în cel care m-a trimis are viața veșnică și nu ajunge la judecată, ci a trecut de la moarte la viață. Adevăr, adevăr vă spun că vine ceasul - și acum este - când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar cei care îl vor auzi vor trăi, căci, după cum Tatăl are viața în sine, tot așa i-a dat și Fiului să aibă viața în sine și i-a dat puterea să facă judecata, pentru că este Fiul Omului. Nu vă

mirați de aceasta, pentru că vine ceasul în care toți cei care sunt în morminte vor auzi glasul lui! Și vor ieși spre învierea vieții cei care au făcut binele, iar cei care au săvârșit nelegiuirea, spre învierea judecării. Eu nu pot să fac nimic de la mine. Judec după cum aud și judecata mea este dreaptă, pentru că nu caut voința mea, ci voința celui care m-a trimis".

*Evangelhia după sfântul Ioan 5,17-30*

- Întrucât Isus Cristos îl vindecase pe paralticul de la piscina Betesda într-o zi de sâmbătă, fapta lui a trezit o dispută cu fariseii care-l acuză de încălcarea sâmbetei. Ca răspuns la acuzele care i se aduc, Cristos le spune iudeilor că El este Fiul lui Dumnezeu Tatăl și, ca atare, are puterea de a vindeca chiar în zi de sâmbătă, căci Dumnezeu este stăpânul și al sâmbetei. Curajul lui Cristos de a-și proclama cu toată claritatea identitatea sa divină a fost considerat de către iudei o blasfemie, iar pentru acest mare păcat, i-au cerut lui Pilat să-l condamne la moarte.

- Unii îl confundă pe Isus Cristos cu un personaj mare al istoriei, dar, în esență rămâne doar un om. Musulmanii îl consideră un profet, dar tot un om. La fel și budiștii, spun că Isus este doar un om, ca și Budha. Mulți îi neagă divinitatea lui Isus Cristos, așa cum s-a întâmplat și în timpul vieții lui pământești. Deși știa ce-l așteaptă, Cristos nu și-a ascuns identitatea lui divină. El a rămas martorul adevărului până la sfârșit. La fel rămâne astăzi și nu se va schimba în veci. El este modelul nostru; de la el trebuie să învățăm cum să fim creștini dintr-o bucată, martori ai adevărului, chiar și atunci când acest adevăr este folosit contra noastră.

- Cristos este acuzat că a vindecat în ziua de odihnă a Sabatului. Acestei acuze, el le răspunde iudeilor afirmând că "Tatăl meu lucrează până acum; lucrez și eu". Adică Dumnezeu nu încetează niciodată să fie activ, să lucreze. El nu se odihnește niciodată. Harul său este viu și lucrător în orice zi, în orice clipă. Să ne întrebăm ce face Dumnezeu în noi în acest moment în care citim aceste cuvinte.

- Isus Cristos îndeplinește lucrarea Tatălui. Cu un ochi privește spre om iar cu celălalt spre Tatăl său cu care este într-o armonie deplină. Iar prin toată lucrarea lui, Cristos vrea să readucă în om armonia care este între El și Tatăl. Și în tot ceea ce face, El îndeplinește voința și planul Tatălui.

- Suntem muritori cu toții, dar Tatăl ne vrea vii și pentru ca să avem viața, ni-l oferă pe Fiul său care își dă viața pentru a ne dărui nouă viața. Dorința noastră după nemurire își atinge scopul doar prin unirea cu Isus Cristos. Ascultându-l și urmându-l pe El, trecem de la moarte la viața veșnică.

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Joi**

### **VORBEȘTE-MI, DOAMNE!**

În acel timp, Isus le-a răspuns iudeilor: "Dacă eu dau mărturie pentru mine însumi, mărturia mea nu este adevărată. <sup>32</sup> Este un altul care dă mărturie despre mine și știu că mărturia pe care o dă despre mine este adevărată. Voi ați trimis la Ioan, iar el a dat mărturie pentru adevăr. Dar eu nu primesc mărturie de la un om, ci vă spun acestea ca voi să vă mântuiți. El era făclia care arde și luminează, iar voi ați voit să vă bucurați un ceas la lumina lui. Dar eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan, căci lucrurile pe care mi le-a dat Tatăl să le împlinesc - aceste lucruri pe care le fac - dau mărturie despre mine că Tatăl m-a trimis. Și Tatăl care m-a trimis, el a dat mărturie despre mine. Dar voi n-ați ascultat niciodată glasul lui, nici nu i-ați văzut chipul. Și nu aveți cuvântul lui care rămâne, pentru că nu credeți în cel pe care el l-a trimis. Voi cercetați Scripturile, căci credeți că aveți în ele viața veșnică. Și tocmai ele dau mărturie despre mine. Dar nu vreți să veniți la mine ca să aveți viață. Eu nu primesc glorie de la oameni, însă v-am cunoscut: nu aveți iubirea lui Dumnezeu în voi. Eu am venit în numele Tatălui meu și nu m-ați primit. Dacă ar fi venit un altul în numele lui propriu, pe acela l-ați fi primit.

Cum puteți crede voi, care primiți glorie unul de la altul și nu căutați gloria care este numai de la Dumnezeu? Să nu credeți că eu vă voi acuza înaintea Tatălui; este cine să vă acuze: Moise, în care ați sperat. Dacă ați fi crezut în Moise, ați fi crezut și în mine, căci el despre mine a scris. Dar dacă nu credeți în cele scrise de el, cum veți crede în cuvintele mele?"

*Evangelhia după sfântul Ioan 5,31-47*

- Cât de greu este să crezi în cuvântul lui Dumnezeu atunci când nu ești dispus să-l asculți! Isus îl vindecase în zi de sâmbătă pe paralticul de la piscina Betesda, iar acum iudeii îl condamnă pentru că a făcut aceasta în zi de sâmbătă. Surzenia totală este atunci când nu vrei să auzi și să înțelegi. Iudeii erau atât de înrădăcinați (încăpăținați) în convingerile lor religioase încât de dragul unei reguli, condamnă un bine enorm: vindecarea unui paraltic. Cei convinși de ideile lor nu acceptă ca acestea să le fie puse în discuție. Ei cred că dețin adevărul absolut și chiar în fața unei minuni care contravine convingerilor lor, refuză minunea și își păstrează convingerile.

- Credem în Isus Cristos care ne vorbește în cuvântul său din Sfânta Scriptură și prin păstorii noștri sufletești?

- Cât timp acordăm știrilor de la televizor sau din internet și cât timp citim din Biblie sau dintr-o carte de zidire spirituală? Câte minute dorim să dureze predica unui preot?

În acest timp al Postului Mare Dumnezeu ne cheamă mai aproape de El, ca să-i auzim mai bine glasul. Să-l lăsăm să ne vorbească, făcând tăcere în noi și în jurul nostru.

## Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Vineri

### IUBIREA NU ESTE IUBITĂ

În acel timp, Isus umbla prin Galileea; nu voia să meargă în Iudeea, pentru că iudeii căutau să-l ucidă. Era aproape sărbătoarea iudeilor, cea a Corturilor. După ce au plecat frații săi la sărbătoare, a urcat și el, însă nu în văzul lumii, ci pe ascuns. Unii dintre cei din Ierusalim spuneau: "Nu este acesta cel pe care caută să-l ucidă? Iată, vorbește în public și nu-i spun nimic! Oare au recunoscut într-adevăr conducătorii că acesta este Cristos? Dar acesta știm de unde este; când va veni Cristos, nimeni nu va ști de unde este". Atunci Isus, în timp ce învăța în templu, a strigat și a zis: "Voi mă cunoașteți și știți de unde sunt; și totuși nu am venit de la mine însumi, ci, într-adevăr, este unul care m-a trimis, pe care voi nu-l cunoașteți. Eu îl cunosc pentru că vin de la el și el m-a trimis!" Atunci căutau să-l prindă, dar nimeni nu a pus mâna pe el, pentru că nu venise încă ceasul lui.

*Evangelhia după sfântul Ioan 7,1-2.10.25-30*

- Ostilitatea contra lui Isus Cristos crește din ce în ce mai mult, mai ales în Iudeea. În mintea lor, iudeii decisese deja să-l ucidă; acum căutau ocazia potrivită pentru a-și pune planul în aplicare. Clasa sacerdotală, al cărei prestigiu crescuse datorită refacerii templului, nu-l mai suporta pe incomodul Isus din Nazaret. Cuvintele și faptele lui, libertatea cu care se exprima contra farizeismului, mândriei și aroganței lor îl făcuseră total nesuferit. Perfect conștient de acest climat ostil și periculos pentru viața lui, Cristos nu renunță la planul său de a predica chiar în inima inimii lor, adică în templu. Evanghelistul Ioan menționează că Isus a urcat spre Ierusalim, dar nu în văzul lumii, ci pe ascuns. Poporul evreu celebra atunci sărbătoarea Corturilor, sărbătoare care le amintea peregrinarea lor prin pustiu în drum spre țara promisă și faptul că în acele decenii de peregrinare a locuit în corturi. Pe furiș, ascunzându-se de ochii

lumii; așa ajunge Isus în templul din capitală. Aici își strigă mesajul său. Aici le spune tuturor că El este trimisul lui Tatălui ceresc cu misiunea precisă de a instaura în mijlocul lor Împărăția lui Dumnezeu. Iudeii nu vor să audă așa ceva; nu vor să-l recunoască ca trimisul Domnului, iar hotărârea de a-l ucide devine acum și mai puternică.

- Imitându-i exemplul, glasul mesagerilor lui Dumnezeu se aude și astăzi în biserici, în mass-media și în locurile publice. În condiții favorabile, sau complet defavorabile lor, trimișii Domnului continuă să predice cuvântul lui Dumnezeu, conștiința fiind că aceasta le poate atrage ura din partea oamenilor, închiderea lor în pușcării sau chiar moartea. Lumea nu a încetat să fie ostilă la glasul Domnului. Ca și iudeii de odinioară care le-au închis gura profeților, ideologii și sisteme totalitare și-au făcut un țel din a distruge creștinismul și bisericile; comunismul este un exemplu elocvent în acest sens. În prezent, noi nu-i mai ucidem pe mesagerii lui Dumnezeu, dar într-un alt fel continuăm să-i ucidem prin indiferența noastră la cuvântul și învățătura lor. Oamenii și-au făcut alți zei cărora să li se închine: euro, acumularea de bunuri materiale etc. Când în biserică se aduce cult lui Dumnezeu, în fața ei magazinele sunt deschise, barurile și locurile de distracție sunt pline. Când clopotele bisericilor îi cheamă pe credincioși la rugăciune, aceștia au deja alte planuri; sunt plecați la shopping, la pescuit, la party; stau comozi în fața televizorului sau dau de zor cu degetul pe ecranul smartphone-ului. "Iubirea nu este iubită", se lamenta odinioară sărăcuțul din Assisi; constatarea lui dureroasă este valabilă și astăzi.

- Poate că noi înșine nu reușim să ne înțelegem identitatea și misiunea noastră de creștini și chiar în inima și conștiința noastră descoperim ostilitatea față de glasul lui Dumnezeu. El este persecutat chiar în templul lui, care suntem noi. Oare nu cumva indiferența față de Dumnezeu și Biserică pornește din adâncul ființei noastre? Timpul Postului Mare reprezintă o ocazie foarte bună de analiză a convingerilor noastre religioase și a modului concret, zilnic de a fi sau de a nu fi creștini. În



evanghelia de astăzi vedem cum lui Cristos nu-i sosise încă ceasul condamnării la moarte. Dar nouă, astăzi ne-a sunat ceasul întoarcerii la Dumnezeu?

## **Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Sâmbătă**

### **EU ÎN CARE DUMNEZEU CRED?**

În acel timp, când au auzit cuvintele lui Isus, unii din mulțime au spus: "Acesta este într-adevăr Profetul!" Alții ziceau: "Acesta este Cristos!" Dar alții spuneau: "Oare vine Cristos din Galileea? Nu a spus oare Scriptura: Cristos vine din descendența lui David și din Betleem, satul de unde era David?" Așadar, s-a făcut dezbinare în popor din cauza lui. Unii dintre ei voiau să-l prindă, dar nimeni n-a pus mâna pe el. Atunci, gărzile s-au întors la arhieriei și farisei. Aceștia le-au zis: "De ce nu l-ați adus?" Gărzile au răspuns: "Nimeni n-a vorbit vreodată ca omul acesta!" Fariseii le-au zis: "Nu cumva v-ați lăsat amăgiți și voi? Oare a crezut în el cineva dintre conducători sau dintre farisei? Dar mulțimea aceasta care nu cunoaște Legea este blestemată". Nicodim, unul dintre ei, cel care venise mai înainte la el, le-a zis: "Oare Legea noastră condamnă un om înainte de a-l judeca și de a afla ce a făcut?" I-au răspuns și au zis: "Nu cumva ești și tu din Galileea? Studiază și vezi că niciun profet nu s-a ridicat din Galileea!" Și s-a dus fiecare la casa lui.

*Evangelia după sfântul Ioan 7, 40-53*

- Pentru evrei, Isus Cristos devenise un personaj care pe unii îi încânta iar pe alții îi deranja atât de mult încât voiau neapărat să-l ucidă. Unii îl recunosc ca un mare profet; alții, în schimb, îl consideră o problemă care va atrage atenția autorităților romane; acestea vor lua măsuri dure și le vor anula evreilor și puțină autonomie pe care o primiseră. În plus, sunt marile autorități doctrinare ale poporului, arhieriei și fariseii, care nu-l suportă pe

Cristos, motiv pentru care nu-i validează învățătura și faptele. Aceștia trimit gărzile care să-l aresteze, ceea ce nu se întâmplă, căci gărzile sunt fascinate de felul cum vorbea Cristos. Cine era acest fiu al unui lemnar din Nazaret care acum se proclamă profet? Nimeni nu reușește să convingă pe nimeni referitor la identitatea fiului lemnarului, acum cu aură de profet. Dezbaterile arhierilor și fariseilor adunați în Sinedru nu ajunge la niciun rezultat, motiv pentru care toți se întorc la casele lor, fiecare cu propriile idei, convingeri sau dubii referitoare la persoana profetului (adevărat sau fals?) din Nazaret.

- Conform celor relatate în acest fragment evanghelic, se pare că nici chiar știința biblică pe care o aveau înaltele autorități religioase nu este capabilă să explice cine este Isus Cristos. Conform constatărilor lor, Cristos nu îndeplinește condițiile adevăratului Mesia. Oare nu există pericolul ca cei care se consideră cei mai experți în cunoașterea Scripturii, adică în cunoașterea lui Dumnezeu, tocmai aceștia să nu poată vedea adevărata față a lui Dumnezeu?

- O condiție esențială pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu este umilința, adică renunțarea la tine însuși și disponibilitatea de a-l lăsa pe El să te conducă. Dincolo de problemele sau dubiile noastre, trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ni se facă cunoscut. Și chiar dacă suntem capabili cu mintea noastră să înțelegem ceva din ceea ce este Dumnezeu, El depășește infinit capacitățile minții noastre și nu ne rămâne altceva mai bun de făcut decât să îl lăsăm pe El să ne vorbească, să ne lumineze, să ne conducă pașii.

- Ne miră faptul că gărzile trimise de Sinedriu nu l-au arestat, fascinate fiind de cuvintele lui Cristos. Și astăzi sunt mulți care se entuziasmează de Cristos, considerându-l o personalitate excepțională, un geniu spiritual, un mare înțelept al lumii. Pentru noi, creștinii, Isus Cristos este nu doar cel care a împărțit în două istoria lumii. Noi mărturisim că El este "Fiul lui Dumnezeu, unul născut, care din Tatăl s-a născut mai înainte de veci. Dumnezeu din Dumnezeu. Lumină din Lumină. Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, născut dar nu creat, de o ființă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut. Care pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s-a coborât din ceruri. S-a întrupat de la Duhul Sfânt, din Maria Fecioară și s-a făcut om. S-a răstignit, sub Ponțiu Pilat, a pățimit, și s-a îngropat. A înviat a treia zi după scripturi și s-a suit la cer; șade de-a dreapta Tatălui și iarăși va veni cu mărire să judece pe cei vii și pe cei morți, a cărui împărăție nu va avea sfârșit”.

- Mai este un personaj care merită atenție: Nicodim. Nu-i este ușor să rămână de partea lui Isus. Riscă să fie judecat ca și Învățătorul la care mersese pentru a-i asculta învățătura. A rămâne de partea lui Dumnezeu poate să ne atragă condamnarea lumii, sau să fim luați în râs, să fim considerați retrograzi. Până unde merge credința mea în Dumnezeu? Ce riscuri sunt capabil să-mi asum ca și creștin? Sau mi-am fabricat deja un Dumnezeu care să nu-mi incomodeze viața mea nici caldă, nici rece?

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Duminică**

### **IUBEȘTE ȘI IARTĂ!**

În acel timp, Isus s-a dus pe Muntele Măslinilor. Dar în zori a venit din nou la templu și tot poporul venea la el, iar el, fiind așezat, îi învăța. Cărturarii și fariseii au adus o femeie prinsă în adulter și, punând-o la mijloc, i-au zis: "Învățătorule, această femeie a fost surprinsă asupra faptului de adulter. Moise ne-a poruncit în Lege ca pe astfel de femei să le batem cu pietre. Dar tu, ce zici?" Însă spuneau aceasta ispitindu-l, ca să aibă de ce să-l acuze. Dar Isus, aplecându-se, scria cu degetul pe pământ. Întrucât continuau să-l întrebe, s-a ridicat și le-a spus: "Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul cu piatra în ea!" Și, aplecându-se din nou, scria pe pământ. Când au auzit, au plecat unul câte unul, începând de la cei mai bătrâni. El a rămas singur, iar femeia era în mijloc. Isus s-a ridicat și i-a spus:

"Femeie, unde sunt ei? Nu te-a condamnat nimeni?" Ea i-a zis: "Nimeni, Doamne". Isus i-a spus: "Nici eu nu te condamn; mergi, de acum să nu mai păcătuiești!"

*Evangelhia după sfântul Ioan 8,1-11*

- Prima lectură a acestei duminici (Is 43, 16-21) ne vorbește despre un timp în care Dumnezeu își va instaura împărăția printre oameni; va fi un timp când el va trasa drumuri prin nisipul pustiului și va face să țâșnească izvoare cu apă proaspătă în ținuturi uscate și secetoase; împărăția lui va fi una a binelui și prosperității. Prin credință, spre comuniunea cu acest Dumnezeu aleargă Paul în a doua lectură de astăzi (Fil 3, 8-14). Episodul din evanghelie, în schimb, ne redă un exemplu al împlinirii profeției din prima lectură, doar că ceea ce înfăptuiește acum Isus Cristos depășește cu mult în calitate ceea ce vedea profetul în Vechiul Testament. Cristos zidește o lume nouă, eliberată de litera ucigătoare a legii. El îl salvează pe om din păcat, prin iertare și milostivire; spre diferență de cărturari și farisei, care îi aplică femeii păcătoase prescripția dură a legii. În femeia păcătoasă și iertată suntem noi toți, care avem nevoie de iertarea divină.

Evangelhia ne prezintă oameni păcătoși care acuză o păcătoasă în fața Învățătorului. Și care este reacția Învățătorului la ceea ce se petrece în fața lui? Pare că este absent: scrie pe pământ, în tăcere. O tăcere întreruptă de două ori: Prima dată pentru a le spune, indirect, acuzatorilor că au și ei păcatele lor, iar a doua oară, pentru a o ierta pe femeia păcătoasă. În ambele cazuri, Cristos arată o profundă cunoaștere a omului și o iubire manifestată prin compasiune și iertare. În fața păcatelor și slăbiciunilor oamenilor, Cristos rămâne în tăcere, iubindu-i și iertându-i: "Căci Dumnezeu i-a închis pe toți în neascultare ca să se îndure de toți" (Rm 11, 32).

Acest episod din evanghelia lui Ioan ne spune că nimeni nu are dreptul să-l acuze pe semenul său de păcatele săvârșite, pentru că toți suntem păcătoși. Aceasta nu pentru că păcatul nu ar fi

grav și nu trebuie denunțat și combătut, ci pentru faptul că unul singur a suferit pentru iertarea păcatelor tuturor, Isus Cristos. Prin jertfa lui ne-a obținut iertarea Tatălui, și pentru acest motiv nimeni nu-și poate acuza semenul în fața lui Dumnezeu.

- În acest episod îi vedem pe cărturari și farisei, fundamentalişti ai unui Dumnezeu pe care îl înțeleg complet greșit. Lor, Isus Cristos le spune că uciderea femeii prinsă în adulter este mult mai gravă decât păcatul pe care vor acum să-l pedepsească. Înțelegându-l greșit pe Dumnezeu, oamenii ajung să se urască și chiar să se ucidă între ei în numele aceluiași Dumnezeu. Sunt persoane care respectă ad litteram prescrierile legilor creștine, dar care nu-și dau seama sau nu vor să recunoască faptul că cea mai importantă lege este cea a iubirii, iar iubirea înseamnă și iertarea celui care greșește de șaptezeci de ori câte șapte, adică totdeauna.

- "Acela dintre voi care este fără de păcat să arunce primul cu piatra în ea!" Cu aceste cuvinte, Cristos aruncă în aer tot legalismul vechii orânduiri. Și fiindcă acuzatorii se știu vinovați, dispar cu toții, începând cu cei mai în vârstă.

-Ne surprinde apoi faptul că Isus i se adresează acestei femei cu același cuvânt cu care i s-a adresat mamei lui la nunta din Cana sau de pe cruce: Femeie. El privește la sufletul și la importanța ei ca om și nu i se adresează cu expresii care să redea gravitatea păcatului săvârșit, ci cu un cuvânt în care este cuprinsă toată demnitatea sădită în ea de Creator.

- Surprinzător este și faptul că Isus nu aduce în discuție ceea ce a făcut. Nu scormonește în trecutul ei, ci, iertându-o, îi arată calea de urmat: "Să nu mai păcătuiești". De multe ori păcatele și greșelile trecutului se transformă într-un balast sau chiar o piedică în calea înaintării pe cale binelui. Pentru a putea progresa, eliberarea de ceea ce a fost rău în viața noastră este absolut obligatorie. Psihologia și orice formă de terapie a inimii și conștiinței noastre cer acest lucru. Spiritualitatea creștină are

legături strânse cu psihicul și cu intimitatea profundă a ființei noastre.

- Eliberați din păcat de către Isus Cristos, avem misiunea de a răspândi în jurul nostru împărăția lui, al cărei conținut înseamnă iubire și iertare. Iubirea și iertarea pornesc din noi înșine. Când ne lăsăm iubiți și iertați de Dumnezeu, când îl simțim în aceste mari daruri, atunci putem să oferim și altora iubirea și iertarea pe care și noi le-am primit. Lăsându-ne iubiți și iertați, nu devenim victime; iubind și iertând, nu facem victime în jurul nostru.

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Luni**

### **TU EȘTI LUMINA MEA**

În acel timp, Isus le-a vorbit din nou fariseilor, zicând: "Eu sunt lumina lumii. Cine mă urmează nu umblă în întuneric, ci va avea lumina vieții". Dar fariseii i-au spus: "Tu dai mărturie despre tine; mărturia ta nu este adevărată". Isus a răspuns și le-a zis: "Chiar dacă dau mărturie despre mine însumi, mărturia mea este adevărată pentru că știu de unde am venit și unde mă duc. Dar voi nu știți de unde vin sau unde mă duc. Voi judecați după trup, eu nu judec pe nimeni. Și chiar dacă judec, judecata mea este vrednică de crezare pentru că nu sunt numai eu, ci eu și Tatăl care m-a trimis. Și în Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată. Eu sunt cel care dau mărturie despre mine însumi și despre mine dă mărturie Tatăl care m-a trimis". Atunci i-au zis: "Unde este Tatăl tău?" Isus le-a răspuns: "Nu mă cunoașteți nici pe mine, nici pe Tatăl meu. Dacă m-ați cunoaște pe mine, l-ați cunoaște și pe Tatăl meu". Aceste cuvinte le-a spus lângă vistierie pe când învăța în templu; dar nimeni nu l-a prins, pentru că încă nu venise ceasul lui.

*Evangelhia după sfântul Ioan 8, 12-20*

- Evanghelia de astăzi ni-l prezintă în continuare pe Isus Cristos la Ierusalim, în templu, în confruntare cu fariseii din Sinedriu. Aceștia nu vor să-l recunoască ceea ce este, Fiul lui Dumnezeu; nu-i validează învățătura și faptele. Înaltele autorități religioase se simt deranjate de personajul Isus din Nazaret și sunt decise să-l ucidă; însă nu o pot face în acest moment, căci în planul Tatălui, lui Isus încă nu-i venise ceasul. Viața lui, chiar și în aceste ultime zile pământești, intră în planul Tatălui. Suferințele lui Cristos, contrastele cu autoritățile de la templu nu sunt la întâmplare, ci intră în planul lui Dumnezeu. Nimic din viața lui nu este la voia întâmplării, ci face parte din planul divin de mântuire a lumii.

- Ne surprinde acest Isus aflat acum în inima religiei neamului său, în templu, în confruntare deschisă cu supremele autorități religioase. Umilul copil al lemnarului din Nazaret stă drept, plin de verticalitate în fața adversarilor. Vede cum în jurul său scade numărul simpatizanților, dar nu-l cuprinde teama. Vede clar că nu-i este recunoscută nicio autoritate, că este combătut direct, frontal, dar nu cedează, nu face niciun pas înapoi, nu retractează nimic. Știe cine este, știe ce are de spus, știe că este martorul și trimisul Tatălui și le spune fariseilor toate acestea, acuzându-i de necredința și orbirea lor.

- Unde sunt martorii credinței, curajoși, fermi, verticali, asemănători Învățătorului lor, Isus Cristos? Ce facem cu credința noastră, o ținem ascunsă sub obroc sau o punem în sfeșnic ca să lumineze tuturor celor din casă?

- Învățătorule dumnezeiesc, cine te urmează nu umblă în întuneric, ci va avea lumina vieții (cfr In 8, 12). Pentru mine ești soarele care-mi luminează calea, iar razele tale îmi mângâie fața și-mi încălzesc inima. În lumina ta văd lumina din ochii celorlalți oameni și împreună formăm un popor al tău, popor al fiilor luminii. Eu nu cred în victoria întunericului; nu cred în victoria fiilor întunericului. Tu, învingător al păcatului și morții,

vei continua să strălucești în mintea și conștiința noastră, căci în ele ți-ai zidit templul și nimeni nu te poate alunga din casa ta.

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Marți**

### **VREU SĂ FIU CU TINE**

În acel timp, Isus le-a zis din nou fariseilor: "Eu mă duc și mă veți căuta, dar voi veți muri în păcatul vostru. Unde mă duc eu, voi nu puteți veni". Deci ziceau iudeii: "Oare se va sinucide, că spune «Unde mă duc eu, voi nu puteți veni»?" Dar el le-a zis: "Voi sunteți de jos, eu sunt de sus; voi sunteți din lumea aceasta, eu nu sunt din lumea aceasta. V-am spus că veți muri în păcatele voastre pentru că, dacă nu veți crede că **eu sunt**, veți muri în păcatele voastre". Atunci i-au zis: "Tu cine ești?" Isus le-a zis: "Ceea ce vă spun de la început. Am multe de spus și de judecat cu privire la voi, însă cel care m-a trimis este adevărat, iar eu spun lumii ceea ce am auzit de la el". Ei n-au înțeles că le vorbea despre Tatăl. Așadar, Isus le-a zis: "Când îl veți fi înălțat pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că eu sunt și că nu fac nimic de la mine, ci vorbesc ceea ce m-a învățat Tatăl. Iar cel care m-a trimis este cu mine; nu m-a lăsat singur, pentru că eu fac întotdeauna ceea ce îi place". Spunând acestea, mulți au crezut în el.

*Evangelhia după sfântul Ioan 8, 21-30*

Confruntarea lui Isus cu fariseii continuă și în evanghelia acestei zile. Deși știe că aceștia îl vor mort, el nu face niciun pas înapoi, nu retractează nimic din ceea ce a spus; dimpotrivă, acum se definește cu acel nume al lui Dumnezeu (Eu sunt: Exod 3, 14) pe care nu-l putea pronunța nimeni. Isus se proclamă Dumnezeu, ceea ce pentru evrei însemna un păcat oribil. Isus se prezintă ca cel veșnic, ca viața fără moarte; acestea sunt prerogative divine.



În fața lui Dumnezeu ne putem comporta ca și fariseii, adică să-l negăm. Oamenii îi neagă însăși existența, deoarece prezența lui îi incomodează și cere o revizuire a vieții. Lumina lui ne face să ne vedem așa cum suntem, adică slabi și păcătoși. Dar Dumnezeu nu se oprește aici. El ne ia de mână și ne conduce la cunoașterea adevărului despre el, despre noi și despre lume. Acest adevăr ne eliberează din întunericul păcatului și ne conduce spre plinătatea vieții în Dumnezeu. Zilele noastre se scurg, mai ușoare sau mai grele, însă indiferent cum ar fi ele, prezența lui ne însoțește mereu.

Lumea în care trăim este bună, căci este lucrarea Creatorului, însă poate deveni rea atunci când omul încearcă să o rupă de Cel care a creat-o. Astăzi Isus ne cheamă la comuniunea cu el, așa cum el este într-o unire perfectă cu Tatăl. Astăzi putem avea un comportament cu totul diferit de cel al fariseilor din acest fragment evanghelic.

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Miercuri**

### **AVEM NEVOIE DE ADEVĂR**

În acel timp, Isus le-a spus iudeilor care crezuseră în el: "Dacă rămâneți în cuvântul meu, sunteți cu adevărat discipolii mei și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va elibera". Ei i-au răspuns: "Noi suntem descendență a lui Abraham și n-am fost niciodată sclavii nimănui. Cum poți să spui: «Veți deveni liberi»?" Isus le-a răspuns: "Adevăr, adevăr vă spun că oricine săvârșește păcatul este sclavul păcatului. Însă sclavul nu rămâne în casă pentru totdeauna; fiul rămâne pentru totdeauna. Așadar, dacă Fiul vă va elibera, veți fi într-adevăr liberi. Știu că sunteți descendenții lui Abraham, dar căutați să mă ucideți, deoarece cuvântul meu nu găsește loc în voi. Eu vorbesc despre cele ce am văzut la Tatăl meu, iar voi faceți cele ce ați auzit de la tatăl vostru". Ei au răspuns și i-au zis: "Tatăl nostru este Abraham".

Isus le-a zis: "Dacă sunteți fiii lui Abraham, faceți faptele lui Abraham! Acum însă voi căutați să mă ucideți pe mine, om care v-am spus adevărul pe care îl am de la Dumnezeu; Abraham n-a făcut aceasta. Voi faceți faptele tatălui vostru". Ei i-au zis: "Noi nu suntem născuți din desfrânare; avem un singur tată: pe Dumnezeu". Isus le-a zis: "Dacă Dumnezeu ar fi tatăl vostru, mați iubi, pentru că eu am ieșit și vin de la Dumnezeu. Eu nu am venit de la mine însumi, ci el m-a trimis".

*Evanghelia după sfântul Ioan 8, 31-42*

- "Adevărul vă va elibera". Oare am reflectat îndeajuns asupra acestor cuvinte ale lui Cristos? Sau ne-au trecut pe lângă urechi, fără să lase nimic în mintea noastră, nici măcar cea mai vagă idee de ceea ce ele înseamnă? Să încercăm, atunci când ne privim în oglindă să vedem adevăratul nostru chip, nu cel pe care îl cosmetizăm. Nu ceea ce alții au spus despre noi, de bine sau de rău, să ne intereseze, ci ceea ce descoperim în noi înșine, în gândurile care ne trec prin cap, în sentimentele pe care le nutrim față de alții, în cuvintele pe care le pronunțăm și în faptele pe care le săvârșim; în toate acestea să ne vedem pe noi înșine, exact așa cum suntem.

- Pornind din fragedă copilărie ni s-au spus multe lucruri, ni s-au permis unele și ni s-au interzis multe altele. Din această cauză potențialul enorm pe care Creatorul l-a sădit în noi, micul nostru geniu cu care fiecare ne naștem se ofilește și în loc să aducă roade bogate, va rodi doar câteva fructe chircite și fără gust.

Publicitatea și ideologiile ne manipulează gândirea și viața și ne transformă într-o societate care consumă și este consumată la rândul ei. În fiecare zi, când ieșim în societate, există riscul să plecăm de acasă cu ideile noastre și să ne întorcem seara cu ale altora. Astăzi nu ne mai domină ideologia totalitară a comunismului, ci totalitarismul capitalist. Nu suntem liberi, iar ceea ce am strigat în decembrie 1989 rămâne în continuare un vis de realizat. La fel cum, ca și creștini, ceea ce au strigat oamenii la Sfânta Liturghie din 9 mai 1999 prezidată de papa

Ioan Paul al II-lea în prezența patriarhului Teoctist ”unitate, unitate, unitate” rămâne în continuare un vis de realizat pentru noi toți care credem în același Dumnezeu.

- Doar adevărul despre noi înșine ne eliberează de întunecimile minții, de tare ale trecutului, de necredință și de păcat. Avem nevoie ca de aer de acel adevăr care să dureze în noi toată viața. Un adevăr care să fie prezent în relațiile cu ceilalți, marcate nu de interese ascunse și egoism, ci de adevărul că toți (dar absolut toți) suntem fiii aceluiași Tată ceresc, egali în fața lui, egali în fața legii. Iar singura lege pe care Dumnezeu ne-o dă este cea a iubirii lui și a semenilor noștri.

- Avem nevoie de adevărul prin care să spunem da la ceea ce este da, și nu la ceea ce este nu, fără însă a deveni fanatici și răi. Fără o bunătate de suprafață, falsă și ipocrită, fără compromisuri care să lezeze evanghelia sau demnitatea oamenilor, trebuie să trăim în adevăr, iar adevărul adevărat, absolut este unul singur, Dumnezeu. Pentru a fi liberi cu adevărat, nu există decât o singură cale: Trăirea în Dumnezeu, căci el ne-a creat și în noi și-a zidit templul său. Toți oamenii, creștini sau necreștini, sunt fiii aceluiași unic Dumnezeu; toți suntem frați și surori, egali în fața lui. Pe toți ne iubește la fel de mult; pentru toți s-a jertfit pe cruce și a înviat Isus Cristos; tuturor ne-a rezervat ca locuință veșnică același cer. Acesta este adevărul scris în Cartea Sfântă, Biblia, iar legea naturală și conștiința ne spun același lucru, căci și acestea sunt tot daruri oferite omului de același Dumnezeu.

Avem nevoie de adevăr în bisericele din care facem parte, biserici alunecate în mondenitate, așa cum sunt călugări alunecați în direcția opusă; biserici care se ocolesc și se ignoră reciproc, pe când Cristos în rugăciunea lui testamentară s-a rugat ”ca toți să fie una”. Poate l-am monopolizat prea mult pe Dumnezeu și nu mai trăim așa cum Domnul ne-a învățat și ne-a dat exemplu, arzând de iubire pentru frații și surorile noastre. Adevărul este greu și cere multe sacrificii, dar este singurul care ne redă libertatea și ne conduce la fericire, adică la împlinirea

noastră ca oameni născuți pentru a trăi în adevăr, adică în libertate, adică în fericire.

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Joi**

### **VORBEȘTE-MI, DOAMNE!**

În acel timp, Isus le-a răspuns iudeilor: "Adevăr, adevăr vă spun: dacă cineva va păzi cuvântul meu, nu va vedea moartea în veci". Iudeii i-au spus: "Acum știm că ai diavol. Abraham a murit; profeții de asemenea, iar tu spui: «Dacă cineva va păzi cuvântul meu, nu va vedea moartea în veci». Oare ești tu mai mare decât părintele nostru Abraham, care a murit? Și profeții au murit. Cine te crezi?" Isus a răspuns: "Dacă eu mă glorific pe mine, gloria mea nu este nimic. Tatăl meu este cel care mă glorifică, el, despre care voi spuneți: «Este Dumnezeu nostru». Dar voi nu l-ați cunoscut; însă eu îl cunosc și, dacă aș spune că nu-l cunosc, aș fi asemenea vouă, un mincinos. Însă îl cunosc și păstrez cuvântul lui. Abraham, părintele vostru, s-a bucurat că va vedea ziua mea. A văzut-o și s-a bucurat". Atunci iudeii i-au spus: "Încă nu ai cincizeci de ani și l-ai văzut pe Abraham?" Isus le-a zis: "Adevăr, adevăr vă spun: mai înainte de a fi fost Abraham, eu sunt". Atunci ei au luat pietre ca să arunce în el. Dar el s-a ascuns și a plecat din templu.

*Evangelia după sfântul Ioan 8, 51-59*

”Cine te crezi?”

- Scandalizați și iritați de cuvintele și comportamentul lui, iudeii îl întreabă pe Isus: ”Cine te crezi?” Provii dintr-o familie simplă și săracă și nimeni dintre neamurile tale nu face parte din clasa sacerdotală a leviților. Nu ai frecventat școala rabinilor faimoși din Ierusalim, Hillel sau Shammai. Nimeni de la templu nu te-a recunoscut ca profet. Deci, cine te crezi tu, fiu al lemnarului Iosif din Nazaretul Galileii?

Cine te crezi tu, Isuse Cristoase, în fața mea, eu care conduc Rusia, care conduc America, care conduc burse, bănci, multinaționale, guverne sau parlamente, care conduc popoare întregi? Ce poți să mă înveți pe mine, eu care stăpânesc economia, domin mările și oceanele, stăpânesc atomul și ADN-ul, pot clona oameni, am ajuns pe lună și am de gând să merg și mai departe? Ce ai să-mi spui, Isuse din Nazaret, mie care adun la concertele mele sute de mii de fani, iar ție ți se închid bisericile?

Ce ai de spus, Isuse Cristoase, despre credincioșii tăi divizați în nenumărate biserici, care în ziua ta sfântă merg la pescuit, la distracții sau stau tolăniți în paturile lor? Ce ai de spus despre acei slujitorii ai tăi care în loc să te caute pe tine, mai mult se caută pe ei, averile și gloria acestei lumi?

- În fața mai marilor lumii de odinioară, Cristos nu a tremurat de frică, nu a dat înapoi, nici nu a ajuns la un compromis cu adversarii lui. În fața lor și-a proclamat profunda lui identitate divină: Eu sunt! A pronunțat numele de nepronunțat al lui Dumnezeu: Eu sunt cel ce sunt! Voi, astăzi sunteți iar mâine vă acoperă pământul. În fața oamenilor de ieri sau de astăzi, Isus Cristos spune tuturor că El este adevărata viață, fără început și fără sfârșit, căci ale lui sunt timpurile și veșnicia; a lui este slava și mărirea în veci. El este cel care ni-l arată pe Tatăl nostru, al tuturor. Cuvintele lui sunt cuvintele Tatălui veșnic; faptele lui sunt faptele Tatălui din ceruri.

- În timpul Postului Mare suntem îndemnați să fim mai atenți la tot ce ne învață Isus Cristos, căci fiecare cuvânt al lui este plin de înțelepciune, de adevăr, de viață. În cuvintele lui este prezent el însuși. Cuvintele lui sunt dătătoare de viață veșnică. Citind, meditând, păstrând în cugetul nostru cuvintele sacre ale Scripturii, ne alimentăm sufletul și viața noastră cu El, care este Viața adevărată. Cuvântul Domnului este cel care ne luminează pașii în fiecare zi; ne luminează mintea pentru a înțelege sensul vieții noastre; ne descoperă sensul lucrurilor și pentru ce există această lume atât de frumoasă în care el ne-a lăsat să trăim.

Cuvântul Domnului ni-l revelează pe însuși Dumnezeu. În afară de a posti, de a ne abține de la consumul anumitor alimente, Postul Mare trebuie să fie pentru noi toți un timp de tăcere în care să-i spunem zilnic lui Dumnezeu: Vorbește, Doamne, căci slujitorul tău ascultă! Iar Dumnezeu ne vorbește din Cartea lui și prin glasul preotului din biserică; dar ne vorbește și prin fiecare om pe care îl întâlnim; ne vorbește chiar și prin verdele crud al frunzelor care îmbracă din nou copacii și pământul pe care călcăm; ne vorbește prin aerul cald și proaspăt pe care îl respirăm, prin razele plăcute ale soarelui de primăvară. Toate, în modul lor, dau slavă aceluiași Creator.

-Vă doresc (îmi doresc) o zi plină de prezența unui Dumnezeu atât de mare și de misterios, dar și atât de plăcut, discret, care nu cere nimic și oferă totul.

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Vineri**

### **CRED ÎN TINE, DOAMNE!**

În acel timp, iudeii au luat iarăși pietre, ca să-l bată cu ele. Isus le-a zis: "V-am arătat multe lucruri bune de la Tatăl; pentru care faptă dintre ele vreți să mă bateți cu pietre?" Iudeii i-au răspuns: "Nu pentru vreo lucrare bună aruncăm cu pietre în tine, ci pentru blasfemie și pentru că tu, om fiind, te faci Dumnezeu". Isus le-a zis: "Oare nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: sunteți dumnezei?» Dacă i-a numit «dumnezei» pe cei către care a fost cuvântul lui Dumnezeu - și Scriptura nu poate fi desființată - acelaia pe care Tatăl l-a sfințit și l-a trimis în lume voi îi spuneți: «Spui blasfemii» pentru că am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu»? Dacă nu fac lucrările Tatălui meu, să nu credeți în mine; dar dacă le fac, chiar dacă nu credeți în mine, credeți în fapte, ca să știți și să recunoașteți că Tatăl este în mine și eu în Tatăl!" Ei căutau din nou să-l prindă, dar el a scăpat din mâna lor. El a plecat iarăși dincolo de Iordan, în locul unde botezase mai

înainte Ioan, și a rămas acolo. Mulți veneau la el și spuneau: "Ioan n-a făcut niciun semn, însă tot ce a spus Ioan despre acesta era adevărat". Și mulți au crezut în el acolo.

*Evangelhia după sfântul Ioan 10,31-42*

- Motivul pentru care iudeii vor să-l ucidă pe Isus este clar: blasfemia; el, care este un om, s-a proclamat Dumnezeu. Și cum arată acest Dumnezeu? Are chipul lui Isus, acel Isus care le-a predicat tuturor despre iubirea fără margini a Tatălui și a vindecat orice boală și neputință întâlnea în cale. Credem în acel Dumnezeu Tatăl pe care Fiul l-a mărturisit până la moartea pe cruce. Credem într-un Dumnezeu făcut asemenea nouă în toate, în afară de păcatele noastre. Un Dumnezeu care și-a fixat locuința nu doar între noi, în bisericile noastre, dar mult mai aproape de noi, adică în adâncul ființei noastre.

- Oare nu cumva ne sperie, nu ne incomodează ideea unui Dumnezeu care este locatarul de onoare al casei noastre? Noi, care depunem orice efort și facem orice putem pentru a ne construi o casă, acceptăm ca în ea, locatarul cel mai important să nu fim noi, ci Dumnezeu? Păi, cine are comanda în casa noastră, noi, sau Dumnezeu? Oare vrem ca în societatea noastră, prima persoană care să decidă mersul ei să fie autoritatea legal constituită (primar, președinte, ministru, parlamentar etc) sau Creatorul ei? În gândirea noastră, cine are primatul, noi sau Dumnezeu?

- Și față de învățătura lui Dumnezeu, noi de partea cui suntem, a iudeilor care plănuiau să-l ucidă cu pietre, sau din rândul celor care au crezut în el? Noi nu aruncăm cu pietre în Dumnezeu; în schimb, îl înjurăm, ocolim casa lui, nu-i respectăm ziua lui și îi luăm în râs pe preoți. Și când vine vorba să ne mărturisim credința, de partea cui suntem? Ieri discutam cu o catolică româncă stabilită în Belgia care îmi spunea cu durere că majoritatea belgienilor discută despre orice, numai despre credință, nu. Îmi mai spunea că relațiile dintre oameni înseamnă bani, bunuri materiale, plăcere, dar nu înseamnă credință, iubire

inspirată din iubirea lui Dumnezeu; nici măcar între căsătoriți. La noi, românii, lucrurile stau altfel?

- Iudeilor nu le-a lipsit motivul de a încerca să-l lapideze pe Isus. Nouă ne lipsesc motivele De a lapida pe cineva? De câte ori nu condamnăm faptele altora? De câte ori în discuțiile noastre reluăm faptele din trecut ale cuiva, pentru a-l condamna? Sau, din prezent: Scormonim în viața multora și îi găsim cu siguranță mai păcătoși decât noi. Argumentele noastre sunt implacabile, până sus de tot, până la papă: Papa Francisc este mai bun decât papa emerit Benedict, sau invers. Noi știm cum sunt șefii de state și care este mersul lumii. Mai greu este însă cu propria noastră viață, care nu strălucește prin nimic deosebit. Însăși creștinismul a devenit pentru unii o tradiție plină cu de toate; sau în fața consumismului și laicismului, credința lor se subțiază tot mai mult, până dispare cu totul din viața lor.

- Dumnezeuul meu, tu l-ai trimis pe Fiul tău să se întrupeze în sânul Fecioarei Maria. El a devenit asemenea mie, în afară de păcatele mele. Tu ți-ai ridicat o locuință în trupul meu, fără meritele mele, ci doar din iubirea pe care mi-o porți. În mine, Duhul tău mă ajută să-ți aud glasul părintesc. În mine, Fiul tău continuă să vorbească așa cum le-a vorbit odinioară iudeilor în templul lor din Ierusalim. Eu port în mine un oaspete ceresc pentru care niciodată nu mă simt suficient de pregătit să-l primesc cum se cuvine și mai ales să-i împlinesc cuvântul. Tu ești de trei ori sfânt și mă chemi la sfințenie; tu ești perfecțiunea absolută și-mi inspiri gânduri mari și frumoase. Tu mă conduci pe drumul perfecțiunii, drumul spre tine; un drum care pleacă din adâncul inimii mele, acolo unde bate și inima ta. Tu mă faci să înțeleg mai bine că cel mai mare ideal în viață este acela de a încerca să te imit. Harul tău mă inspiră. Nu lăsa ca șoaptele celui viclean să mă îndepărteze de tine și să ascult șoaptele ademenitoare ale răului.

- Prezența ta în mine și în lume reprezintă și o mare responsabilitate față de propria persoană și față de lumea în care m-ai lăsat ca să o iubesc așa cum o iubești tu, fără margini, fără



condiții, fără a aștepta ceva în schimb. Știu că voința ta este sfîntirea mea (cfr 1Tes 4,3) iar astăzi (ca și ieri) îmi spui mie și le spui tuturor: "Fiți desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc este desăvârșit!" (Mt 5, 48). Însoteste-mă astăzi și luminează-mi mintea pentru ca întreaga mea rugăciune și activitate să înceapă cu tine și spre tine să se îndrepte. Amin!

## **Săptămâna a V-a din Postul Mare - Sâmbătă**

### **CA SĂ NE ADUNE LAOLALTĂ**

În acel timp, mulți dintre iudeii care veniseră la Maria și văzuseră ceea ce făcuse el au crezut în el. Dar unii dintre ei au mers la farisei și le-au spus ce făcuse Isus. Așadar, arhierii și fariseii, adunând Sinedriul au spus: "Ce să facem, pentru că acest om face multe semne? Dacă-l lăsăm așa, toți vor crede în el; vor veni romanii, ne vor lua pe noi și vor distruge și sanctuarul nostru, și neamul". Unul dintre ei, Caiafa, care era marele preot în anul acela, le-a zis: "Voi nu știți nimic, nici nu înțelegeți că este mai bine pentru voi ca să moară un singur om pentru popor și să nu piară întregul neam". Însă nu a spus aceasta de la sine, ci, fiind mare preot în anul acela, a profetizat că Isus trebuia să moară pentru popor. Și nu numai pentru popor, ci și pentru a-i aduna laolaltă pe fiii risipiți ai lui Dumnezeu. Din ziua aceea, au hotărât să-l ucidă. De aceea, Isus nu mai umbla în public printre iudei, ci a plecat de acolo într-un ținut aproape de pustiu, într-o cetate numită Efraim, și a rămas acolo împreună cu discipolii. Era aproape Paștele iudeilor și mulți din provincie au urcat la Ierusalim înainte de Paște, ca să se purifice. Îl căutau pe Isus și spuneau unii către alții în timp ce stăteau în templu: "Ce credeți, oare să nu vină la sărbătoare?"

*Evangelia după sfântul Ioan 11,45-56*

- În fața învierii lui Lazăr, o minune ce nu putea fi ascunsă din văzul lumii, Sinedriul decide: Isus trebuie să moară. Și care-i rațiunea acestei decizii? Acest miracol poate să declanșeze între evrei o exaltare față de Isus, care a săvârșit un miracol atât de mare. Este posibil ca mulțimile să-l aclame pe Isus ca eliberatorul din puterea romanilor, ceea ce ar fi foarte grav pentru întregul popor. Într-o astfel de eventualitate, romanii ar interveni cu forța armată și le-ar anula evreilor și acea brumă de libertate de care se bucurau acum. Din motive politice, Sinedriul în frunte cu mai marele preot al acelui an, Caiafa, în condamnă pe Cristos la moarte (în contumacie): Este mai bine să moară un singur om pentru popor, decât tot poporul. Și nu numai pentru popor, ci și pentru a-i aduna laolaltă pe fiii risipiți ai lui Dumnezeu.

- Dorința lui este ca dintre noi să dispară diviziunile și conflictele. El vrea ca toți să fim uniți, așa cum n-a creat, o mare familie care îl are pe el ca Tată. Mai mult decât orice plan umanitarist sau de solidaritate, dorința lui Dumnezeu este ca noi toți, de pe tot pământul, să formăm o familie din care nimeni să nu fie exclus. Toți să stăm în jurul aceleiași mese de la care să primim aceeași pâine: "Luați și mâncați, acesta este trupul meu"; să ne potolim setea bând din același potir: "Luați și beți, acesta este sângele meu". Foamea și setea după viață și fericire ni le poate satisface doar El, Dumnezeu. Acest mister al vieții noastre îl celebrăm în fiecare Sfântă Liturghie. În jurul altarului său, El, Tatăl, ne unește din nou în familia lui. Fraternitatea universală este darul divin pe care îl invocăm în fiecare zi: Vie împărăția ta! Singuri, oamenii nu au reușit niciodată să formeze o unică familie umană. Diviziuni și conflicte au fost mereu și, din păcate, sunt și astăzi. Ne-am făcut prea multe planuri de unul singur și ca rezultat ne-am înstrăinat mai mult unii de alții. Astăzi, Dumnezeu vrea să ne adune din nou împreună. Să-l lăsăm să-și săvârșească lucrarea, oferindu-ne colaborarea noastră; Dumnezeu lucrează cu noi și prin noi.

## **Duminica Floriilor**

*Pătimirea după sfântul Luca 22,14-23,56*

### **NE-A IUBIT PÂNĂ LA SFÂRȘIT**

- Săptămâna Sfântă începe cu Duminica Floriilor în care evanghelia cuprinde trei mari evenimente: intrarea solemnă a lui Isus Cristos în Ierusalim, instituirea euharestiei și pătimirea și moartea lui pe cruce. Toate acestea trei sunt celebrate într-un unic eveniment liturgic, deși cronologic s-au desfășurat în timp. Ceea ce surprinde de la început este intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim, însă aspectul acestei intrări este cu totul diferit de ceea ce înțeleg puternicii lumii printr-o intrare triumfală. El intră stând așezat pe spatele unui măgăruș; imitându-i exemplul, am înțeles că papa Francisc va intra în București stând într-o Dacie Logan. Deși va fi ovaționat de mulțimi, pe Cristos nu-l așteaptă un tron regal, ci lemnul dur al unei cruci pe care va fi răstignit. Împărăția lui nu și-o câștigă cu forța armelor sau prin alianțe politice, ci prin vărsarea propriului sânge și oferirea propriei vieți din iubire, doar din iubire pentru Tatăl și pentru oameni. La ultima cină luată cu discipolii, le spune acestora: ”Regii neamurilor domină peste ele, iar cei care-și exercită autoritatea asupra lor sunt numiți binefăcători. Însă voi nu fiți așa, dar cel mai mare dintre voi să devină precum cel mai tânăr, iar cel care conduce, precum cel care slujește” (Lc 22, 25-26). La această cină, el însuși a început să experimenteze în propriul trup consecințele acestor afirmații.

- Cum a fost moartea lui Cristos? Complet nedreaptă. De fapt, nedreaptă este orice moarte, dar a celui mai nevinovat dintre nevinovați, nedreptatea a depășit orice limită. Orice inimă omenească se emoționează și se umple de durere, ascultând relatarea suferințelor Fiului lui Dumnezeu. Și din care cauză

suferă el? Pentru că a vorbit cu claritate despre Dumnezeu și pentru că s-a proclamat pe sine Fiul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu își proclamă identitatea, oamenii vor să-i închidă gura și să-l scoată din mijlocul lor. Dumnezeu, cel mai mare prieten al omului, este considerat de om ca cel mai mare dușman al lui. Acesta este un mister al răului, al păcatului care poate să cuprindă sufletul fiecăruia dintre noi. În fața suferințelor și morții lui Cristos, suntem tentați să spunem: Nu sunt Pilat, nu sunt Irod, nu sunt Iuda. Să ne amintim că printre cei prezenți la suferințele lui era și Petru, cel mai important dintre apostoli, cel căruia Isus îi încredințase cea mai mare responsabilitate. Petru are o stimă de sine destul de mare și se supără atunci când Cristos îl avertizează că-l va trăda: "Doamne, sunt gata să merg cu tine și la închisoare, și la moarte" (Lc 22, 33). Și totuși, a fost suficientă prezența unei slujitoare pentru ca să-l trădeze. A urmat întâlnirea cu privirea lui Isus, iar Petru se simte complet răvășit: "Iar Domnul, întorcându-se, l-a privit fix pe Petru. Petru și-a amintit de cuvântul Domnului, care îi spusese: "Înainte de a fi cântat astăzi cocoșul, mă vei renega de trei ori". Și, ieșind, a plâns amar" (Lc 22, 61-62).

- Nu suntem eroi și nu știu dacă aparținem unui neam de eroi, deși așa ne învață patriotismul nostru. Ne place să ne aureolăm cu sângele eroilor și adesea facem din numele lor obiecte de paradă. Revenind la Cristos, când i-am întâlnit ultima dată privirea îndurerată, dar plină de iubire pentru noi, cei care îl trădăm zilnic, prin trădări mai mici sau mai mari? Poate ne este rușine să dăm ochii cu el, de aceea îi ocolim privirea. În ochii lui Dumnezeu nu este reproș, nici indignare, nici mânie, nici condamnare, ci doar o imensă, infinită iubire și compasiune. Întâlnirea cu privirea lui Cristos ne eliberează din toate fricile și complexele noastre. Întâlnirea cu Dumnezeu nu poate să fie decât eliberatoare, chiar și pentru cel mai mare răufăcător. Astăzi, bătându-ne pieptul pentru păcatele noastre, să ne ridicăm privirea spre a o întâlni pe cea a Celui care ne-a iubit până la sfârșit.

## Săptămâna Sfântă - Luni

### CA ȘI MARIA

Cu șase zile înainte de Paște, Isus a venit în Betania, unde se afla Lazăr pe care Isus îl înviase din morți. Au făcut acolo pentru el un ospăț; Marta servea, iar Lazăr era unul dintre cei care stăteau la masă cu el. Atunci, Maria, luând un vas cu mireasmă de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și i le-a șters cu părul ei. Și casa s-a umplut cu parfumul miresmei. Iuda Iscarioteanul, unul dintre discipolii lui - cel care avea să-l trădeze -, a spus: "De ce nu s-a vândut mireasma aceasta cu trei sute de dinari și să se dea săracilor?" Dar a spus aceasta nu pentru că îi păsa de săraci, ci pentru că era hoț: întrucât el ținea punga cu bani, fura din ce se puneau în ea. Atunci Isus a spus: "Las-o! Pentru ziua înmormântării mele a păstrat aceasta. Căci pe săraci îi aveți întotdeauna cu voi, pe mine, însă nu mă aveți întotdeauna". Atunci o mare mulțime dintre iudei a aflat că este acolo și a venit nu numai datorită lui Isus, ci și ca să-l vadă pe Lazăr, pe care îl înviase din morți. Arhieriei voiau să-l ucidă și pe Lazăr, pentru că mulți iudei îi părăseau din cauza lui și credeau în Isus.

*Evanghelia după sfântul Ioan 12,1-11*

- Intrăm în ultima săptămână a vieții pământești a Maestrului nostru. În urmă cu două milenii Isus se afla în Betania, un sătuc din apropierea Ierusalimului. Era în vizită în casa unor prieteni dragi, Marta, Maria și Lazăr pe care îl înviase din morți. Acum stătea la masă împreună cu ei, iar în timp ce mâncau se petrecea ceva cu totul ieșit din comun, ceva extraordinar. Toți evangheliștii ne relatează acest episod: Una dintre cele două surori, Maria, ia un vas plin cu parfum de calitate, nard, și începe să ungă cu el picioarele lui Isus, iar apoi le șterge cu părul capului ei. Avea un mare preț acel parfum, adică 300 de dinari, preț cu care putea fi plătit un muncitor pentru 300 de zile

de muncă. Această sumă contrastează cu cele 30 de monezi de argint cu care Sinedriul îl plătește pe apostolul Iuda ca să-l trădeze pe Învățătorul său. Gestul Mariei este de zece ori mai scump decât cel al trădării lui Iuda, căci iubirea este mult mai importantă decât ura.

- Ceea ce se petrece în casa acestor prieteni intimi ai lui Cristos prefigurează viața celor care cred în Dumnezeu. Unii se regăsesc în persoana lui Lazăr, trăind viața nouă a celor înviați din moartea păcatului și care acum se simt atât de bine la masa lui Dumnezeu. Sunt alții care cu multă generozitate ung picioarele lui Cristos în toți suferinzii lumii și le pansează rănilor cu grijă, atenție, delicatețe, dar mai ales cu multă, foarte multă iubire. Sunt și alții care, ca și Iuda, trebuie să-și schimbe modul lor de a gândi egoist și interesat numai de câștig. Într-un fel sau altul, toți ne găsim în acest episod care ne mișcă profund, ne trezește emoții adânci și ne face să reflectăm cu seriozitate la ce se petrece cu noi și cu Dumnezeul nostru.

- Ultimele șase zile ale vieții pământești a lui Isus Cristos încep cu acest episod care ne emoționează. Să facem un exercițiu de imaginație și să vedem cum ne-am comporta noi dacă am ști că mai avem de trăit doar șase zile. Cum am începe ultima săptămână a vieții noastre pe acest pământ? Cu siguranță pe mulți ne-ar prinde o mare frică, sau poate chiar disperare în fața morții a cărei umbră intră deja pe ușa casei noastre. Am fi în stare atunci să dăm tot ce avem și să facem orice pentru a găsi o doctorie care să ne prelungească viața. Dau regatul meu pentru un cal, a strigat cu disperare regele englez Richard al III-lea în încercarea de a-și salva viața pe câmpul de luptă. Sau poate i-am chema pe toți cei dragi din familie pentru a repara între noi tot ceea ce în orgoliul, răutatea și prostia noastră am stricat de-a lungul anilor. Ne-am cere iertare unii altora, iar cel care este pe ducă ar pronunța cuvinte pline de înțelepciune, cuvinte spuse cu limbă de moarte. Câte sentimente ascunse, bine tănuite în adâncul inimii nu ar ieși atunci la iveală! Atunci când zilele noastre vor putea fi numărate pe degetele de la o mână vor

continua să existe în această lume oameni (arhierei) care nu vor vedea cu ochi buni viața noastră. Pentru ei, ar fi mai bine ca noi să nu existăm; la fel cum pentru ei ar fi mai bine să nu existe nimeni dintre toți aceia care nu cred în răutatea lor și-l urmează pe Dumnezeu. Dar vor exista în ultima săptămână a vieții noastre și destule Marii care ne vor dovedi iubirea lor în moduri care ne vor face mai ușoară trecerea din această lume la cele veșnice.

- Deocamdată, să-l urmărim cu ochii minții și ai credinței pe Isus Cristos în toate zilele acestei săptămâni sfinte și să tragem învățămintele necesare pentru viața noastră. Eu aș vrea să mă găsesc în postura Mariei; voi?

## **Săptămâna Sfântă - Marți**

### **TU MĂ IUBEȘTI**

În acel timp, stând la masă cu discipolii săi, Isus s-a tulburat în duh și a mărturisit: "Adevăr, adevăr vă spun: unul dintre voi mă va trăda". Discipolii se uitau unii la alții, nedumeriți fiind în legătură cu cel despre care vorbește. Unul dintre discipolii lui, pe care îl iubea Isus, stătea la masă la pieptul lui Isus. Atunci, Simon Petru i-a făcut acestuia semn să se intereseze cine ar putea să fie cel despre care vorbește. El s-a aplecat deci pe pieptul lui Isus și i-a zis: "Doamne, cine este?" Isus a răspuns: "Este acela pentru care voi întinge îmbucătura și i-o voi da". Atunci, întingând îmbucătura, a luat-o și a dat-o lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon. După acea îmbucătură, a intrat Satana în el. Atunci, Isus i-a zis: "Ceea ce vrei să faci, fă repede!" Dar niciunul dintre cei care stăteau la masă nu a înțeles de ce i-a spus aceasta. Și, cum Iuda ținea punga cu bani, unii au crezut că Isus îi spune: "Cumpără ceea ce ne trebuie pentru sărbătoare!" sau ca să dea ceva săracilor. Așadar, luând

îmbucătura, Iuda a ieșit îndată. Și era noapte. După ce a ieșit el, Isus a spus: "Acum a fost glorificat Fiul Omului și Dumnezeu a fost glorificat în el, iar dacă Dumnezeu a fost glorificat în el, și Dumnezeu îl va glorifica în el însuși și-l va glorifica îndată. Copilași, încă puțin mai sunt cu voi. Mă veți căuta și - așa cum le-am spus iudeilor - vă spun acum și vouă: «Unde merg eu, voi nu puteți veni»". Simon Petru i-a spus: "Doamne, unde mergi?" Isus i-a răspuns: "Unde merg eu, tu nu mă poți urma acum, dar mă vei urma după aceea". Petru i-a spus: "Doamne, de ce nu pot să te urmez acum? Îmi voi da viața pentru tine!" Isus a răspuns: "Îți vei da viața pentru mine? Adevăr, adevăr îți spun: nu va cânta cocoșul până când mă vei renega de trei ori".

*Evangelia după sfântul Ioan 13,21-33.36-38*

- Este ultima cină pe care Isus o ia cu apostolii lui, o cină în care mai mult decât să se hrănească, se oferă ca hrană pentru ei și pentru toți care vor urma, până la sfârșitul lumii. Este o cină care anticipă dăruirea lui totală pe lemnul crucii. Stând la masă cu cei care i-au fost aproape timp de trei ani de zile, Isus încearcă să-l salveze și pe Iuda, unul dintre cei doisprezece, apostol în a cărui minte era acum întuneric, un întuneric total. Ce o fi fost acum în mintea lui? Poate se gândea că învățătorul lui a falimentat cu totul și că o întâlnire directă, frontală cu Sinedriul ar fi rezolvat lucrurile. Într-un fel, Iuda încearcă el să rezolve lucrurile, să-l manipuleze pe Dumnezeu, să devină el stăpânul situației, dat fiind faptul că în ochii lui Învățătorul falimentase. În fața planului sinistru care încolțise în mintea apostolului său, Isus împarte pâinea cu dânsul; îi arată încă odată că îl iubește, împărțind cu el bucata de pâine de pe masă. Dar Iuda nu înțelege gestul Maestrului său și se retrage de la masă; iese afară, iar afară este întuneric, este noapte. Și tocmai acum, în acest moment al întunericului și nopții, Isus afirmă că este glorificat. Cum? Este trădat și el spune că este glorificat, preamărit de Tatăl? Da, acum își arată iubirea față de toți; căci el a venit ca să-i salveze pe toți, inclusiv pe Iuda. Mai trebuie salvat și un alt



apostol, Petru, cuprins de o autostimă cu totul exagerată. Petru nu înțelege nimic din ceea ce se petrece sub ochii lui, și neînțelegând nimic, nici propria lui slăbiciune, se crede mai bun decât alții. Nu peste multe ore, în schimb, va cădea și-l va renega de trei ori pe învățătorul lui, pentru ca apoi, întâlnindu-i privirea, să se căiască amar de păcatul lui. În această ultimă cină a lui Isus cu apostolii săi vedem încă odată cât de slab și păcătos poate fi omul, căci niciunul dintre apostoli nu a înțeles ce se petrecea în acel moment cu ei și cu învățătorul lor. Această ultimă cină învăluită în atâta întuneric din afară, dar și din inimile și mințile apostolilor, este luminată însă de chipul lui Isus Cristos, chip care iradiază iubirea fără margini a Tatălui care în Fiul său arată omului doar iubire, compasiune și iertare. În cotidianul existenței noastre, cât de mult înțelegem noi lucrarea lui Dumnezeu? Cuprinși de griji, gândindu-ne la tot felul de probleme pe care le avem, cât mai reușim să înțelegem că Dumnezeu nu a dispărut din lumea în care trăim, așa cum nu a plecat din inimile și din viața noastră? Astăzi, privirea lui Dumnezeu ne cuprinde pe noi toți, iar lucrarea mântuirii sale este pentru toți oamenii. În această săptămână sfântă să stăm în liniște, meditând cât de mare este iubirea lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Oricât de slabi și păcătoși am fi, să ne amintim că mântuirea adusă de el este pentru fiecare dintre noi.

## **Săptămâna Sfântă - Miercuri**

### **SUNT EU TRĂDĂTORUL?**

În acel timp, unul dintre cei doisprezece, care se numește Iuda Isarioteanul, s-a dus la arhierei și le-a zis: "Ce-mi dați ca să-l dau pe mâna voastră?" Ei i-au fixat treizeci de arginți. Și de atunci căuta momentul potrivit ca să-l dea pe mâna lor. În prima zi a Azimelor, s-au apropiat de Isus discipolii, zicând: "Unde vrei să-ți pregătim ca să mâncăm Paștele?" El a spus: "Mergeți

în cetate la cutare și spuneți: «Învățătorul zice: timpul meu este aproape. La tine voi face Paștele cu discipolii mei!»" Discipolii au făcut cum le poruncise Isus și au pregătit Paștele. La lăsatul serii, stătea la masă împreună cu cei doisprezece și, în timp ce mâncau, a zis: "Adevăr vă spun, unul dintre voi mă va trăda". Întristați peste măsură, ei au început să-i spună unul după altul: "Nu cumva sunt eu, Doamne?" El, răspunzând, a zis: "Cel care și-a întins mâna cu mine în blid, acesta mă va trăda. Căci Fiul Omului merge după cum a fost scris despre el, dar vai omului aceuia prin care Fiul Omului este trădat! Bine ar fi fost pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut!" Atunci Iuda, cel care avea să-l trădeze, luând cuvântul, l-a întrebat: "Nu cumva sunt eu, rabbi?" El i-a răspuns: "Tu ai zis".

*Evanghelia după sfântul Matei 26,14-25*

- Iuda, trădătorul, nu este un oarecare; el este unul dintre cei doisprezece apostoli; unul dintre cei mai apropiați discipoli ai lui Isus. Ce o fi fost în mintea lui? Să fi decăzut atât de mult? Să fie el Brutus care mișelește, pe la spate își înjunghie tatăl? Să fiu eu oare, care țin în mâinile mele trupul și sângele lui Dumnezeu? Eu să-l trădez pe Dumnezeul care mi se oferă în Sfânta Euharestie? Eu să-l vând pe Dumnezeu pe arginții și gloria deșartă a acestei lumi?

- Sau poate că Iuda nu era chiar așa de rău: Poate mai mult dorea să-l forțeze pe Învățătorul său să se ia de piept cu Sinedriul și să-și arate adevărata lui putere mesianică. Iuda dorea un Mesia politic. Oricum, ceva se blocase în viața acestui apostol. Văzând cât de ostilă era clasa religioasă a poporului cu Isus lângă care stătuse trei ani de zile, Iuda a început să se îndoiască de reușita învățătorului său. Mă gândesc la toți acei creștini care în perioada comunistă, văzând ostilitatea ideologiei și sistemului ateu contra lui Dumnezeu și a Bisericii, au început să slăbească în credință și să se îndoiască de dreptatea cauzei lor; au început să dea mâna cu adversarul, să pactizeze și să colaboreze cu dușmanii lui Dumnezeu. Au început să-l vândă pe Dumnezeu pe

arginții comunismului. Mă gândesc și la toți acei creștini care astăzi, în fața eurodivinității, își vând credința, familia și ceea au ei mai scump (inclusiv iarba verde de acasă) pentru un blid de linte capitalistă. Astăzi, mulți doresc un Dumnezeu amic al mall-urilor și consumismului; un Dumnezeu croit pe măsura orgoliului și superficialității unei civilizații scilicicioase și fără conținut. Iuda dorea cândva un Dumnezeu îmbrăcat în hainele naționalismului lui evreiesc. Noi, astăzi, dorim un Dumnezeu trendy, zâmbitor și amabil cu tot ceea ce noi acumulăm și combinăm. Dorim un Dumnezeu de acord cu planurile noastre care se inspiră nu din Evanghelia lui, ci din mintea unora care consideră religia creștină un fel de accesoriu, un opțional al societății. Iuda nu a murit; nici măcar nu este anesteziat; nici nu doarme, ci este la fel de activ ca acum două milenii în urmă. Iuda putem fi fiecare dintre noi.

- Iuda este cel care vrea să-i comande lui Dumnezeu cum să se comporte. Vai de noi atunci când vom încerca să-i dăm lecții lui Dumnezeu și-l vom închide în calapoadele minții noastre! Vai de noi când vom pune planurile noastre înaintea misterului lui Dumnezeu! Dar, la fel, va fi vai de noi atunci când vom ajunge să fim conduși de latura întunecată a ființei noastre. Suntem conștienți că în adâncul ființei noastre stă ascuns și un demon rău, gata oricând să ne orbească și să ne facă să-l strivim sub călcâi pe semenul nostru, crezând că facem un lucru bun? Să nu uităm Auschwitz-ul și nici comunismul! Știm că în noi zace și un duh rău capabil să ne facă să ne punem singuri ștreangul în gât? Vai de omul care ajunge să fie dominat de duhul cel rău! Doamne, acceptăm orice cruce, dar izbăvește-ne de Cel Rău! Vai de noi atunci când în fața lui Dumnezeu ne vom crede învățători și nu discipoli, simpli învățăcei! Vai de noi atunci când vom uita că unul este învățătorul nostru, Cristos, iar noi nu suntem altceva decât simpli elevi la școala lui! Poate că tocmai acest lucru l-a uitat Iuda.

- Și totuși, mai mult decât să ne sperie figura lui Iuda, să ne încurajeze faptul că în fiecare zi Isus Cristos stă la masă cu noi;

mănâncă împreună cu noi din același blid: "Luați și mâncați: acesta este trupul meu; luați și beți: acesta este sângele meu". Doamne, nu vreau să fiu eu trădătorul!

## **Joia Sfântă**

### **ÎȚI VOI SPĂLA PICIOARELE**

Înainte de sărbătoarea Paștelui, știind Isus că îi venise ceasul să treacă din lumea aceasta la Tatăl, iubindu-i pe ai săi care erau în lume, i-a iubit până la sfârșit. În timpul cinei - când diavolul pusese deja gândul de a-l trăda în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon -, știind că Tatăl a dat toate în mâinile sale și că de la Dumnezeu a ieșit și că la Dumnezeu merge, s-a ridicat de la cină, și-a pus hainele deoparte și, luând un ștergar, s-a încins. Apoi a turnat apă într-un vas de spălat și a început să spele picioarele discipolilor și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins. A venit deci la Simon Petru; acesta i-a zis: "Doamne, tu să-mi speli picioarele?" Isus a răspuns și i-a zis: "Ceea ce fac eu, tu nu înțelegi acum, dar vei cunoaște după aceasta". Petru i-a spus: "Nu-mi vei spăla picioarele în veci!" Isus i-a răspuns: "Dacă nu te voi spăla, nu vei avea parte cu mine". Simon Petru i-a spus: "Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul". Isus i-a zis: "Cine a făcut baie nu are nevoie să-și spele decât picioarele, căci este curat în întregime. Și voi sunteți curați, dar nu toți". Căci îl știa pe cel care avea să-l trădeze; de aceea a spus: "Nu toți sunteți curați". După ce le-a spălat picioarele, și-a luat hainele, s-a așezat iarăși la masă și le-a spus: "Înțelegeți ce am făcut pentru voi? Voi mă numiți «Învățătorul» și «Domnul» și bine spuneți, pentru că sunt. Așadar, dacă eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Căci v-am dat exemplu ca și voi să faceți așa cum v-am făcut eu".

*Evangelia după sfântul Ioan 13,1-15*

- Când Iuda, cuprins de gânduri negre, îl vindea pe învățătorul său pe 30 de arginți; când ceilalți apostoli nu înțelegeau nimic din ceea ce se petrecea cu cel cu care stăteau la masă, când mulțimile uitaseră deja minunile lui, când Sinedriul luase deja decizia de a-l ucide, în această noapte întunecată a minții și inimii omului Fiul lui Dumnezeu săvârșește un gest extrem de iubire față de apostoli. El, Domnul, preia rolul servitorilor sau al sclavilor și le spală picioarele. Acest gest exprimă iubirea lui pentru noi, cei din lume, o iubire "până la sfârșit". În orgoliul care-l domină, Petru nu înțelege și nu acceptă gestul Învățătorului său; i se pare ca și cum lumea s-ar fi întors pe dos. Și chiar așa era. Calea pe care ne-o indică Cristos în acest gest de slujire (umilire) extremă este calea cea mai directă către cer. Nouă, cerul ne este deschis de către un Dumnezeu care ne spală picioarele. Și ca să avem parte cu el, trebuie să ne lăsăm spălați de către însuși Dumnezeu, cel în care nu este nici măcar umbra păcatului. Ne vine greu să înțelegem că noi (eu, tu, el, ea, noi toți), în pofida micimii, păcatelor și răutăților noastre, suntem spălați de tot răul de către un Dumnezeu care se pleacă la picioarele noastre, le spală și apoi le șterge el însuși. Aceasta vrea să spună că nu ne putem mântui prin propriile puteri, ci prin spălarea noastră de către însuși Dumnezeu. Aceasta este prima etapă a mântuirii noastre iar a doua este strâns legată de prima: "Dacă eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora".

- Aici aveam de-a face cu o adevărată revoluție cultural-religioasă pe care creștinismul rămâne fidel fondatorului său. Nu-l vom strivi sub călcâi, la propriu sau la figurat, pe cel care nu este de acord cu noi; pe cel care este împotriva noastră și ne face rău. Nu vom face așa ceva, ci ne vom pleca până la pământ în fața lui; îi vom spăla picioarele și i le vom șterge cu multă dragoste. Vom spăla picioarele celor slabi care nici măcar nu mai reușesc să se țină pe picioarele lor; vom spăla picioarele celor bolnavi, ale celor săraci, ale celor părăsiți și uitați de toți,

ale bătrânilor uitați de copiii lor, ale celor pe care nu-i iubește nimeni și ale păcătoșilor publici. Începând de la cei mai umili și de la cei mai mari păcătoși; de acolo va începe spălarea picioarelor, căci așa a făcut și Învățătorul nostru și ne-a spus în modul cel mai clar și categoric că așa trebuie să facem și noi. Această cale a mântuirii noastre vine din cer de la Dumnezeu, care din Domn devine servitor; această cale este singura care ne face cu adevărat oameni. Noi, creștinii, formăm o mare familie în jurul lui Dumnezeu, o familie în care fiecare este slujitorul celorlalți. O simplă privire asupra lumii în care trăim ne arată însă cât de departe suntem de ceea ce vrea Dumnezeu de la noi. Nu numai că nu ne spălăm picioarele unii altora, dar ne-am îndepărtat unii de alții, formându-ne tot felul de biserici și bisericuțe; toate în numele aceluiași Dumnezeu. Diviziunile noastre, ale creștinilor, reprezintă un scandal în ochii lumii întregi. Noi nu celebrăm Paștele împreună, la aceeași dată, căci unii susțin că Paștele lor este mai "adevărat" decât al altora. Egoismul cu care ne urmărim propriile interese; îmbuibarea, orgoliul și indiferența noastră față de cei de lângă noi, toate acestea și multe alte rele sunt exact opusul a ceea ce a făcut și ne învață Învățătorul nostru în această evanghelie.

- Pentru a putea mânca Paștele cu suflete curate, să ne lăsăm spălați de către Dumnezeu și să începem dacă nu la propriu, cel puțin la figurat să spălăm picioarele fraților și surorilor noastre.

## **Vinerea Sfântă**

*Pătimirea după sfântul Ioan 18,1-19,42*

### **CRUCEA: MISTER AL MORȚII ȘI ÎNVIERII**

- Întreaga liturgie din Vinerea Sfântă își are centrul în contemplarea misterului răscumpărător al crucii, mister pe care rațiunea umană nu-l poate cuprinde, iar adesea îl consideră o nebunie. Și totuși, sacrificiul lui Cristos reprezintă forma iubirii

lui supreme pentru noi. Cea mai mare probă a iubirii lui Dumnezeu pentru binele și fericirea oamenilor este considerată de către cei care nu au harul credinței ca o nebunie. Da, căci gândurile și căile Domnului nu sunt și ale noastre.

Pățimirea Domnului relatată de evanghelia după Ioan îl are în centru pe Isus Cristos încercat de suferință până în adâncul cel mai profund al ființei sale. El decide cu toată libertatea să se lase arestat și cu aceeași libertate îi spune marelui preot Ana că mereu a vorbit în public. În fața lui Pilat își declară regalitatea și dă mărturie despre adevăr: Prin sângele pe care și-l varsă dă mărturie despre iubirea fără margini pe care Tatăl o are pentru oameni. Pilat nu înțelege sensul cuvintelor lui Isus și, spălându-și mâinile, se declară nevinovat de acest Isus Cristos pe care îl condamnă la moarte și-l arată iudeilor ca fiind regele lor. Ca semn al acestei regalități dispune să fie scrise și atârinate deasupra capului lui Cristos răstignit aceste cuvinte: "Regele iudeilor". Inscripția este în trei limbi (greacă, ebraică și latină), ca să înțeleagă toți cine este cel răstignit; inscripție pornită din dispreț, dar profetică până la sfârșitul timpurilor. Dumnezeu scrie drept pe rândurile strâmbe ale oamenilor. Crucea devine tronul Fiului lui Dumnezeu, de la înălțimea căruia (atârnat între cer și pământ) îi atrage pe toți la sine. De pe lemnul crucii înființează Biserica, încredințând-o pe mama lui Maria apostolului Ioan, apostol care o introduce în comunitatea apostolilor. Și pentru ca această biserică să-i rămână fidelă ca o mireasă, îl trimite pe Duhul Sfânt pentru a o menține curată și rodnică. Acesta este misterul strălucitor al crucii în fața căreia astăzi suntem chemați să ne plecăm genunchiul și să o adorăm: Ne închinăm ție, Cristoase, și te binecuvântăm căci prin sfânta ta Cruce ai răscumpărat lumea!

- Astăzi trebuie să tăcem; și așa spunem prea multe cuvinte. Astăzi trebuie să-l privim în tăcere și cu inimile sfâșiate de durere pe cel care pe cruce atâră între cer și pământ; pe cel care în sângele și moartea lui a împăcat cerul cu pământul, distrugând

în trupul său semnul dușmăniei dintre noi și Tatăl ceresc, păcatul.

Crucea lui Cristos ar trebui să atârne nu doar la gâtul nostru, ci să reprezinte alegerile noastre și să ne orienteze viața. Crucea nu este un obiect decorativ, ci izvorul vieții adevărate și lumină pentru pașii noștri. Crucea este unitatea de măsură a iubirii lui Dumnezeu pentru noi și unitatea de măsură a iubirii noastre față de el și față de orice om. Crucea este măsura fără de măsură a iubirii. Crucea nu este o tragedie: Din moartea pe care o cuprinde țâșnește izvorul vieții, așa cum din bobul căzut în pământ crește spicul cel bogat; așa cum din întunericul nopții izvorăște lumina zilei.

## **Sâmbăta Sfântă**

### **LA MORMÂNTUL LUI ISUS**

Și iată că un bărbat, al cărui nume era Iosif, care făcea parte din consiliu, om bun și drept – acesta nu fusese de acord cu planul și cu fapta lor; el era din cetatea Arimatéea a iudeilor și aștepta împărăția lui Dumnezeu – acesta, venind la Pilât, a cerut trupul lui Isus. Luându-l jos [de pe cruce], l-a înfășurat într-un giulgiu și l-a pus într-un mormânt săpat în stâncă, în care nimeni încă nu mai fusese așezat. Era ziua *Pregătirii* și începea *sâmbăta*. Atunci s-au apropiat femeile, cele care veniseră împreună cu el din Galiléea, au văzut mormântul și cum era așezat trupul lui. Apoi s-au întors și au pregătit arome și miresme, iar *sâmbăta* s-au odihnit după *Lege*.

*Evangelia după sfântul Luca 23, 50-56*

Între membrii Sinedriului, instanța religioasă care a decis uciderea lui Isus, era un om bun și drept care nu a fost de acord cu planul și decizia acestei instanțe. El se numea Iosif, originar din Arimatea. Iată cum în viața lui Cristos, la sfârșitul ei, intră



un alt Iosif. Primul l-a salvat de furia lui Irod; al doilea îl coboară de pe cruce, îl înfășoară într-un giulgiu și îl depune într-un mormânt nou. Lui i se alătură femeile care l-au urmat pe Isus în peregrinările sale prin Palestina. Acestea pregătesc arome și miresme cu care îmbălsămează trupul lui Cristos. Totul se săvârșește vineri, pentru că apoi urma sâmbăta, ziua odinei, zi în care și ele, ca orice evreu pios, se odihnesc conform legii.

Este sâmbătă, zi în care deplângem nedreptatea făcută Fiului lui Dumnezeu și uciderea lui prin răstignire. Îi privim trupul care zace într-un mormânt, însă tradiția Bisericii ne spune că în această zi Cristos a coborât "ad inferos", în locuința morților pentru a-i scoate de acolo și pentru a-i duce în paradis. De aici începe învierea, de la coborârea lui Cristos în iadul acestei lumi pentru a-i elibera din acest loc pe toți cei secerați de coasa morții; pe toți cei loviți de rău și doborâți. Tuturor acestora, Isus Cristos continuă să le spună: "Astăzi vei fi cu mine în paradis" (Lc 23, 43).

"3. Te mărim pe Tine, Iisuse Doamne, Și-ngroparea îți cinstim și patimile, Că din stricăciune Tu ne-ai izbăvit.

5. Iisuse al meu, Împărat a toate, De ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu ? Vrei să dezrobești neamul omenesc.

7. În mormânt, Viață, Pus ai fost, Hristoase, Și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut Și viață lumii Tu ai izvorât.

13. O, minuni străine! O, ce lucruri nouă! Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort, Îngropat de mâinile lui Iosif.

15. Întreaga făptură Recunoaște-n Tine: Împărat adevărat, pe pământ și-n cer, Deși în mormânt Te-ncui, Hristoase-al meu !

17. Cea ce în palmă Tot pământul ține. Sub pământ acum cu trupul Se află mort, Slobozind pe morții cei legați în iad.

18. Din stricare, Doamne, Viața mea o ridici; Căci murind acum, la cei morți Te-ai pogorât Și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit."

*(Prohodul Domnului - din liturgia ortodoxă)*

## **Duminica Învierii**

### **CRISTOS A ÎNVIAT!**

În prima zi a săptămânii, dis-de-dimineață, pe când mai era încă întuneric, Maria Magdalena a venit la mormânt și a văzut că piatra fusese luată de la mormânt. Atunci, a alergat și a venit la Simon Petru și la celălalt discipol, pe care îl iubea Isus, și le-a spus: "L-au luat pe Domnul din mormânt și nu știm unde l-au pus". Au ieșit atunci Petru și celălalt discipol și au venit la mormânt. Alergau amândoi împreună, dar celălalt discipol a alergat mai repede decât Petru și a ajuns primul la mormânt. Aplecându-se, a văzut giulgiurile așezate, dar nu a intrat. Atunci a venit și Simon Petru, care îl urma, și a intrat în mormânt. El a văzut giulgiurile așezate, dar ștergarul, care fusese pe capul lui, nu era așezat împreună cu giulgiurile, ci împăturit aparte, într-un loc. Atunci a intrat și celălalt discipol care sosise primul la mormânt. A văzut și a crezut; pentru că încă nu cunoșteau Scriptura: că el trebuia să învie din morți.

*Evangelhia după sfântul Ioan 20,1-9*

- Alertați de Maria din Magdala, Petru, cel mai important dintre apostoli, și Ioan, apostolul iubirii, aleargă împreună la mormântul Domnului. Petru poartă povara întregii biserici și aleargă mai greu; Ioan, fără prea multe griji și mânat doar de iubire (este și mai tânăr decât Petru), este mai sprinten și ajunge primul la mormânt, dar nu intră în el, deși piatra de la intrare fusese dată la o parte. Din urmă ajunge și Petru; acesta intră în mormânt, examinează totul și constată că trupul lui Cristos lipsește. Acum intră și Ioan, care constată aceleași lucruri și crede în toate cele pe care Cristos le spusese despre sine. Amândoi apostolii constată îndeplinirea spuselor Învățătorului lor, dar pe el nu-l văd.

Soldații de pază la mormânt dispăruseră, iar mormântul lui Iosif din Arimatea, oferit pentru a găzdui trupul răstignit al lui

Cristos, este gol. Mormântul a devenit martorul tăcut al învierii Domnului. Mormânt acum acoperit de marmură și a cărei proprietate este contestată între confesiunile creștine. Este același mormânt pe care l-a găsit gol Maria Magdalena și acești doi apostoli. Mormânt pe care timp de două milenii pelerinii îl găsesc tot gol și cred în învierea Celui depus pe lespeda lui rece.

De-a lungul timpului, mulțimi nenumărate de pelerini, turiști și curioși de toate limbile, rasele și condițiile sociale au ajuns la acest mormânt de pe colina Sionului, la vest de cetatea antică a Ierusalimului, acum în plin oraș.

În anul 72 împăratul Adrian distruge Ierusalimul, iar pe locul mormântului Domnului este ridicat un templu în cinstea lui Jupiter. Romanii sunt decizi să o termine odată pentru totdeauna cu evreii, iar orașul lor sfânt este redenumit Aelia Capitolina. Trei secole mai târziu, sfânta Elena, mama primului împărat creștin Constantin, aduce din nou la lumină mormântul Domnului, deasupra căruia este construită o bazilică care va deveni loc de pelerinaj pentru toată creștinătatea. A fost apoi un sultan fanatic, Akim cel nebun, care a vrut să o distrugă, dar nu a reușit. Astăzi, mormântul Domnului (gol) reprezintă principalul loc de pelerinaj al tuturor creștinilor.

- Credința noastră nu se bazează pe absența lui Isus Cristos dintr-un mormânt, ci pe prezența lui glorificată în cer, pe pământ și în tot locul. Moartea a fost înfrântă. Dumnezeu nud, atârând pe o cruce, plin de răni și de sânge, cu o coroană de spini pe cap și cu inima străpunsă de lancea soldatului roman; Dumnezeu depus pe lespeda rece a unui mormânt care nici măcar nu era al lui, acest Dumnezeu este viu pentru totdeauna.

Fiul lui Dumnezeu nu și-a revenit în simțuri, nu este doar rodul unei imaginații a minții noastre, nu este un fals istoric, ci este Cel Înviat, Cel care este. Iar noi, ca și Maria Magdalena și cei doi apostoli, nu alergăm după povești și închipuiri, ci după o persoană care în mod miraculos este prezentă lângă orice om; o

prezență pe care doar sufletul și credința o pot percepe. El este temelia credinței și scopul vieții noastre. El, Cel Viu, este viața noastră acum și în veșnicie.

Cristos a înviat!

# Cuprins

Prezentare.....	3
Miercurea cenușii.....	4
POMANA, POSTUL ȘI RUGĂCIUNEA.....	4
Postul Mare - Joi.....	6
POARTĂ-ȚI CRUCEA=FII FERICIT!.....	6
Postul Mare - Vineri.....	8
LA MASA MIRELUI.....	8
Postul Mare - Sâmbătă.....	10
RIDICĂ-TE! URMEAȘĂ-MĂ!.....	10
<b>Săptămâna I din Postul Mare</b>	
Duminica I din Postul Mare - C.....	12
ISPITIRILE POT FI ÎNVINSE.....	12
Săptămâna I din Postul Mare - Luni.....	14
DUMNEZEU SE IDENTIFICĂ ȘI CU PUȘCĂRIAȘII.....	14
Săptămâna I din Postul Mare - Marți.....	17
RUGĂCIUNEA ARE LEGĂTURĂ CU VIAȚA NOASTRĂ?.....	17
Săptămâna I din Postul Mare - Miercuri.....	19
DUMNEZEU NE VORBEȘTE.....	19
Săptămâna I din Postul Mare - Joi.....	21
FĂ CA INIMA MEA SĂ BATĂ ÎN RITMUL INIMII TALE.....	21
Săptămâna I din Postul Mare - Vineri.....	23
CREDINȚĂ ȘI FAPTE.....	23
Săptămâna I din Postul Mare - Sâmbătă.....	25
IUBIREA ESTE VOCAȚIA NOASTRĂ.....	25
<b>Săptămâna a II-a din Postul Mare</b>	
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Duminică.....	27
VORBEAU DESPRE PLECAREA LUI.....	27
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Luni.....	29
EȘTI IUBIT FĂRĂ MĂSURĂ; IUBEȘTE LA FEL!.....	29
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Marți.....	30
SFÂNTUL IOSIF.....	30
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Miercuri.....	33
SLUJIM SAU DOMINĂM?.....	33
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Joi.....	35
NU SUNT EU BOGATUL?.....	35
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Vineri.....	38
CE FEL DE VITICULTORI SUNTEM?.....	38
Săptămâna a II-a din Postul Mare - Sâmbătă.....	41
IȚI RESPECT LIBERTATEA.....	41
<b>Săptămâna a III-a din Postul Mare</b>	
Săptămâna a III-a din Postul Mare - Duminică.....	44
SUNTEM RODNICI?.....	44
Săptămâna a III-a din Postul Mare (Buna-vestire) - Luni.....	46
FIE MIE DUPĂ CUVÂNTUL TĂU!.....	46
Săptămâna a III-a din Postul Mare - Marți.....	48

PÂNĂ LA ȘAPTEZECI DE ORI ȘAPTE .....	48
Săptămâna a III-a din Postul Mare - Miercuri .....	50
TOTUL ESTE HAR .....	50
Săptămâna a III-a din Postul Mare - Joi .....	52
ADUN CU DUMNEZEU SAU RISIPESC CU DIAVOLUL? .....	52
Săptămâna a III-a din Postul Mare - Vineri .....	54
IUBIRE TOTALĂ .....	54
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Sâmbătă .....	56
SUNTEM FARISEI ȘI VAMEȘI ÎN EGALĂ MĂSURĂ? .....	56
<b>Săptămâna a IV-a din Postul Mare</b>	
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Duminică .....	59
TATĂL ESTE ÎN INIMA TA .....	59
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Luni .....	63
TU AI CUVINTELE VIEȚII VEȘNICE .....	63
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Marți .....	65
IA-ȚI TARGA ȘI UMBLĂ! .....	65
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Miercuri .....	67
EU SUNT VIAȚA VOASTRĂ .....	67
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Joi .....	69
VORBEȘTE-MI, DOAMNE! .....	69
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Vineri .....	71
IUBIREA NU ESTE IUBITĂ .....	71
Săptămâna a IV-a din Postul Mare - Sâmbătă .....	73
EU ÎN CARE DUMNEZEU CRED? .....	73
<b>Săptămâna a V-a din Postul Mare</b>	
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Duminică .....	75
IUBEȘTE ȘI IARTĂ! .....	75
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Luni .....	78
TU EȘTI LUMINA MEA .....	78
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Marți .....	80
VREU SĂ FIU CU TINE .....	80
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Miercuri .....	81
AVEM NEVOIE DE ADEVĂR .....	81
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Joi .....	84
VORBEȘTE-MI, DOAMNE! .....	84
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Vineri .....	86
CRED ÎN TINE, DOAMNE! .....	86
Săptămâna a V-a din Postul Mare - Sâmbătă .....	89
CA SĂ NE ADUNE LAOLALTĂ .....	89
<b>Săptămâna Sfântă</b>	
Duminica Floriilor .....	91
<i>Pătimirea după sfântul Luca 22,14-23,56</i> .....	91
NE-A IUBIT PÂNĂ LA SFÂRȘIT .....	91
Săptămâna Sfântă - Luni .....	93
CA ȘI MARIA .....	93
Săptămâna Sfântă - Marți .....	95
TU MĂ IUBEȘTI .....	95

Săptămâna Sfântă - Miercuri .....	97
SUNT EU TRĂDĂTORUL? .....	97
Joia Sfântă.....	100
ÎȚI VOI SPĂLA PICIOARELE .....	100
Vinerea Sfântă.....	102
<i>Pătimirea după sfântul Ioan 18,1-19,42</i> .....	102
CRUCEA: MISTER AL MORȚII ȘI ÎNVIERII .....	102
Sâmbăta Sfântă.....	104
LA MORMÂNTUL LUI ISUS.....	104
Duminica Învierii .....	106
CRISTOS A ÎNVIAT! .....	106